

GROOVE

Nummer 3 • 2005 Sveriges största musiktidning

Tioårsjubileum!
1995-2005

Unik CD
till prenumeranter

**Queens
of the
Stone Age**

**Moby
Tweet**

**Juliette & The Licks
Saul Williams**

Beth Hart • Brendan Benson • Jennie Löfgren • Samuel Ljungbladh • Melanie C
Acid House Kings • Peshi • Roenik • Robert Svensson • Truckfighters

Groove 3 • 2005

Jennie Löfgren	sidan 5
Melanie C	sidan 5
När rock'n'roll missbrukas	sidan 5
Beth Hart	sidan 6
Hej då New York	sidan 6
Brendan Benson	sidan 7
Samuel Ljungbladh	sidan 8
Saul Williams	sidan 8
Acid House Kings	sidan 10
Peshi	sidan 10
Roenik	sidan 10
Robert Svensson	sidan 11
Truckfighters	sidan 11
Tweet	sidan 13
Queens of the Stone Age	sidan 14
Moby	sidan 16
Juliette & The Licks	sidan 19
Albumrecensioner	sidan 23
Egenrecensioner	sidan 24
DVD-recensioner	sidan 28
Groove CD 3 • 2005	sidan 31

Iedare

Två kalkoner till slakt

Vill verkligen inte vara gnällig, men har inte den svenska underhållningen på tv nått sitt lågvattenmärke denna vår? Frågan måste ställas efter att både *Saltön* och *Paradise Hotel* nu försvunnit ur rutan (tack och lov!). Jag har (som det heter) råkat se brottstycken av dessa följetonger, och taffligare storbudgetunderhållning och mediaspektakel har väl inte synts på många god dag?

Paradise Hotel har med sin frånvaro av intriger, hångel, personligheter och nerv kvalificerat sig som underhållningsbranschens största tomgångskörning denna sida torlande färg, dessutom var upplägget med att utslagna kom tillbaka hela tiden svagsint. Samtidigt så slarvas exempelvis Marres sista svek av Daphne bort i klippningen – tjänstefel! Glanzelius, Craaford och de andra klåparna lyckades verkligen få en halvtaskig idé att suga totalt. Men det musikaliska temat till serien var dock riktigt bra.

På *Saltön* var problemen av snarlik karaktär. Skådisarna var alla kraftigt undermåliga, med sitt stapplande agerande och stultiga leveranser skulle de bli utskrattade på audition till vilken mellanstadiepjäs som helst. Och manuset! Detta haveri till onaturlig dialog kan faktiskt bara matchas av skådisarnas spel. På så sätt var programmarna i alla fall konsekventa. Kändes dock riktigt pinsamt att se på skräpet. Tror ändå att allt bara var ett skämt – SVT kan väl inte på allvar mena att detta var det bästa de kunde åstadkomma med ett stort antal av skattebetalarnas miljoner? Kanske är *Saltön* istället vår tids stora ironiska mästerverk. Hoppas på det. Och det musikaliska temat var faktiskt riktigt okej.

Musik visar sig som alltid vara räddningen.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslag
Universal

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Gary Andersson, chefred@groove.se
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Praktikanter Henrik Lantz, Isac Nordgren

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Martin Adolfsson
Mats Almegård
Gary Andersson
Daniel Axelsson
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Jonas Elgemark
Mattias Elgemark
Andreas Eriksson
Fredrik Eriksson
Moa Eriksson
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren
Annica Henriksson
Johan Joelsson
Robert Lagerström
Elin Liljero
Per Lundberg G.B.
Thomas Nilson
Daniel Severinsson
Niklas Simonsson
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Moa Stridde
Henrik Strömberg
Christian Thunarf

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Groove topp 10

enligt Daniel Axelsson, dax@groove.se

- Yabby You – Conquering Lion (album)**
Magisk reggae från tidigt sjuttioal. Tack för den, Soulseek.
- Grisen Skriker (grupp)**
”De va då vi kom/1 000 punks”. Kärleken till gammal svensk punk rostar aldrig.
- GG Allin – Always Was, Is, and Always Shall Be (album)** Vettvilling som inte bara kunde kleta in sig i bajs och slå sig själv blodig. Han gjorde också helgrym punkrock.
- Junior Kelly – Rasta Should Be Deeper (låt)**
En av förra årets vassaste reggaedängor håller fortfarande.
- Håkan Hellström – Ett kolikbarns bekännelser (album)**
Först: en besvikelse. Nu: en jäkligt fin platta.
- Bitch Boys (grupp)**
”Jagad av raggare/slagen av raggare”. ”Riv alla jävla discotek”. Å dessa gamla, charmiga Ståckholmssjävar!
- M.I.A. – Arular (album)**
Rolig musik + rolig dans + roliga kläder = roligt, roligt, roligt.
- Death From Above 1979 – You're a Woman, I'm a Machine (album)** Hårdrock i rosa förpackning.
- Another State of Mind (DVD)**
Gullig punkmisär när ett ungt Social Distortion åker på turné.
- Sean Paul – Eye Deh Yah Knee (låt)**
Ny dancehalluppvisning. När kommer nya albumet?

Ha!

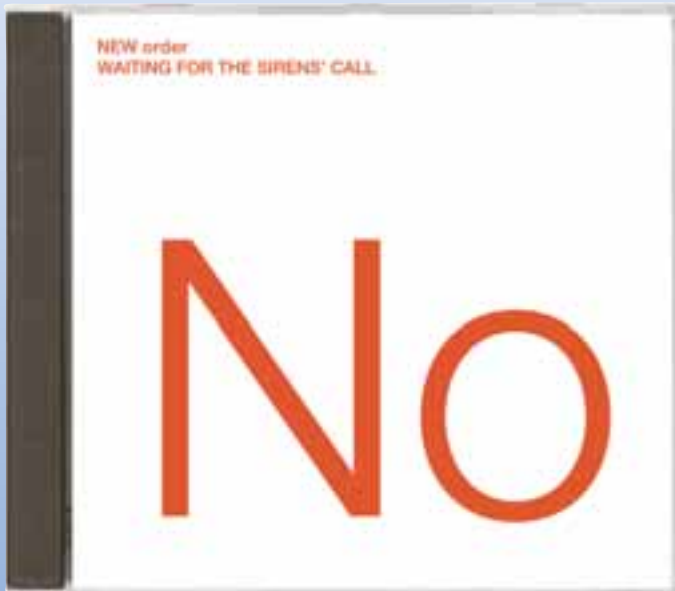
Vi lottar ut:

plattor med
Moby
Saul Williams
Queens of the Stone Age
etc

Moneybrother-platta
exklusiv med autograf
Truckfightersprylar

och
Kent-biljetter

surfa till
www.groove.se

New Order
Waiting For The Sirens' Call. CD **185:-**

Garbage
Bleed Like Me. CD **175:-**

Hot Hot Heat
Elevator.
CD **175:-**

Death From Above 1979
You're A Woman, I'm A Machine.
CD **175:-**

Laleh
Laleh. CD **149:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 27/4, så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

border music

STEREO STARBOY

WE'RE NOT THE ONES...
Stereo Starboy kommer från Sundsvall och spelar power-pop/rock. Detta är bandets debutalbum men redan har de skaffat sig fans igenom deras många spelningar runt omkring. En av vårens fantastiska debuter. Värda att upptäcka.

ACID HOUSE KINGS

SING ALONG WITH...
Fjärde albumet från Sveriges mest klassiska indiepop band låter som The Smiths spelade Burt Bacharach-arrangerade Motown-låtar med Kraftwerks perfektionism. Med den limiterade första upplagan medföljer en gratis Karaoke DVD. Världens första "indie-karaoke"!??

CHICK HABIT

MORE! MORE! MORE!...
Chick Habit hinner snudda vid allt från Mikabomb och Joan Jett till Guitarwolf, Helen Love och Holly Golightly. De är den musikaliska motsvarigheten till ett allt-i-ett-middagsspill, med bananasplit till efterrätt. Allt du behöver, men ändå vill du bara ha mer, mer, mer och mer!

HAL

HAL
Äntligen kommer då denna debut! Fyra irländska killar, som tar det bästa från 60-talets The Band, Harry Nilsson, Brian Wilson och Buffalo Springfield, och skapar ny magisk musik! Ett soundtrack till en sommar alla kommer minnas med en ytterst glad mun!

ANTONY & THE J.

I AM A BIRD NOW
Just nu finns denne kultförklarade NY-bo överallt, topplistan, intervjuer... YOU name it! Här på sitt andra album får han hjälp av både sina vänner (Devendra Banhardt och Rufus Wainwright) och sina hjältar (Lou Reed och Boy George!).

COLONY 5

FIXED
COLONY 5 är tillbaka med ett nytt album som innehåller ett flertal kommande klassiker. Publiken älskar sedan tidigare COLONY 5s snygga melodier och träffsäkra refränger. En av vårens hetaste synthpop-plattor.

SOFIA HÄRDIG

THE STORM IN MY HEAD
Karisma är bara förnamnet! Sofia rockar med själ och hjärta - Patti S. kan lugnt dra sig tillbaks. Sofia tar över! Tillsammans med sitt band och lite gästmusiker (t ex. Kenny H. från Hellacopters och Sebastian Öberg från Fläskkvartetten) har hon gjort en storstadsrockplatta av toppklass.

CALM CHAOS

MELODY OF MOKUS
Stark och kraftful rockmusik med udd. Vinner snabbt mark här hemma i Sverige. Släpps på samma bolag som gav oss Black Bonzo.

våren är här... kan man möta den bättre än med musik?

Likt många andra musiker har Jennie Löfgren gått från storbolagsartist till en artist med integritet och full kontroll över sin egen musik. – Att skaffa en egen studio var det bästa jag gjort, berättar hon, kämpades mot en förkylning.

Förutom studion har hon även startat en egen etikett, Baby Nova. Och inför platta nummer två har endast två producenter fått tillåtelse att lägga näsan i blöt. Förändringens vindar viner och i slutet av mars släpptes *Jennie Löfgren*.

– Jag upplever en helt annan frihet nu. Jag har inte spelat upp låtarna för någon annan än Christoffer Lundqvist och Anders Herrlin, som hjälpt mig att producera skivan. Jag tänkte att "jag stänger in mig för att se vad som händer".

Debuten *Meant to Be* släpptes 2002. Då hade hon kontrakt med Sony och tackade ja till att få låtarna ommöblerade av andra låtskrivare, producenter och mixare.

– Idag sitter jag vid ratten och inte i bak-sätet. Men jag är glad över att jag gjorde

den där storbolagssvängen, jag hade inte lärt mig lika mycket utan den.

Sedan vi sist hörde något från Jennie har hon hunnit med några sidoprojekt. Genom storproducenten Billy Steinberg, som hon lärde känna i samband med *Meant to Be* kom hon i kontakt med Atomic Kitten. Det artade sig så väl att de atomiska katterna spelade in en cover på Jennies *Believer*.

Hon har också sysslat lite med så kallad additional programming åt självaste Janet Jackson. Producenterna ville ha lite nya idéer, så de skickade över produktionen för lite tillägg. Eller, som Jennie säger, "det är ungefär som att garnera en tårta".

– Det är kul att hålla på med många saker, jag begränsar mig inte. Jag brinner för mina egna skivor, men det jag tjänar pengar på är främst låtskrivandet. Jag måste ju också betala hyran. Men den negativa sidan är den ekonomiska osäkerheten.

Den rådande trenden verkar som sagt vara att artister startar egna bolag för att ge ut sin musik. Mindre kända musiker har fått mycket större kanaler

att nå ut på marknaden och etablerade förmågor som Robyn och nu även Jennie Löfgren hoppar av majorbolagen – allt för att få behålla sin konst som den var menad från början.

– Storbolagen har inga pengar, så dom satsar mest på att släppa Greatest hits-samlingar med Celine Dion. Dom satsas inget på nya artister, så man hamnar underst i högen. Jag tror att framtiden är att sköta hela kedjan på egen hand.

Det är en nära filmisk ljudbild som präglar musiken på *Jennie Löfgren*. Ekon från både Enya och Björk gör sig hörda, men i grunden ligger enklare poplåtar. Mycket piano, stråkar, körer och även elektroniska inslag visar upp sig.

– Jag gillar arrangemang som sticker ut, även om det inte behöver vara utflippat. Det måste vara låtar man kan sjunga med i. Som hos Kate Bush, Björk, Madonna, Sinhead O'Connor och Air – jag älskar Air! Jag gillar det oväntade där produktionen inte är så tråkig. Vem vet, nästa skiva kanske blir ännu mer elektronisk?

Christian Thunarf

När rock'n'roll missbrukas

Krönika

Det finns inget uttryck inom populärmusik som missbrukats så mycket som rock'n'roll. På femtiotalet stod det för något nyskapande och lite farligt: tonårssex och upprorsanda. Idag har uttrycket adopterats av gubbrockare, schlagermänniskor och amerikanska fejkrockband. Om ett band sjunger att de gillar rock'n'roll ska man kort sagt dra öronen åt sig. Att sjunga att man gillar rock'n'roll idag betyder nämligen direkta motsatsen till ungdomlig sexualitet och upprorsanda. Inte alltför sällan betyder det att man skulle göra vad som helst för att bli signad av Bert Karlsson och gillar att se "fräsig" ut i läderbrallor och tight topp.

Att uttryck adopteras av fel människor är

rentav livsfarligt för musiken. Ofta resulterar det i rysansvärda företeelser som Avril Lavigne, Good Charlotte och Ashlee Simpson. Ren-skrubbade, kristna ungdomar som försöker lura i oss att de är rock'n'roll bara för att de färgat håret svart och inhandlat några nitar. Sånt får mig verkligen att må illa. På något sätt föredrar jag då artister som är fullkomligt ärliga i sitt uppsåt som exempelvis Mariah Carey. Hon är genomgräslig på många sätt men just därför också ganska charmig. Hon försöker liksom inte lura i någon att hon är tuffare än vad hon är, till skillnad från alla nu metal/listpunkband bestående av präktiga collegekillar från villaförorter.

Det allra värsta i musikkväg just nu är

punkrockbandet Simple Plan. I deras musikvideo till låten *Shut Up* går bandet in i en snofsig hotellrestaurang där de chockar gästerna med att krossa porslin och spela punkrock. Problemet är att man inte tror på dem. Bortsett från lite spretiga frisyrer ser de ut som vilka amerikanska medelklassungdomar som helst. Vältränade och väl-skrubbade likt ett gäng fotbollsskallar. Intrycket blir varken anarkistiskt eller politiskt det allra minsta. Istället tycker man mest synd om de gamla snobbarna som får sin middag förstörd med så usel musik.

Då är det betydligt mer punk att lyssna på Belle & Sebastians *Le Pastie De La Bourgeoise*. Det viktiga är nämligen inte hur hårt man

4 frågor till...

Melanie C som är aktuell med sitt nya album *Beautiful Intentions*.

Kan man säga att du är den före detta Spice Girl som definitivt lyckats bäst som soloartist.

– Jo, musikaliskt sett kanske det stämmer. Jag har sålt bäst och är väl den ende som spelat live-konserter. 200 stycken har det blivit ungefär. Men dom andra har ju försökt med andra saker också. Och så länge man mår bra som människa kan man inte säga att man misslyckats. Jag har blivit jämförd med Robbie Williams, som den som lyckats bäst som soloartist efter att ha lämnat ett band. Men jag tycker inte vi har så mycket gemensamt – musikaliskt eller som personer.

Men känns det inte lite underligt att betraktas som veteran när man är 31 år?

– Jag tänker inte så mycket på det. Visst har det gått snabbt på ett sätt, men samtidigt har jag fått mycket gjort.

Nya skivan utstrålar mer glädje än dom förra.

– Tycker du? Jag kan väl hålla med om det lite, men jag ville verkligen få en stark live-känsla på plattan, så vi jobbade mycket med att få mycket energi. Men tycker du det så är det ju bra antar jag. För jag mår bättre idag än jag gjorde för ett par år sedan, så det kanske speglar av sig. Jag har jobbat med ungefär samma folk som på dom andra skivorna. Jag var faktiskt i Malmö en vecka, och det var mycket produktivt. Vi fick mycket gjort.

Glädjen kanske har lite med att ditt favoritlag Liverpool FC spelat skapligt i år?

– Jo, i ligan är det väl ganska kört, Chelsea har alldeles för stort försprång. Men jag håller tummarna att det går bättre i Champions League. Det kommer bli hårt men jag håller tummarna (skratt).

Niklas Simonsson

slår på trummorna. När ska band inse att varken punk eller rock'n'roll är någon slags dräkt som man kan ta på och ta av sig? För att musik ska kunna provocera eller på annat sätt påverka människor måste den komma inifrån. Den måste ha en grogrund i sanna känslor och engagemang. Eller åtminstone vara medvetet ytlig. En cliché men en sann sådan.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Beth Hart

Nya tidens pärla

Hon hamnade i drog- och alkoholproblem i slutet av 1990-talet. Det är inte bara hennes röst som har beröringspunkter med Janis Joplin. Beth Harts *Leave the Light On* är lika mycket en terapeutisk bekännelse som en empatisk rockskiva.

Beth Hart skivdebuterade 1996 med *Immortal*, och släppte uppföljaren *Screammin' for My Supper* 1999. Den senare innehöll också hennes hittills enda riktiga hit, *L.A. Song*, som också rönt viss framgång i Europa. Men då hade Beth hamnat i en uppförsbacke genom drogmissbruk, och var i perioder desillusionerad och deprimerad. Vid samma tid blev hon också tillfrågad om att vara med i en uppsättning i San Diego av *Janis*, en musikal baserad på Janis Joplins liv. Hon tackade ja, något hon i efterhand är tacksam för.

– Det var riktigt obehagligt, men ändå bra för mig. Jag var då lika gammal som henne när hon dog, och jag kunde se så många paralleller med hur jag själv mädde och vart jag var på väg.

Tack vare den insikten bestämde sig Beth att få rätsida på sitt liv. Även om hon

inte verkar speciellt intresserad av att dra upp det igen märks det att det var en oerhört jobbig tid. Och att det är något som hon inte kommer ifrån, hur mycket hon än skulle vilja.

– Jag hade stora problem, men jag lyckades ta mig ur det, och mycket på skivan handlar om det, eller i alla fall hur jag mådde och mår emellanåt.

Leave the Light On är på ytan rätt vanlig i sin blandning av rock och blues, men när man tar sig in i den hittar man andra influenser. Musikaliskt finns gospel, country och triphop, och arrangemang man inte alltid hittar på en bluesrockplatta. Beth håller med om att den kan kännas lite spretig, men poängterar att hon skulle bli uttråkad om hon skulle tvingats göra en strömlinjeformad skiva.

– Det som håller samman skivan är väl snarast min röst och texterna, vad den handlar om.

Att Beth Hart spelat i en musikal om Janis Joplin känns helt naturligt när man lyssnar till hennes röst. Även om Beth inte överdriver användandet av den hesa, desperata aspekten av den. Det är när situationen kräver, när kontexten är rätt, som den kommer fram, och det är inte tu tal om att det är en relevant jämförelse. Något hon själv tycker är smickrande, även om det inte får ta överhanden över hennes eget uttryck.

Texterna på *Leave the Light On* betyder mycket för Beth Hart. Och att framföra dem live kan ibland vara lite av ett stälbad, beroende på hur situationen ser ut. Med fullt band i ryggen och en kväll då inte de gamla spökena är närvarande

är det inga problem, men de kvällar hon kört akustiskt set och inte mått speciellt bra har varit svåra.

– Ibland känner jag att jag inte vill stå där och vara så intim och personlig, och då är det svårt. Men bara jag kan koncentrera mig på låtarna går det bra. Ibland kan det också vara någon i publiken som varit eller är i samma situation jag, och då känns det bra för mig att få berätta om det i låtarna.

Beth turnerar i USA under våren, och tanken är att hon ska komma tillbaka till Europa i sommar, bland annat Sverige är tilltänkt. Inte minst för den svenska maten.

– Jag vill verkligen tacka Sverige för att ni introducerat mig till inlagd sill. Det är helt fantastiskt! Jag har inte ätit något annat de senaste dagarna!

Magnus Sjöberg

Hej då New York

krönika

Jaha, då var det dags. Efter sju år som utlänning så lämnar jag USA och framförallt New York. Det finns nog ingen stad som jag känt mig mer hemma i, som jag älskat mer, det finns nog inte heller nån stad som jag tidvis varit mera trött på. New York har ett sätt att suga skiten ur dig om du inte passar dig. Det går liksom inte att vakna upp svag här och förvänta dig att du ska överleva dagen. Kliver du upp och ger dig ut och tänker att den här dagen tar jag på en höft, då kryper du hem innan barerna ens har öppnat.

Men det New York som för alltid kommer att finnas i mitt hjärta är Brooklyn och Manhattans Lower East Side. Det är här jag har tillbringat mest tid. Det är här barerna med billig öl och mina skivaffärer finns, mina rockklubbar och mitt folk. Det är i Brooklyn baren ligger där jag spelade så mycket på jukeboxen att jag fick bränna en egen skiva

och stoppa i. Det är i Brooklyn som Coney Island ligger som jag åkte till på vintrarna och satt ensam på den öde strandpromenaden och läste Kinky Friedman och åt världens bästa varmkorv. Det är också på Coney Island som Little Odessa ligger, ett underbart ryskt område där jag köpte mitt svarta, tunga bröd. Det är i Brooklyn som *L'Amour* låg om man ville kolla in schysst hårdrock, och det var där som jag pratade med Entombeds egen L-G Petrov om tunnbrödrullar och kebabpizza.

Men det är framförallt New York som en egen levande varelse som har krupit in under min hud, som jag kommer att sakna. Det är ljudet, lukterna, folket, taxibilarna, larret – det otroliga larret – nationaliteterna, broarna, luften, suget, himlen, husen och nätterna som kommer att locka mig tillbaka gång på gång. Framförallt nätterna. Det är

något visst med att kliva ut från nån bar eller klubb mitt i natten och stanna, ta ett djup andetag och titta runt och för sig själv säga: det här är min stad, det är här jag bor, det här är jag.

I New York finns några av mina absolut största ögonblick och minnen, det var här som jag satt under Brooklynbron på en trottoar och pratade med Joe Strummer, världens störste, det var här jag fick en kram av Dolly Parton, satt i Allen Ginsbergs loft och drack öl, gick hem från Midtown när hela östkusten fick strömvabrott och sen satt på en trottoar i beckmörkret och åt ost och drack vin med mina grannar. Det var här som jag första gången upplevde den största musikaliska kick jag haft på länge när jag hörde Raveonettes för första gången, det var på en liten klubb i Brooklyn jag för första gången såg Mogwai blåsa skiten ur allt med

en ljudnivå som skulle få en jetmotor att skämmas. Det var här jag åt världens bästa falafel en kall höstdag i det förorenade regnet, världens bästa hamburgare i Red Hook i Brooklyn, och det var i New York som jag träffade Lemmy och drack ut hans Jack Daniels.

Men nu är allt det över och Stockholm ligger framför mig, redo att skapa nya minnen, nya upplevelser och förhoppningsvis göra plats i mitt hjärta.

Hej då New York, ring mig.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Brendan
Benson

Pank och ensam

Mattias Elgermark

Brendan Benson är mest känd för att vara Jack Whites kompis. Men han är så mycket mer. Och *Alternative to Love* är svår att kategorisera.

Han är för rockig för att vara singer/songwriter och för melodiös för att få tillhöra Detroit's rockscen. Faktum är att han sneglar lika långt tillbaka i tiden som Detroitrockarna för influenser, men de letar inte i samma skivback. Medan de andra står i trånga skinnjackor och nosar nyfikat på MC5 pillrar Brendan på ELO:s tidiga plattor.

Bensons främsta talang är hans känsla för melodier och hur skickligt de byter av varandra. När han ska förklara varför han tror han är mer populär i Europa än i hemlandet blir svaret:

– I USA verkar man generellt vara mer intresserad av det estetiska. Bandets image eller musikstil. Viss musik är bara löjlig och låter inte ens som musik, till exempel Backstreet Boys. Européer däremot verkar gilla musik som låter musikalisk.

Brendan smuttar på rödtjut och röker American Spirit. Frisyren ser "hemmaklippt" ut. Han är i Sverige för att prata om nya plattan och passar på att samtidigt göra ett akustiskt sologig.

Det tidigare bandet Wellfed Boys existerar inte längre eftersom han inte har råd att hålla med ett band.

På platta spelar han de flesta instrument själv eller ber kompisar som har vägarna förbi att plocka upp en tamburin eller sjunga. Det hela är väldigt anspråkslöst, även om produktionen är ovanligt polerad. Texterna är ofta banala men finurligt skriva och låter som högläsning ur dagboken.

– Mycket är taget från mitt liv men sedan draget till sin spets. Mitt liv är inte så underhållande, menar han.

Brendan visste tidigt att han vilja syssla med musik och hoppade av plugget. Även om det går bra för honom just nu har det inte alltid varit så lätt. Första plattan släpptes redan 1996 men det skulle dröja till 2002 innan uppföljaren och genombrottet. I artiklar han det stått att läsa att Benson drabbades av skrivkramp.

– Det var ingen skrivkramp egentligen, det var snarare så att jag inte visste om jag ville fortsätta göra musik. Jag blev så

besviken när skivbolaget droppade mig. Jag tänkte att min musik kanske inte är bra eller att jag inte passar att hålla på med detta. Så jag skaffade jobb, som servitör bland annat, men då insåg jag att det bara är musik jag ville syssla med. Under tiden skrev jag låtar och fick ihop *Lapalco*. Lyckligtvis hittade jag någon som ville ge ut den.

Viss skjuts han har även fått av kompiserna Jack White som utnämnde *Lapalco* till årets album 2002. Jack borde ju ha koll, diskuterade man. Brendan och Jack har precis spelat in en platta tillsammans, men vi får vänta till nästa år innan vi får höra resultatet. Innan dess ska Brendan på turné och Jack jobba med nytt White Stripes-material.

– Det är en jättebra platta, jag är mycket stolt över den, säger Brendan. Vi har inte bestämt oss vad vi ska heta ännu, men det låter som en mix av våra olika stilar.

Om den plattan kommer låta som en *Collision Course* mellan MC5 & ELO återstår att se.

Annica Henriksson

Några artister och deras

favvo- plattor

Moneybrother

Van Morrison
Astral Weeks
Warner (1968)

“Det är den ultimata sånginsatsen av en vit man. Ett sällsynt möte mellan så bra musiker och så bra låtar. Det hörs att den är improviserad, men det går inte att improvisera fram så bra musik egentligen. Den här gången gick det.”

Cecilia Nordlund

(Monkeystrikes)

Violent Femmes
Violent Femmes
Rough Trade (1983)

“Det är en av de skivor som betytt mest för mig. Det finns inte en skiva som jag har dansat, skrålrat, skrattat och gråtit så mycket till. Plattan är bara ren pang på-energi, världens bästa basgångar, roliga texter, råös men innehåller även några hängelvänliga snyftlåtar... Man kan nästan höra att de började sin karriär med att spela på trottoarer. Det var så de blev upptäckta, av en snubbe på ett skivbolag gick förbi dom varje dag på vägen till jobbet och efter ett tag började nynna på deras låtar. Och på den vägen var det. Fast jag måste reservera mig för deras sena grejer och har nästan helt lyckats förtränga deras spelning på KB för några år sen...fast jag lyckades nördra till mig ett plekturim och ett virvelskimm av Gordon Gano. Men det tog stopp när våra forna hjältar, numera gubbar, ville ha med mig och min vapendragare Åsa Meierkord från Sobsister på efterfest. Vi nobbade. Jag vill inte känna mina idoler, jag vill inte att de ska göra bort sig. Har ingen lust att höra om deras problem, flickvänner och scenskräck eller ha deras spritandedränk i näsan. Jag håller mina hjältar på avstånd – dom gör sig bäst där uppe i rockhimlen.”

Samuel Ljungbladh

Språngbrädan till en ny soulvåg i poprockfrälsta Sverige kan komma från Umeå och stavas Samuel Ljungbladh. Något jag blivit övertygad om efter en rad exploderande Samuel-spelningar senaste tiden. Klädd i preppy- och hip-hopinspirerade kläder kliver 28-åriga Samuel upp på scen och överraskar. Med sig har han ett gäng musikerhjältar, bland annat min favvobasist Tobias Gabriellsson och Sveriges tajtaste trummis Anders Hedlund. Ställena är packade. Men det är inte konstigt. Samuel kan nämligen det där med att leverera en bra liveshow.

– Det är en helt annan sak när man får göra saker live. Det är där magin finns. För mig handlar det mycket om att uttrycka mig och att ge ut till andra människor. Man vill ha ett samspel, man vill connecta.

Samuels musik är svår att likna med något, även om det går att dra vissa paralleller med nykläckta John Legend, trendsättare som Stevie Wonder och James Brown och gospellegender som Kirk Franklin och Chapman Steven Curtis.

– Det är soul rakt av. Med influenser från hiphop, gospelns körarrangemang och en del funk, säger Samuel, men helst skulle jag nog vilja kalla det själsmusik.

Artister som Christian Walz och Stephen Simmonds har tagit soulen åt det poppiga hållet. Samuel valde den andra vägen, åt gospel. På nyläppta debutplattan *Samuel Ljungbladh* gästar inte bara delar ur Kaahs fantastiska Jideblasko-gäng, Walz grymma gitarrist Stefan Olsson utan också Sveriges i särklass skönaste rappare ADL (som vi senast hörde i Blacknuss hit *All Your Lovin'*). Hur en kille från lilla Umeå, som vuxit upp i Frälsis och som helst hänger i fjällen, lyckats charma åt sig dessa musikgiganter låter som ett mirakel.

– Jag bodde i Stockholm i några år och fick en personlig relation med många duktiga musiker. Orsaken till att dom vill vara med kan nog vara att dom känner igen när någonting känns genuint.

Och genuint är bara förnamnet. I texterna blottar han sin själ totalt och vågar tala om sådant som länge setts som tabu. En röd tråd är hans kristna tro.

– Den är väldigt central, det är den jag bygger mitt liv på. Så när jag uttrycker mig är det rätt naturligt att det är den jag sjunger om. Men egentligen är jag i fel land. Jag menar, när D'Angelo skriker "Thank you Lord" skriker alla "yeah!". Riktigt så är det inte i Sverige.

Framst handlar texterna om Guds nåd.

– Nådsbegreppet är något jag tror på. För mig är det helt ofattbart, och det spelar ingen roll om ingen annan tror på det eller fattar det. Det som är så fantastiskt med musik är att det inte går genom intellektet utan direkt till hjärtat.

Och det verkar Samuels musik vara en bekräftelse på. Efter releasekonserten på Berns i Stockholm fick han kommentaren "ikväll var det gudomligt" från en lyssnare som börjat gråta.

– Det är det här som gör att man vill jobba med musik. Och om det visar sig att det bara är hon jag får beröra så är det värt det.

Elin Liljero

Saul Williams

Det talade ordets riddare

Katrina Parker

Pennan är mäktigare än svärdet. Och med pennan har Saul Williams formgivit sin andra platta som en attack mot George W Bush. Det är dags att reda ut begreppen Jesus, superhjärte och gangster.

Man kan knappast beskylla Saul Williams för att vara en patriotisk Bush-anhängare. Inte heller kan man kalla honom predikant eller Jesus-wannabe i division Bono. Nej, Saul framstår mer som en man med båda fötterna på jorden som bara vill få folk att damma av de gamla hjärncellerna. Skulle man jämföra honom med någon aktuell, samtida dokumentärfilmare skulle det väl vara Michael Moore.

– Musik ska reflektera vår tid. Jag förstår varför man vill bli en gangster om man har haft det svårt. Men om 50 Cent räknas som en, då är Bush den störste av dom alla. 50 Cent säger "jag säger vad jag vill, du kan spela upp bandet för åklagaren, jag ska döda dig". Och det gör ju Bush också. Han bär ett kors på bröstet och tror att han är Jesus. Men Jesus var en rebell. Så det är okej att vara en gangster?

– Är det upp till mig att bestämma? Är det tillåtet att vara en poet? Jag ser människor som trots systemet som hjältar. Det är samma sak som att barn vill bli superhjältar.

Influerad av gammal klassisk hiphop vid sidan av Doors, Beatles, Jeff Buck-

ley och Jimi Hendrix började Saul Williams med rap. Efter en tid fokuserade han mer och mer på det textmässiga och rapen utvecklades till poesi, som han senare började sammanföra med musik igen. Han har gett ut tre diktsamlingar i USA: *Said the Shotgun to the Head*, *She* och *The Seventh Octave*. En annan vana är att ge föreläsningar om sambandet mellan hiphop och poesi vid de stora amerikanska universiteterna.

Nu släpper han alltså sin andra solo-platta, som är en hård mix av hiphop och spoken word. Första plattan producerades av Rick Rubin, men den här gången har Saul producerat själv och programmerat alla instrument.

– Om du hör en gitarr är det inte säkert att det är en gitarr utan en keyboard. Men det är ju fortfarande jag som spelar. Och jag använde bara en gammal bandspelare. Det är allt du behöver.

I plattans fjärde spår *Act III Scene 2* dyker William Shakespeare upp som referens. Låten bygger på det klassiska talet av Markus Antonius: "Friends, romans, countrymen, lend me your ears". Och man behöver inte vara en uppmärksam lyssnare för att känna igen

gästsången från en annan gammal pratkvare – Zach de la Rocha.

– Jag vill att låten ska ha samma effekt som talet. Jag gör inte bara musik för hiphop-människor, utan försöker hålla musiken lika kreativ som den är politisk. Mitt mål är att få folk att tänka.

Från början fanns inget uttänkt tema, men det växte fram under arbetets gång. Kortfattat: sårbarhet är makt.

– Om jag kan erkänna att jag som människa kan bli sårad, lära mig att uttrycka kärlek och bli en bättre lyssnare – då utvecklas jag till en bättre människa. Det är en attack mot Bush, som menar att vi amerikaner *inte* ska visa någon sårbarhet.

Vad tycker du om den moderna hiphop-scenen?

– Den är hyfsad, men det behövs balans. Det är bra med festmusik, men det krävs också att det finns såna som Public Enemy. Dom tog ställning med musiken, vilket är en nödvändighet i dagens politiska klimat. Det finns redan tillräckligt med texter om att fylla på bankkontot.

Christian Thunarf

Sofia Talvik
& The Tallboys

Äntligen här!
Sofia Talvik - Blue Moon
i affär 27e april

Hoob Records presenterar stolt
två heta releaser i vår.

MUSICMUSICMUSIC
"What's a good boss anyway"
stilsäker postjazz från GBG -
uppföljaren till förra årets succédebut

Love Supreme
"Love Supreme"
Debut. Soulig kärlekshybrid
från 6 öppna hjärtan.
Lindha Kallerdahls röst berör alla.

HOOB
RECORDS

www.hoob.net

musicshop.se

Det ska gå fort och
vara billigt att ladda ner
musik! Därför har det vi
öppnat **musicshop.se**.

Välj musik, ladda ner,
betala och lyssna på
mindre än två minuter.

Nu behöver du inte längre
vänta på att få din musik
hemskickad!

Besök **musicshop.se** idag -
det nya & billiga sättet att
ladda ner musik!

Köp din musik via internet och få
den direkt. Musicshop.se är
Sveriges ny stora återförsäljare av
digital nerladdning av musik. Vi
har ett enormt ubud av musik,
ljudböcker, mobilspel och
ringsignaler. Öppet 24H!

info@musicshop.se / www.superstar-sthlm.net / Support: 08-785 01 32

BLAGULT GULD

Acid House Kings

– Vi är egentligen inget liveband utan sitter mest hemma på kammaren och knåpar, säger sångerskan Julia Lannerheim i Acid House Kings.

Men i vår ska det bli ändring på det. I och med fjärde skivan *Sing Along with Acid House Kings* har de tuffat till sig lite och bestämt sig för att ge Sveriges alla popklubbar en chans. – För fem år sedan hade det känts prestigefyllt men idag är det bara skoj. Jag ser fram emot att komma ut och spela jättemycket! Det är en sådan enorm egokick. I vanliga fall är det relativt sällan som folk kommer fram och stöter på mig men så fort vi haft en spelning så dyker killarna upp som svampar, skrattar Julia generat.

Hennes egen medverkan i bandet sträcker sig åtta år bakåt i tiden medan killarna spelat tillsammans ända sedan högstadiet.

– Men vi har egentligen inte förändrats så mycket under åren. Vi började spela den här typen av pop långt innan grupper som Belle & Sebastian blev stora.

Den nya skivan tycker hon kan uppfattas olika beroende på vilken sinnesstämning man befinner sig i.

– Melodierna är generellt sett ganska så glada och ibland när jag lyssnar på den utstrålar den sann glädje. Andra dagar är det 30-årsängest!

Själv har hon Sara Cracknell i Saint Etienne som största musikaliska förebild. Något som märks när man lyssnar på Julias svala stämma. – Hon är verkligen världens coolaste kvinna, typ min idol. Det här är så patetiskt, men alltid när jag känner mig nere så sätter jag på hennes skivor och spelar på riktigt hög volym, säger Julia och skrattar högt och lite överslätande.

Julia skrattar mycket. Som allra mest när jag frågar henne om vad hon sysslar med vid sidan av musiken.

– Å nej, att den frågan skulle komma! Gud, alltså! Jag jobbar som jurist i en domstol och det här är så pinsamt men jag gillar verkligen juridiken. När man hänger på Debaser och andra musiker frågar vad man gör blir dom alltid helt förundrade när man berättar: ”Oj, du är ju seriös!”

Om er skiva var ett soundtrack – till vilken film skulle det då vara?

– Oj, jag är helt filmtokig så nu får jag prestationsångest. Men det kanske skulle vara en Woody Allen-film. En dramakomedi där huvudrollsinnehavaren blir lämnad i slutet. Den där bitterljuva smaken.

Moa Eriksson

Peshi

22 åriga Persia Mansornia kom till Göteborg från Norrköping för att gå basketgymnasium 1998 och blev kvar. Nu är hon en av stans främsta MC:s och uppträder flitigt med sidekicken och turntablisten DJ Confuze under namnet Peshi. På meritlistan finns otaliga collabs och gästspel på bland annat underjordsamlingen *Diggin in the Swedish Underground* till Helis Öronknark, men nu är det dags för första egna fullängdaren *The Work of Art, The Art of Work* på egna labeln Impersial Sounds. Men skivan har låtit vänta på sig.

– Jag ville vänta tills allt var perfekt. Det är som att måla, man slänger inte ihop en tavla på en kvart och kallar den ett mästerverk.

Men nu när alla tolv spår är ordentligt genomarbetade kan hon känna att hon är stolt över sitt verk. Hon beskriver den som en eftertänksam samling låtar med texter som påminner om sagor och berättelser. Hon kallar dem konceptlåtar.

Texterna är abstrakta, personliga och har ett budskap. Exempelvis spåret *The Traveller* som beskriver en regndroppes färd och symboliserar ett skeende som utmanar lyssnarens fantasi. Peshi vill inte skriva sin publik på näsan utan lämnar tolkningen öppen.

– Mina texter är oftast skrivna i metaforer, så ifall jag skulle berätta för alla vad det betyder för mig så skulle dom få svårt att skapa sin egen bild.

Influenser aktar sig Peshi för, under kreativa perioder undviker hon att lyssna på annan musik. Hon vill inte låta sig influeras av något annat än sig själv och beatsen hon komponerar till.

Tekniskt sett hörs det att Peshi har rappat länge, flowet är oklanderligt och hennes lite hesa röst funkar bra ihop med Flyphonic's instrumentala produktioner med mycket jazz-samplingar. Även om åsikterna om kvinnliga rappare kan vara ganska beska vet hon sin kapacitet och lyssnar inte på negativa röster. – Jag umgås bara med kreativa människor, och det är oftast dom som förstår en bäst. Det är oftast ignoranta personer som inte själva skapar som har en skev infallsvinkel till det man sysslar med.

Det som utmärker Peshi är att man inte kan se någon tydlig röd tråd i hennes sätt att leverera sin musik. Hon behärskar många tekniker vilket innebär att det blir svårt att tröttna på hennes röst. *The Work of Art, The Art of Work* innehåller ingen typisk svensk hiphop, skivan känns levande och innovativ med poetiska texter. Jazzfusion-inspirerade singeln *Hush Hush* med tillhörande video föregår skivan med några veckor och ger en försmak på detta.

Nästa anhalt blir Europa, men innan dess ska Peshi se hur skivan tas emot i Sverige. – Folk har säkert inte hört något sådant här tidigare, det ska bli kul att se vad dom tycker och ifall dom är redo för ny innovativ rap.

Moa Stridde

Truckfighters

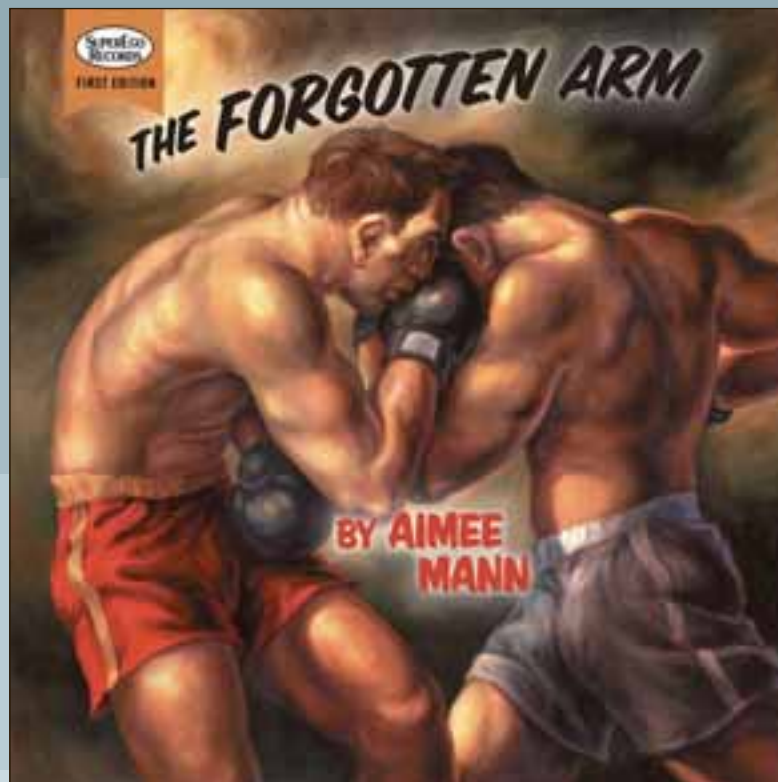
Om Oskar Cedermalm i Truckfighters fick chansen att vara en fluga på väggen under en skivinspelning skulle han välja Deep Purples *Machine Head* från 1972.

– De spelade in den på ett hotell, och i hotellets korridorer. Det skulle vara spännande att se hur dom bar sig åt.

Oskar är även mannen bakom skivbolaget Fuzzorama i Örebro. Tillsammans med gitarristen Niklas Källgren startade han Truckfighters för fyra år sedan.

Aimee Mann

En av vår tids mest begåvade låtskrivare - amerikanske Aimee Mann har med sitt nya solo album "The Forgotten Arm" tagit hjälp av Joe Henry som producent. Albumet finns i en limiterad upplaga i ett exklusivt digipak med illustrationer av konstnären Owen Smith (The New Yorker mm).
Albumrelease: 4/5.

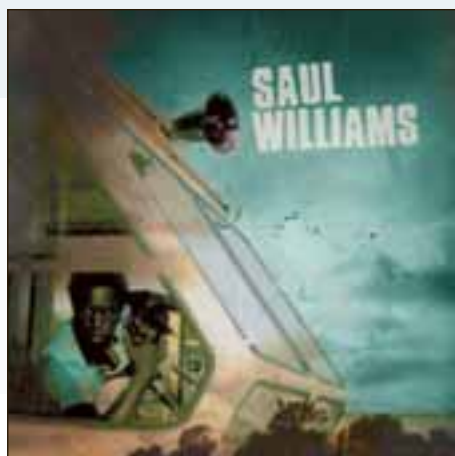
Tiger Tunes

"Tänk dig en dansktalande variant av Bob Hunds frontman Tomas Öberg, lura i honom att han spelar i stans häftigaste rock n' roll-band och låt honom tillsammans med sina bandkamrater fullständigt köra över publiken med den kanske svängigaste electropopen du någonsin hört."
Arvikafestivalen konfirmerat.
Albumrelease: 20/4

Mylo

"The luscious melodies of Royksopp, the rubbery bass and drums of Daft Punk and a bunch of pop hooks, success seems inevitable". Scottish producer/artist Mylo will release his critically acclaimed album "Destroy Rock&Roll" in May don't miss it!
Albumrelease: 25/5

Saul Williams

Den 10/5 spelar denne mångsidige artist på Kågelbanan i Stockholm - politisk rap rock med gästinhopp från Zack de la Rocha och medlemmar från Mars Volta och System Of A Down.
Albumrelease: 13/4

Cut Copy

Vintage drum machines clash with strutting synths and choppy guitar licks, Cut Copy are your favourite band that you've never heard of!
Albumrelease: 4/5

Tweet

Kvittrar igen

På nya skivan visar Tweet upp ett mogenare och gladare sound än på *Southern Hummingbird*. Och hon är fortfarande glad över att ha Missy Elliott som bästis.

Martin Adolffson

Med nya albumet *It's Me Again* i bagaget har Charlene "Tweet" Keys anlänt till Stockholm. Kvällen innan vi träffas har hon sjungit a capella på förhandslyssningspartyt för hennes nya skiva och avrundat kvällen med en hamburgare på Max.

– Ni har verkligen goda hamburgare här i Sverige, säger hon och skrattar högt.

Hon är klädd som en äkta soulstjärna med en liten cool hatt nedtryckt i pannan, en ljusgrön blus, jeans och ett par vita skinnstövlar späckade med juveler. Hon gillar kläder och att shoppa, men säger att hon inte bryr sig så mycket om märkesvaror.

– Jag vet faktiskt inte vad jag har på mig för märken idag. Fast det är klart, jag kan inte leva utan min Louis Vuitton-väska.

Sen skrattar hon igen. Överhuvudtaget ger Tweet ett säkert och proffsigt intryck, men har ändå hela tiden nära till skratt och tittar intresserat fram under det vita hattbrädet. Och när det blir dags för fotografering intar hon sina poser vant.

På *It's Me Again* fortsätter Tweet samarbetet med sin gamla väninna Missy Elliott som producerat sex av de femton låtar-

na och som rappar på två. Innan *Southern Hummingbird* kom ut hade båda kämpat i år för att få skivkontrakt. Missy lyckades och blev stor. Tweet blev lurad och begav sig hem till sina föräldrar för att få distans till musikindustrin. Hennes debutalbum handlar i stort om att hon var så deprimerad att hon bestämt sig för att ta sitt liv. Hade hon inte fått ett samtal från Missy som bad henne medverka på *Miss E... So Addictive* är det tveksamt om Tweet varit i livet idag.

– Hon är min bästa vän. Det är otroligt att arbeta ihop med henne. Hon är extremt kreativ och ser verkligen till att ta fram det bästa i mig. Hon är uppmuntrande och hon är min skyddsängel. Jag tackar henne för att jag är i livet.

Tillsammans med Missy och andra musiker och producenter har Tweet gjort en andra skiva som är starkare än debutalbumet. Hon bryter kanske inte ny mark direkt, utan nöjer sig med att vidareutveckla soundet från debuten. *It's Me Again* präglas framförallt av att hon släppt in fler instrument, fler influenser från andra håll än soulen och hiphopen, samt att hon

sjunger starkare och bättre. Själv tycker hon att skivan är ljusare än den stundtals (i alla fall om man ser till texterna) mörka debut. Att Missy sitter vid spakarna i ett par låtar garanterar givetvis ett skönt hiphopsväng mitt i den soulindränkta musiken.

– Jag är ingen hiphopartist, men hiphop har betytt så mycket. För mig personligen går det tillbaka till när jag var ung och lyssnade på Run DMC, för USA betyder hiphopen att generationer och raser förenats kring en musikstil. Att det är den bäst säljande musikstilen säger ju också en hel del.

Tweet har också producerat en del låtar själv och spelar gitarr på skivan. Trummorna låter hon vara när hon spelar in plattor, men live kan det hända att hon också sätter sig ner för att banka lite skinn.

Tweet trivs bäst i studion mellan fyra på eftermiddagen och sex-tiden på morgonen, eftersom hon är morgontrött och inte gillar att arbeta på dagen. Men även om hon inte är i studion skapar hon musik.

– Jag kan skriva låtar på toaletten, säger hon och skrattar igen. Jag skapar alltid musik. Nuförtiden ser jag inte så mörkt på

tillvaron heller och det blir lättare att vara kreativ då.

Att hon är gladare nu är något hon återkommer till. Och det hörs i musiken också. Ta exempelvis *Motel* från *Southern Hummingbird* med sina mörka harmonier och en text som berättar hur hon ser sin man komma ut från ett motell med en annan kvinna och jämför den med *You* från nya skivan, där hon beskriver hur hon möter en man som får henne att tro på kärleken igen.

– Ja, dom är verkligen varandras motsatser. Jag är glad över att jag kommit dit jag kommit och att jag är gladare och mer mogen, både som kvinna och som artist.

Är dina texter alltid självbiografiska?

– Jag kan inte sjunga låtar som inte betyder något för mig. En låt måste komma från djupet. Det är sån musik jag lyssnar på själv. Även om jag inte skrivit en låt måste jag kunna relatera till texten för att kunna ha med den på ett album. Och mina egna texter är alltid självbiografiska. För mig är det viktigaste av allt att vara ärlig – i mina texter och i min musik. Men även som person.

Mats Almegård

Queens of the Stone Age

Hem till avgrunden

Queens of the Stone Age är numer ett av världens största rockband. Under det senaste året har de stått fastnaglade i musikvärldens annalkande helljus. Josh Homme är dock en man som trivs bäst i mörkret.

HAN SITTER TILLBAKALUTAD MED fötterna på det bord som befinner sig mellan oss inne på ett rum på The Metropolitan Hotel i London. Även om jag läst att Josh Homme är över 190 centimeter lång och har sett honom på scen verkar han mycket större nu när han befinner sig två meter ifrån mig. Iklädd slitna jeans, en blå tröja som fylls ut av en ölkagge och en mössa med keps utstrålar han trötthet och lugn. Men i ögonen glöder öknens gryende sol.

– Jag är sjuk, säger han och låter riktigt hängig.

Några dagar efter detta möte hostar han blod och bandet ställer in resterande intervjuer i Europa. Men idag är han fortfarande närvarande och berättar om Queens of the Stone Ages nya skiva *Lullabies to Paralyze*.

– Detta är det lättaste albumet vi någonsin gjort, och det som har mest samarbete bakom sig. Det var svårt att se jobbet vara färdigt, för jag tror att alla vi i bandet ville att det skulle hålla på ett tag till. Inspelningen tog bara fem veckor.

DET LÅTER ÖVERALLT i London. Ibland förstår jag inte varifrån ljuden kommer. Det piper om hissarna som tar en långt ner till tunnelbaneperrongerna, det låter ur affärerna som kantar vägarna likt eviga tandrader, missfärgade av decennier av kaffedrickande och någonstans upplyser en talande bil om att den håller på att bli stulen.

Stadens gräsmattor är gröna redan i februari, en diametral motsats till det gulbruna ökenlandskap Queens of the Stone Age kommit till förknippas med. Bandet åkte till studion Rancho de la Luna i Joshua Tree. – Från början var det tänkt att vi bara skulle jamma i tio dagar, men i stället blev det tre veckor. Vi hade liksom bara kul.

Förutom resterande bandmedlemmar dyker det även upp en del andra musiker på skivan, något som Josh tycker har överdrivits.

– Folk säger hela tiden att vi har många gäster på skivan, men denna gång är de färre än någonsin tidigare. De är bara tre eller fyra stycken.

Mark Lanegans sandpappersröst har hängt med länge. Efter att ha försvunnit i samma veva som basisten Nick Olivieri fick sparken är han nu tillbaka. Övriga gäster är Dean Ween, Shirley Manson, Billy Gibbons från ZZ-Top och Josh egen flamma Brody Dalle.

PÅ TAL OM MUSIKER är Queens of the Stone Age anno 2005 ett resultat av många medlemsbyten. Mest påfallande är som sagt att Nick Olivieri, Josh vapendragare sedan tonåren, inte längre är med i bandet. Det rådde länge delade meningar om hur uttåget gick till, men sanningen landade till slut på att Homme tröttnade på att agera banvakt åt partydjuret Olivieri, och till slut gav honom kicken.

Josh har låtit meddela på bandets officiella hemsida att han är trött på att svara på

frågor om allt som har med denna incident att göra, och jag känner att det inte finns någon anledning att fråga heller. Hans sinnen verkar dock vara alerta på just detta ämne, och jag hinner inte ens avsluta frågan om den nya skivans kreativa process innan Josh får ett irriterat flin över läpparna och avbryter mig.

– Nick mår bra.

Jag blir både förvånad och lite ställd. Plötsligt sympatiserar jag med alla grabbar i high school-filmer som spiller ut en milkshake över sin dejt det första de gör.

I mitt tillstånd förklarar jag att jag inte alls är intresserad av hela den fadäsen, att den är överspelad. Josh får ett litet flin på läpparna.

– Jag skojar bara, säger han.

Den utspillda milkshaken backar tillbaka in i muggen, Josh ögon blir skärpta när han fortsätter att prata.

– Jag tror att denna skiva var den rätta för detta band vid denna tidpunkt. Det var så mycket skitsnack, bolagsindustri och rykten. Vi kunde bara komma i väg, försvinna och spela musik.

Han säger att bandet på något sätt ville börja om. De tre första skivorna var en undervisande fas, och detta är en början på något annat. Queens of the Stone Age plan var att till slut kunna spela det de själva ville – så länge de tyckte att det var bra.

Har ni blivit äldre?

– Ja, vi är verkligen gamla, säger Josh med en fläkt av ironi som får gardinerna att fladdra.

Jag menar musikaliskt, ur ett bandperspektiv.

– Jag använder inte den terminologin. Vi förstår saker bättre, att växa racker. **Vad för sorts saker menar du?**

– Jag älskar att spela in och jag förstår hela inspelningsprocessen så mycket bättre nu. Det är min favoritplats för det är där du förvekligar musiken du har i ditt huvud, och ingen kan säga åt dig vad du ska göra. Jag älskar att spela live, för det förklarar skivan och det är mobil. Låtarna är annorlunda jämfört med på albumet.

Skillnaden mellan låtarna live och i inspelad form är att de inte blir för genomtänkta, att det är svårt att få samma versioner som på skivan. Därför antar de en annan form live.

Lullabies to Paralyze är en intensiv prestation. Den fem veckor korta inspelnings-tiden måste på något sätt ha präglat det färdiga resultatet.

– Den är ju live, liksom, säger Josh. Vi gjorde inga ändringar i efterhand, vi var inte besatta av att få vissa delar att bli bättre och bättre. Det var som att ta en bild av vår musik. Det viktiga är att fånga känslan inte att inte ha felfria tagningar.

Vilken sorts atmosfär ville ni förmedla?

– Uppriktighet, när man bara är ärlig. Idén var att bryta ner det tillbaka till det stadie då det enbart handlar om musik, ingen annan skit, utan bara musik.

Jag får någon sorts retro-skräckisvibb av omslaget.

– Jag läste bröderna Grimms sagor just innan vi spelade in skivan. Jag tror att jag gillar dom för att dom är lite mer rättfram än moderna sagor. Dom gamla är mer praktiska och handlar om saker som ”gå inte ut i skogen” och ”lyssna på dina föräldrar”. Jag gillar mörkret i dom. Skivan är väldigt ärlig, och när det väl kom till att vara lite mindre öppen var det lättare att skriva något i stil med ”bränn häxan” istället för att bara säga ”dra åt helvete”.

Fanns det några andra inspirationer, någon speciell musik som du lyssnade på före inspelningen?

– Varje gång jag spelar in en skiva gillar jag att lyssna på en skiva jag verkligen inte tycker om. Jag lyssnade på Kenny Loggins *Keep the Fire*. Det är inte alltid något jag inte gillar per definition – jag lyssnade en gång på The Froggs helgay skiva *It's Only Right and Natural*, och jag tycker om den. Anledningen är att jag inte vill bli influerad, för ibland är den bästa referenspunkten det du inte vill spela. Jag vill inte spela i Kenny Loggins band.

Josh lutar sig tillbaka och ser nöjd ut. Han har tidigare verkat rastlös och mössan har åkt på och av. Det röda håret är inte längre klippt i den klassiska Tin Tin-frillan, nu hänger det i en mittbena i ögonhöjd. Josh Homme är en av de som definitivt hellre sjunger än pratar, hellre spelar sin musik än sitter och redogör för den inne på ett hotellrum i London.

FLER MÄNNISKOR TROR ATT de är inblandade i QOTSA:s musik, när de egentligen inte är det. Josh gör musik åt sig själv som han själv älskar i förhoppningen att någon annan kommer att tycka lika mycket om den. I den processen vill han få den som älskar musiken att känna att musiken även är deras, men samtidigt är den inte det. – Den är din i egenskap av att du lyssnar på den, säger Josh, men du har inte något att säga till om angående det vi gör i framtiden. Samtidigt har du en investering som är din. Skivan är din och vad du vill göra den till är upp till dig.

Alla i bandet tar med sig material och tillsammans går de igenom allt med samma intensitet. Om en person i bandet inte gillar någon låt efter att den har arbetats fram kasseras den.

– Anledningen är att du alltid kan släppa något, säger Josh, men du kan aldrig ta tillbaka det. Resultatet måste vara något som vi alla älskar. Jag har samma makt sedan Nick försvann – jag har en vetoröst, men jag har aldrig använt den. Om en person

inte gillar en låt så släpper vi den inte. Det är bara så det är.

Lullabies to Paralyze är enligt Josh den mörkaste skiva bandet gjort. Den blir lekfull ibland, men han gillar att börja i mörkret och sen sträcka sig mot ljuset. Men han gillar inte att hålla sig kvar där.

– Det är svårt att hålla sig kvar där. Jag tar det gör på allvar, men jag tar inte mig själv på allvar. Jag tycker att det är bra att ta skiten ur sig, att vara Mr. Bubbles.

Josh gör ett flummigt ljud och gestikulerar överdrivet lyckligt.

– Jag gillar att ta skiten ur mig på ett mörkare sätt.

EFTER VÅR INTERVJU BEFINNER jag mig i lyssningsrummet – ett litet hotellrum med en stereo på en byrå – tillsammans med en svensk journalist och Josh. Låten *Long Slow Goodbye* blazar ur högtalarna. Jag sneglar försiktigt och nyfiket på den rödhåriga sångaren som sitter på en stol snett bakom mig. Med mössan nerdragen över ögonen är enda tecknet på att han är vaken hans ena ben som stampar takten. Efter ett tag springer han upp för trappan till övervåningen och säger något om att säga till om att han inte orkar prata mer, sen kommer han ner igen och vi lyssnar på ett par låtar till.

Det är verkligen det här det handlar om för honom, musiken. Jag drar mig till minnes något han sade under vårt samtal. – Det är bara musik, det är meningen att du ska gilla det. Annars kan du ställa en öl på skivan och använda den som ett underlägg.

Mikael Barani

Checka in hotellgästen!

Jag sträcker fram min hand. "Mathias".

Han tar den och säger: "Jag vet, vi har träffats förut".

Det var tre år sedan och samma sak hände då.

Antingen är det väl förberett eller så kommer han verkligen ihåg mig. Jag tror på det senare för Moby är inte som andra rockstjärnor.

Det är dags för en ny skiva och därmed nya intervjuer. Den här gången tar Moby emot på ett helt nytt glasmonster till hotell nere i de ruffiga kvarteren på Lower East Side i New York. Rakt över gatan sticker projekten upp som stora sår på morgonhimlen, och byggnaderna runt Hotel On Rivington är täckta av graffiti och smuts. Två veckor efter vår intervju blir en turist från Minnesota ihjälskjuten utanför hotellet för att hon inte hade några pengar på sig.

Mobys nya skiva heter *Hotel* och bilderna på framsidan är tagna i restaurangen uppe på 21:e våningen. Det är vinter i New York och inne på Mobys rum är det svin-kallt, han själv sitter i jacka och skor.

– När jag gjorde den här skivan skrev jag 300 låtar. Jag skar ner det till 14 som jag producerade och mixade, när jag sen lyssnade på dom så insåg jag att det fanns inga samlingar, och att jag sjöng på nästan alla. Och det var aldrig meningen. För jag har aldrig sett mig själv som en sångare. Om nån kom upp till mig och sa: "Du är en fruktansvärt dålig sångare", skulle jag nog bara nicka och säga: "Jag vet".

Moby är mer pratglad är tidigare. Han svarar med långa utläggningar som går in i svaret på nästa fråga som inte ställts än och sen kanske en till. Vill man fråga mer får man avbryta eller snällt sitta och vänta och riskera att inte hinna med alla frågor. Och ofta drar han till med någon liknelse, han vet att vi vill ha bra citat och det är hans jobb att leverera.

– Det är som en fet person som accepterar att han är fet. Jag bryr mig inte längre. Istället för att gå till stranden och gömma sig och låtsas att dom inte är feta, så säger dom: "Jag är fet och jag tänker vara den feta killen på stranden". Sådan är jag som sångare.

Hotel är tredje skivan i rad med en titel på ett ord, och ett ord som betyder samma sak runt hela världen.

– Jag tycker om skivor där titeln och bilden inte placerar skivan i något fack. Jag vill att nån som håller i en skiva ska kunna tänka att den skulle kunna vara fransk, tysk eller amerikansk för det finns inget på den som pekar åt nåt håll. Den skulle kunna vara gjord på sextio- eller sjuttio-talet eller 2010.

Varför valde du den titeln?

– Hotell fascinerar mig. Dom är så privata men också väldigt offentliga. När du checkar in så är det ditt privata ställe, fastän 10 000 människor bott där innan, haft sex i den sängen och gått på den toaletten. Men det är ändå privat.

– Hur skulle du reagera om du kom in till ditt hotellrum och det låg en kondom på golvet? Men ändå om den inte var där så kan dom ha tagit bort den tio minuter innan du kom, men du låtsas ändå att du är den första i rummet.

Skivan är ytterligare ett kliv framåt efter 18, fast samtidigt ett stort kliv bakåt. Hela skivan har ett new wave-sound från början av åttiotalet, det låter mycket New Order, Echo and the Bunnymen och Buzzcocks i ljudbilden. Fast ändå låter det väldigt mycket Moby. Det finns ett par givna singlar, lite ambient och electronica och ett par ballader. Ljudet är större och rockigare fast som med alla skivor nuförtiden så känns den alldeles för lång.

– Jag började bli trött på att göra skivor som lät som att dom var inspelade i mitt sovrum, jag ville testa hur det var att spela in en skiva som hade det där "stora" ljudet. Jag mixade skivan med en kille som har det som sitt jobb. Jag menar, jag har mixat alla mina skivor själv, men jag har faktiskt ingen aning om vad jag gör. Den här killen har gått i skola för att lära sig, det är hans grej, han har erfarenhet.

Vad var tanken bakom nya plattan?

– När jag började jobba på skivan så skrev jag en elektronisk discoplatta, väldigt

influerad av dansmusik från slutet av sjuttio-talet. När jag lyssnade på den så tyckte jag om den men den var inte speciellt personlig. Alla låtar handlade om sex, droger och klubbar, helt känslomässigt död. Då ägnade jag ett par månader åt att bara skriva lugna, romantiska ballader, men det blev lite trist, då skrev jag bara sånger och plattan blev till slut någon slags korsning av dom tre.

Hotellrummet vi sitter i är mycket mindre än vad jag förväntat mig. Hela ena väggen är ett enormt fönster med underbar utsikt över nedre Manhattan. På bordet bredvid Moby står strategiskt utplacerade

flaskor med te från Cafe Teany som ligger ett stenkast från hotellet.

– Jag har blivit tillfrågad av alla möjliga att producera deras skivor. Iggy Pop, Courtney Love, David Byrne och till och med Axl Rose har frågat. Men jag har så många av mina egna skivor som jag vill göra så jag tycker inte jag har tid. Remixer däremot gör jag hur många som helst för det tar ingen tid. Jag gjorde en låt med Britney Spears och det var det lättaste jag nånsin gjort, jag skrev en basgång, programmerade lite trummor och la på en synt, det var allt.

Efter att Hotel släppts ska han ut på vägarna och spela, fast den här gången i

Danny Clinch

mindre format. Mindre lokaler och mindre produktion.

– Det blir ett fyramannaband den här gången. Allt var för stort förra gången och det är kul ett tag, men till slut måste man koncentrera sig på musiken igen.

– Play var mycket populärare än vad vi trodde. Så när det dags för 18 så började skivbolaget spendera pengar som galningar – mångmiljonbelopp på videor och stora releasepartyn. Jag var ute och festade till klockan sex på morgonen, hade one-night stands. Det var en riktig konstig period i mitt liv. Vad höll vi på med? Vi spenderade mer pengar den första veckan än vad vi

kommer att spendera under sex månader med den här skivan.

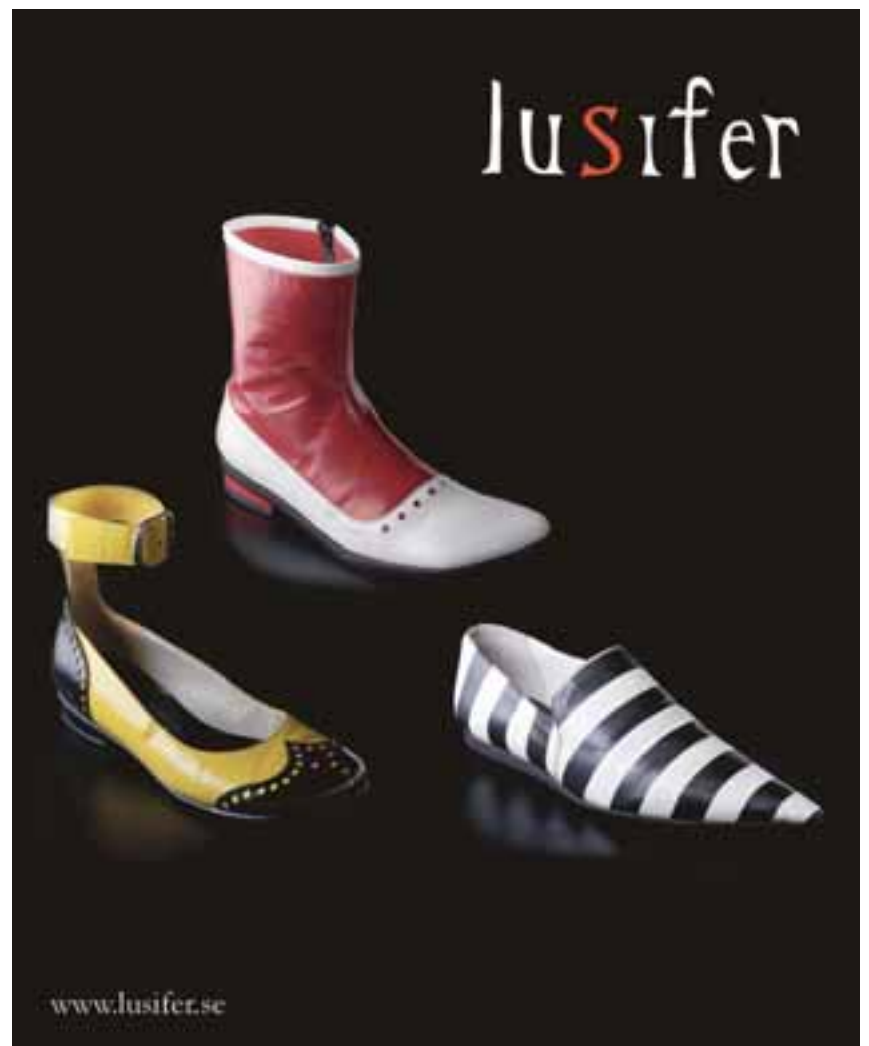
Men Moby skiljer sig från andra ”rockstjärnor”, för han verkar bara vilja vara en vanlig kille på gatan. Hur många musiker idag skriver flera gånger om dagen till sina fans på sin hemsida? Moby gör det, och under valet förra året skrev han så mycket som sex gånger om dagen. Av den enkla anledningen hoppas jag att han håller i många år till, i den här galna världen behövs det nån som är normal, nån som är som oss.

Mathias Skeppstedt

UNION OCH ALL TOMORROW'S RECORDINGS PRESENTERAR
4-TRACK DEMONS

NYTT ALBUM UTE 29/4. INNEHÅLLER SINGELN "FORGET HER"
 DISTRIBUTION: BORDER
WWW.4TRACKDEMONS.COM

VANS OFF THE WALLS
Old Skool
599:-

gravis
Lowdown
499:-

VANS OFF THE WALLS
Slip-On
499:-

VANS OFF THE WALLS
Sk8-Hi
899:-

gravis
Lowdown Hi
799:-

VANS OFF THE WALLS
Sk8-Hi
699:-

QUIETLIFE
TrueLove Tee
399:-

UBIQUITY
Sun Tee
350:-

ROCKWELL
Tomato Tee
399:-

caliroots.com

BRUNNSGATAN 9, 111 38 STOCKHOLM T: 08-568 499 08 INFO@CALIROOTS.SE

ZOOYORK

CREATION SKATEBOARDS

BUY ONLINE!
Free Shipping over 1000:-

När frontfiguren i The Licks står på scen spottar hon och fräser, går med i brygga i Mick Jagger-trikåer och skriker sig illröd i ansiktet. Det är svårt att tro att det är samma Juliette Lewis vi brukar se på Oscarsgalans röda matta i balklänningar.

Tuffare utan manus

Hollywoodskådespelerskan har tagit en paus från filmandet för att satsa på bandet Juliette & The Licks. Första EP:n *Like a Bolt of Lightning* är en rak höger i magen. "Give 'em all, give 'em hell, that's your birthingright!" vrålar Juliette uppbackad av tunga gitarrer. Trots att hon spelat seriemördare har hon aldrig varit så grov som nu.

Varför musik?

– Det har alltid varit en viktig del av mitt liv och när jag ska försöka fånga en rollkaraktärs sinnelag brukar jag använda mig av musik. Till *Natural Born Killers* lyssnade jag mycket på Jimi Hendrix och speciellt de mörka låtarna. Och till *Cape Fear* förberedde jag mig för rollen genom att lyssna på söt femtiotalspop som The Chantels.

Hon har alltid velat sjunga men var alldeles för introvert som liten. På senare tid har det hänt mycket i hennes liv och hon har blivit äldre och mer våghalsig. Låtar har hon skrivit i tio års tid. Däremot kände hon att hon behövde ett band för att få fram det rätta soundet.

EP:n är rå och opolerad. Juliette sjunger som en hel karl eller åtminstone som det närmsta man kan komma, Patti Smith. Låten *Shelter Your Needs* med refrängen

"it's a mad, mad world" skrevs i samband med Irakkriget. Hon sjunger om plastikkirurgi, porr och kändissjuka. Eller om lammkött till älskare. Hela tiden med knuten feministnäve. Ändå låter hon så förbannat sexig. I maj kommer fullängdaren och låter tydligen helt annorlunda, enligt Juliette. Där ryms även långsamma, bluesiga låtar.

Var det lätt att få skivkontrakt för att du är den du är eller blev du mött med skepsis?

– Det vi gjorde först var att skriva bra låtar och spela mycket live. Sedan fick vi kontakt med ett jättelitet bolag och det passar oss utmärkt för vi får ta alla beslut själv. Däremot så finns det knappt några pengar att hämta, men vi får hjälp av folk som tror på oss. Jag tycker att det är så det ska vara. Jag tror inte på ett stort fett skivkontrakt.

– Jag har lärt mig att vara ihärdig från mitt skådespelande. Jag är van att ständigt behöva visa vad jag går för. Jag är van vid att få nej och jobba långa dagar. Folk tror att jag är en liten bortskämd skådis, men jag sliter hällen av mig!

Innan intervjun fick jag riktlinjer om vad jag inte får ta upp i vårt samtal och jag var beredd på att hon skulle tjura och

vägra svara på vissa frågor på klassisk filmstjärnemanér. Men hon är helt tvärtom. Öppenhjärtig, pratglad och intresserad. Hon pratar släpigt, precis som hon gör på film och använder uttryck som "amazing", "awesome" och "wild".

När du ställer dig på scenen, känns det som om du sätter på dig en roll eller är du dig själv?

– Jag tror på att göra en bra show och därför skulle inte jag kunna gå upp på scenen och vara som jag är i mitt vardagsrum. Jag vill ju få publiken med mig. Ta Mick Jagger exempelvis, när han svassar omkring på scen, är han sig själv eller spelar han en roll? Det har ingen betydelse vilket för han gör en jävligt bra show. Självt är jag inspirerad av honom, Iggy Pop och Blondie. Jag älskar att ge något publiken kan bli exalterad över.

Du visste tidigt att du ville bli skådis, men hade du någonsin rockstjärnedrömmar?

– Jag visste inte vad en rockstjärna var när jag var åtta år men jag har alltid velat sjunga. Alla mina influenser i skådespelet har kommit från musikaler så jag har alltid sett drama och musik som ett och samma. Därför vill jag kombinera det tea-

trala med musiken när jag är på scen och kan faktiskt uttrycka mig ännu mer än om jag hade haft ett manuskript.

Juliette nämner att favoritfilmen är *Rocky Horror Picture Show* och som det slumpar sig har jag precis haft en period när jag lyssnat på soundtracket flera gånger om dagen. Exalterad börjar hon sjunga *Science Fiction, Double Feature* för mig. Det låter grymt.

– Är det inte fantastiskt att Tim Curry är sexig som fan fast han spelar transa, utbrister hon mitt i sången.

Japp! Så vad är värst, musikindustrin eller filmindustrin?

– Dom är båda hjärtslitande. Det är alltid en kamp mellan kreativiteten och det affärsmässiga. Jag kan inte säga vilken som är värst. Men jag brinner för musik så jag bryr mig inte om alla hinder. Jag ska försöka nå människorna istället.

När Juliette & The Licks turnébus så småningom når Sverige vill jag se henne i skinnkorsett och strumpeband. Och hoppas att hon sjunger hela *Science Fiction, Double Feature*.

Annica Henriksson

DEN TJUGONDE FESTIVALEN

ÅBRO

Hultsfred

16-17-18/6
TJUGO
'05

LÄNGE LEVE
HULTSFRED

MARILYN MANSON^[US],
 SNOOP DOGG^[US],
 SYSTEM OF A DOWN^[US],
 NINE INCH NAILS^[US], SLIPKNOT^[US],
 THE HIVES^[IS], SLAYER^[US],
 THE ARK^[IS], LARS WINNERBÄCK^[IS],
 TURBONEGRO^[IN],
 THE MARS VOLTA^[US], LE TIGRE^[US],
 TORI AMOS^[US], THE DONNAS^[US],
 MONEYBROTHER^[IS], LOOPTROOP^[IS],
 TIMBUKTU^[IS], THE HAUNTED^[IS],
 ANNA TERNHEIM^[IS],
 ANI DIFRANCO^[US],
 HIDDEN CAMERAS^[CAN],
 FLOGGING MOLLY^[US],
 RODNEY CROWELL^[US], SON KITE^[IS],
 JOHAN NETZ^[IS], KAISER CHIEFS^[UK],
 ANE BRUN^[IN], TIMO RÄISÄNEN^[IS],
 EL PERRO DEL MAR^[IS],
 FRIDA HYVÖNEN^[IS],
 JASON RINGENBERG^[US],
 JOHNOSI^[IS], CONVOJ^[IS],
 HANS APPELQVIST^[IS]

FLER ARTISTER TILLKOMMER...

INFO OCH BILJETTER TILL JUBILEUMSFESTIVALEN:

WWW.ROCKPARTY.SE / WWW.TICNET.SE

CA. 140 ARTISTER PÅ SEX SCENER / ALL VÄRLDENS MAT / ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER / TÄLTCAMPING INGÅR

HUVUDSPONSORER:

UNITED STAGE ARTIST PRESENTERAR:

kent

TURNÉ 19: 2005.05.13-2005.06.17

13/5 GÖTEBORG // 14/5 GÖTEBORG //
 15/5 KALMAR // 20/5 MALMÖ //
 21/5 NORRKÖPING // 26/5 BORLÄNGE //
 27/5 STOCKHOLM // 28/5 STOCKHOLM //
 3/6 ÖSTERSUND // 4/6 SKELLEFTEÅ //
 10/6 KARLSTAD // 11/6 OSLO //
 15/6 JÖNKÖPING // 17/6 HELSINGFORS

PARKERING TÄLT BAR MAT TOALETT PERSONAL

TICNET-OMBUD / ATG-OMBUD / WWW.TICNET.SE / WWW.KENT.NU / WWW.UNITEDSTAGE.SE

Openmusic

ett musik och performanceprojekt 23 april - 15 maj

23.4 Ystads konstmuseum 14.00.
Non Grata [performancegrupp från Pärnu]

23.4 Ystads teater 18.00. Brudbandet (Island),
Sofa Händig and the Needles, Monkeystrikes,
OOIOO (Japan), Nash Control [Lasse Märhaug,
Mats Gustafsson, Dror Feiler]

24.4 Ystads konstmuseum 14.00. Fritt spel med
musiker från Trio Switzerland, OOIOO, Nash Control och
Yoshimi, David Stäckenas, Stefan Osterjö, P Dolden,
Sten Sandell, Johnny Essing, Sofa Händig, Amit Sen,
Lotta Melin m.fl.

7.5 Surbrunnsparken 18.00. The Nykels, Jörgen
Adolfsson med Maria Naidu, Maja Ratkje / Hild Sofie
Tafjord med Lotta Melin, Jakob Riis,
S Händig / The Happiest Girl in the World m.fl.

8.5 Ystads konstmuseum 14.00. Fritt spel med bla.
musiker från 7.5.

14.5 Ystads konstmuseum 14.00. Konsert med
Christina Kubisch, "24 Tavor på en utställning", ljud-
installation, Casper Brozmann, Johan och Andreas Berthling

15.5 Ystads konstmuseum 14.00. White Symphony med
Vassil Simitchiev - Hans Pålsson, Anna Westman
- Amit Sen, Leif Helmqvist, Piggy Sue Svensson.

Med stöd av
framtidens kultur
KULTURABOCT
www.konstmuseet.se

Biljetter till konserten 23 april bokas på:
Ystads Teater 0411-577 199,
Turistbyran 0411-577 681,
BiljettDirekt 077-170 70 70,
www.ticnet.se,
övriga biljetter bokas på konstmuseet.

Ystads konstmuseum

Tel +46 (0)411-577285 Fax +46 (0)411-19107
St. Knuts torg SE-371 80 Ystad
www.konstmuseet.se

SiESTA!

MARKAN HÄSLEHOLM 27-28 MAJ

**THE ARK - MONEYBROTHER
SILVERBULLIT - CAESARS**

**KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK - LOGH
SVENSKA AKADEMIEN - NINA ROCHELLE - JOHNOSI
THE SPITTS - ISON & FILLE - STRIP MUSIC**

**SUBURBAN KIDS WITH BIBLICAL NAMES - [INGENTING]
SEVEN FEET FOUR - FATBOY - SCRAPS OF TAPE
ARTMADE - DOUBLE O - BYE BYE BEAUTIES
NOEL TODD SMITH - BABYLONIANS - THE GREAT DECAY
OSKAR EINARSSON & THE FIREMASTERS OF SWEDEN**

SCEN 67:
**ANDREAS TILLIANDER - SON KITE - SOPHIE RIMHEDEN
SLAGSMÅLSKLUBBEN - HANS APPELQVIST - TSUKIMONO - PETER RIPA
NERVKÅLLAPS - LIBRA - MRQ5 + DJ'S**

2 DAGAR (INKL. CAMPING) FÖRKÖP: 365,- PÅ PLATS: 390,- 1 DAG FÖRKÖP: 230,- PÅ PLATS: 290,-
(VID FÖRKÖP TILLKOMMER EVENTUELL FÖRKÖPSAVGIFT) ...MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR
INFO OCH BOKNING AV CAMPING: www.markan.se ELLER 0451-89921

ETT ARR AV KULTURFÖRENINGEN MARKAN I SAMARBETE MED HLM'S KULTURNÄMND
FÖRKÖP: JULIUS BILJETTSERVICE (www.juliusbiljettservice.se) 0775-700400,
SKIVLAGRET I HÄSLEHOLM OCH KRISTIANSTAD SAMT PÅ MARKAN I HÄSLEHOLM

Klipp ut & ge bort!!
Presentpapper

1 2 3

många kärleksförklaringar-mycket arvikafestival

Arvikafestivalen är för dig som vill ha musik, kaos, fest och kärlek. Världens största fest och kanske världens bästa festival. I år går festivalen av stapeln den 14-16 juli och det enda du behöver göra är att köpa en biljett och komma dit. Biljetter säljs på www.ticnet.se och hos alla ATG-ombud för 830kr. Välkommen!

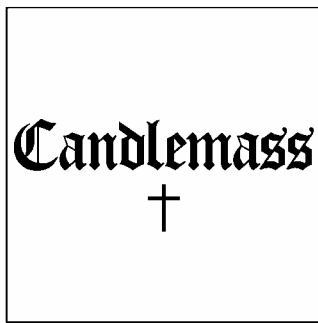
Lars Winnerbäck & Hovet, Håkan Hellström, DAF (d), Moneybrother, The Ark och många fler.
Mer information hittar du på hemsidan.

www.arvikafestivalen.se

14,15,16 juli **005** arvikafestivalen.se

arvikafestivalen

Independent Music For Independent People

CANDLEMASS "CANDLEMASS"
 ANTINGEN SLÄPPER MAN DET SJÄLVBEITILADE ALBUMET SOM SIN DEBUT, ELLER SOM DET ALBUM SOM MÄRKERAR BÅNDETS KREATIVA, ARTISTISKA OCH POPULARITETSMÄSSIGA HÖJDPUNKT. DETTA ÄR INTE CANDLEMASS DEBUTALBUM. DETTA ÄR "THE SERGEANT PEPPER OF DOOM!"
 NB14482 / NUCLEAR BLAST

RUTTHNA "DOOMSDAYLIGHT"
 SENSATIONELLT DEBUTERANDE SVENSKT BLACK/DARK METAL-BAND! EN MUSIKALISK SVARTMÅSSA MED FETA GITARRIFF, TUNGA TRUMMOR OCH SKRÄCKINJAGANDE SÅNG. RUTTHNA ÄR LÄNKEN MELLAN BATHORY OCH DARKTHRONE! MEDLEMMAR FRÅN RAISE HELL OCH THYRFING! SPECIALPRIS FÖRSTA MÅNADEN I BUTIK!
 BL00023CD / BLACK LODGE

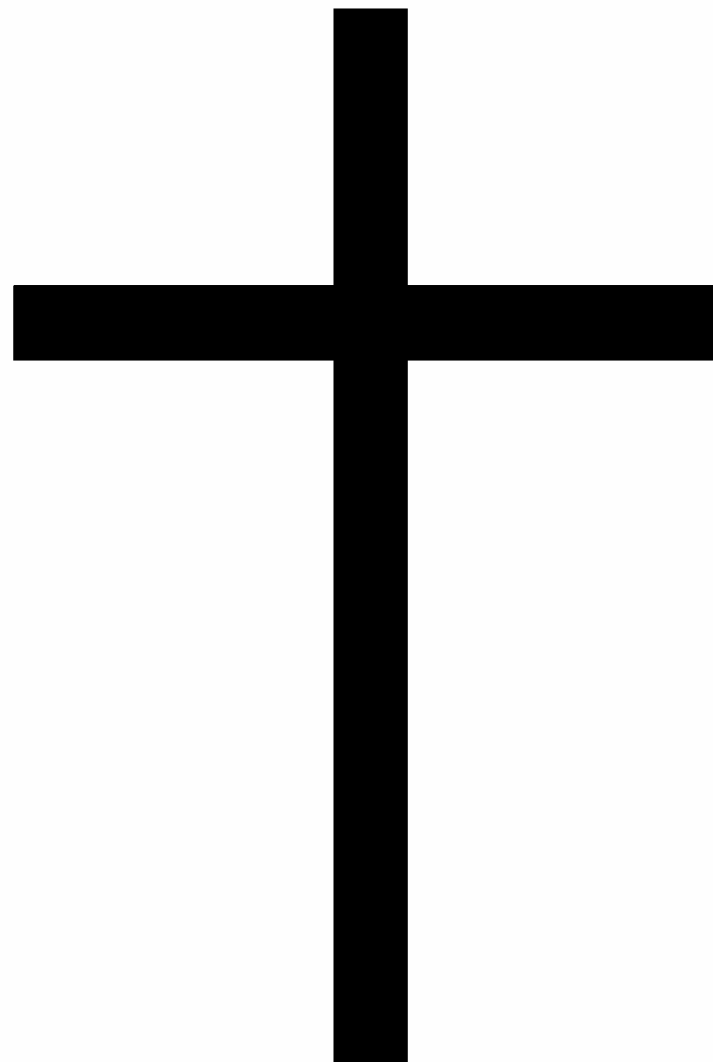
BLEED THE SKY "PARADIGM IN ENTROPY"
 NYTT BAND FRÅN ORANGE COUNTY, KALIFORNIEN, MED ETT MÅL I LIVE: ATT METAL-GENREN SKA FÅ ALL RESPEKT OCH REGERA IGEN! LUNG MELODIÖS METAL BLANDAD MED BRUTAL HARDCORE. HÄRT OCH FÄNGSLANDE!
 NB13802 / NUCLEAR BLAST

MARDUK "DARK ENDLESS"
 RE-RELEASE AV DETTA MÄSTERVERK TILL DEBUTALBUM FRÅN DESSA LEGENDARISKA BLACK METAL PIONJÄRER! IDAG ETT AV VÄRLDENS STÖRSTA NAMN I GENREN! LIMITERAD DIGIPACK OCH DIGITALT RE-MASTRAD!
 BL0002406 / BLACK LODGE

MESHUGGAH "CATCH 33"
 NYTT EXTREMT ALBUM FRÅN SVERIGES MEST KOMPETENTA MUSIKER. MESHUGGAH HAR GJORT ETT HELT ONSÄKBART ALBUM MED TUNG EXPERIMENTELL METAL.
 NB13112 / NUCLEAR BLAST

FU MANCHU "START THE MACHINE"
 FU MANCHU! - PUNKIGARE ÄN KYUSS OCH MER ENERGI ÄN QUEENS OF THE STONEAGE! ÄNTLIGEN KOMMER DERAS NYA ALBUM EFTER FYRA ÅRS TYSTNAD, OCH DET ROCKAR SÅ KLART BRETT OCH FETTI! KOMMER PÅ TURNE I VÅR/SOMMAR!
 RT424 / DRT

METALIUM "DEMONS OF INSANITY"
 DE TYSKA METAL-KUNGARNA ÄR TILLBAKS MED SIN FEMTE ATTACK! KRÖSSAR ALLT! BARA EDGUY KOMMER EVENTUELLT I NÄRHETEN NÄR DET GÄLLER NY FRÄSCH HEAVY METAL AV IDAG! VI HITTAR DESSUTOM LEGENDEN DON AIRY (OZZY, WHITESNAKE, JUDAS PRIEST, BLACK SABBATH, RAINBOW !) PÅ KEYBOARDS!
 AM60170 / ARMAGEDDON

CONSTRUCDEAD "WOUNDED"
 SVERIGES JUST NU STÖRSTA METALHOPP. EN LÅT FRÅN ALBUMET "VIOLADEAD" OCH TRE HELT NYA EXKLUSIVA SPÅR - CD+VIDEO. INSPELAT AV JOCKE SKOOG I FEAR AND LOATHING STUDIOS (MESHUGGAH, CLAWFINGER!)
 BL00021CD / BLACK LODGE

DISBELIEF "66 SICK"
 DISBELIEF STÅR FÖR REN OCH PUR ENERGI! ALLA SOM HAR SETT BÅNDET LIVE KAN VITNA OM EN OTRÖLIGT STARK UPPLEVELSE, MED EN ÅSKSTORM AV RIFFANDE, GROWLANDE OCH EXTREMA KÄNSLOR!
 NB13780 / NUCLEAR BLAST

www.soundpollution.se

SUPREME MAJESTY "ELEMENTS OF CREATION"
 TREDJE OCH ABSOLUT STARKASTE ALBUMET FRÅN SVENSKA SUPREME MAJESTY. MELODIÖST OCH PÅ SINA STÄLLEN SKÖNT EPISKT. MED FETT BONUSMATERIAL!
 MASC08457 / MASSACRE RECORDS

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-545 706 70,
info@cmmgroup.se

 CMM GROUP

Begagnade skivor på nätet.

Skivstället.nu

En köp- och säljmarknad för musikskivor. Här kan du lägga in en annons kostnadsfritt, eller söka bland över 22 500 skivor till salu.

Vill du producera och distribuera upplevelser med hjälp av digitala medier?

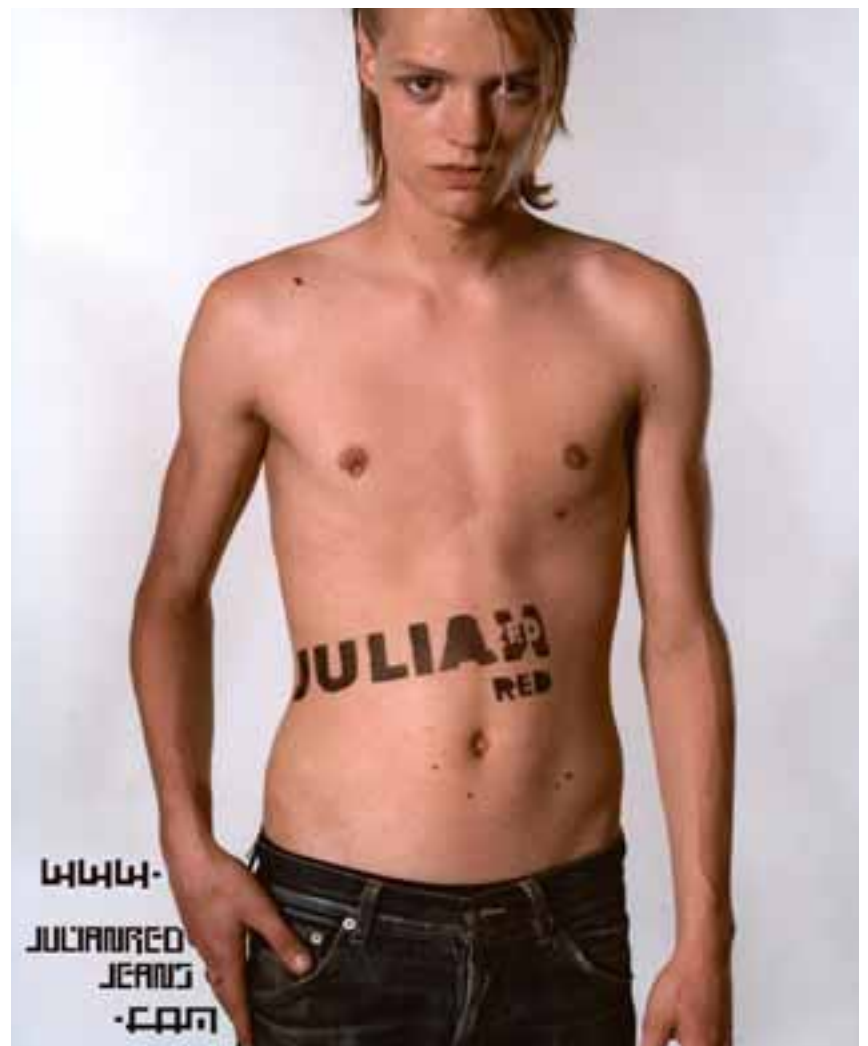

Digital Mediadistribution är en kvalificerad yrkesutbildning på två år, inriktad mot Internet och nya tekniker för att distribuera musik, video, film och annan media.

Utbildningen drivs av företaget Musiclink, ett dotterbolag till föreningen Rockparty som arrangerar Hultsfredsfestivalen.

Mer info och ansökningsblankett finner du på:
<http://dmd.hultsfred.net>

DIGITAL MEDIADISTRIBUTION

WhiteSilver - At Last We Burn
www.whitesilver.net

Kid Down - DEADKIDSONGS
www.kiddown.com

Stereolith - Be Alone
www.stereolith.net

 ginza.se
Atenzia Records AB - www.atenzia.com

Timo Räisänen
Lovers are Lonely

Timo Räisänen
Lovers are Lonely.
CD **139:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priset gäller t o m 27/4, så länge lagret räcker.

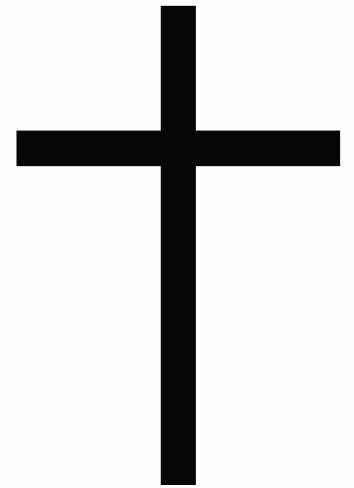
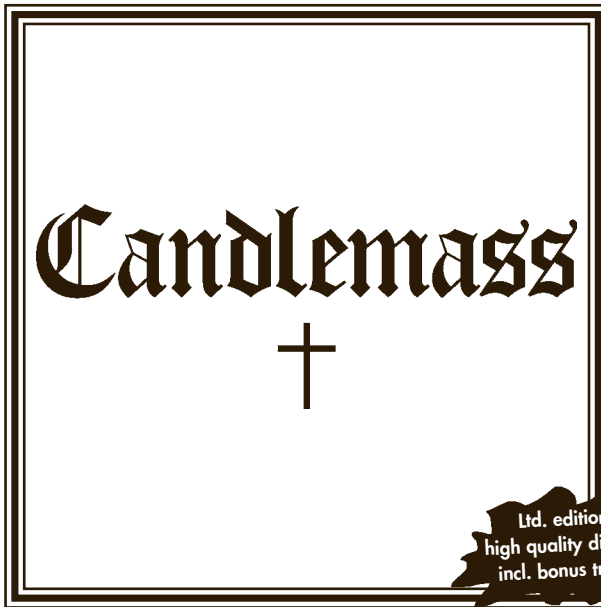
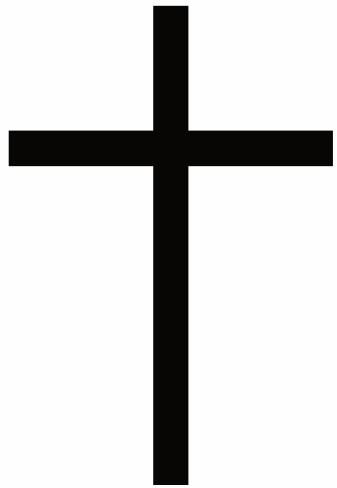
ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Candlemass

Ltd. edition:
high quality digipak
incl. bonus track!

In stores: 02.05.2005
2-LP in gatefold, only 1000 copies available!

THE NEW BREED
OF US METAL!

BLEED S^TH^E S^KY

PARADIGM IN ENTROPY

IN STORES: 25. 04. 2005

PRODUCED BY BEN SCHIGEL (CHIMAIRA, DROWNING POOL AND OTHERS)
MODERN, EXTREME AND STILL MELODIC!
A MUST FOR FANS OF SLIPKNOT & KILLSWITCH ENGAGE!

---WATCH OUT!---MESHUGGAH-Catch 33-23.05.05---SECRET SPHERE-Heart & Anger-30.05.05---GOTTHARD-Lipservice-06.06.05---

FOR FREE: OUR NEW MAILORDER CATALOGUE
More than 3000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Posters, DVDs... order at:
Nuclear Blast - Osnabrücker Allee 40 - D-31072 Dissen - Germany
Tel: +49 571 93 92 00 - Fax: +49 571 62 26 04 - e-mail: info@nuclearblast.de
WWW.NB-STORE.COM
WWW.NUCLEARBLAST.DE

infos, pre-listening & merchandise at:

www.NUCLEARBLAST.de

NUCLEARBLAST
www.nuclearblast.de

CD 3 • 2005

Återigen serverar vi upp ett smaskigt smörgåsbord av musikaliska talanger i Groove, och flera av artisterna kan man ju dessutom läsa om i tidningen. God lyssning!!!

För att bli prenumerant: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på postgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress så får du 10 paket med tidning+skiva hemskickade under ett år.

1 Kid Down

We'll Make It Away

Med energifyllda och tempostarka *We'll Make It Away* klickar Kid Down igång april månads Groove-skiva. Deras riffande emorock pockar mycket effektivt på uppmärksamhet i slumrande rocklandet Sverige. Att undvika att beröas av detta utbrott blir svårt.

www.atenzia.com

2 Broder Daniel

Lovesick (demo)

Bland BD:s demoinspelningar från deras tonårstid som nyligen släpptes väljer vi desperata *Lovesick* från 1993. Trots att ljudkvaliteten och Henriks engelska uttal lämnar en del att önska tränger bandet ändå rakt igenom in till hjärteroten. Klassisk svensk ångestrock av bästa märke.

www.doloresrecordings.com

3 Jonny Kock + Olle Ljungström

Olle Ljungströms självbiografi

Från plattan *Händ* kommer underhållande *Olle Ljungströms självbiografi* av hemlige Jonny Kock. En ironisk skröna från Söder med extremt nynn-vänlig refräng och munspelssolo. Och Olle själv visar att han kan bättre än sitt nya band Oslo...

www.fashionpolice.tv

4 Froid

Quiet Clean Corner

Denna Stockholms-kvintett står med majestätiskt känslomässiga poplåtar såsom *Quiet Clean Corner* bakom sångaren Rickard Olséns bedjande stämma – och det fungerar alldeles utmärkt! Bandet har funnits länge och denna uppsättning har fungerat sedan 2001, så kommande debut-EP:n är efterlängtat av dem själva också.

www.froid.nu

5 Swedens Finest

Här ska skåpet stå

Sångaren Markus Jaan och gitarristen Carlos Sepulveda spelade senast ihop i hårda bandet Psycore som fick en del uppmärksamhet i utlandet, och med nya projektet Swedens Finest lägger de inte heller fingrarna emellan. Verser på engelska, refräng på svenska och jämglödande urländning musikaliskt. Lättliten säger allt.

www.swedensfinest.net

6 Fischerspooner

Just Let Go

New York-duon Warren Fischer och Casey Spooner kombinerar på *Just Let Go* från fullängdaren

Odyssey gitarrer med discobeat och elektroniska knarrningar till en sagolik helhet. Fart, fläkt och avsevärd robotkänsla genomsyrar låtens partier – vårens hit på dansgolven?

www.fischerspooner.com

7 Samuel Ljungbladh + Christos

I Just Wanna Love U

I sann D'Angelo-anda gnuggar Samuel Ljungbladh igång svettiga *I Just Wanna Love U* (perfekt r'n'b-titel) och det finns inget försvar. Men sedan Kaah levererade senast har det varit tomt på sexfunkt-soulscenen – men nu tar Samuel Ljungbladh tåten. Räkna med total lycka på livespelningarna!

www.talkingmusic.se

8 The Chrysler

The Strange Is Fading

Klanger. Klockspel. Stämningar. Småflangiga gitarrer. Och dova trummor. Med detta bygger stockholmsbandet The Chrysler en fond för sångaren att utsmycka med sin mjuka stämma. Och *The Strange Is Fading* blir sannerligen en mysig vän i det gröna vårgräset.

www.brilliant.nu

9 Hipwhips

Time Is on Its Way

Med kraftig gospel- och Rolling Stones-känsla öppnar Hipwhips porten till en underbart orgel-indränk musikallik era igen. 2003 års självbetitlade (och fantastiska) debut följs nu av nästa självbetitlade platta där bandet forsar fram som en naturkraft där The Creeps en gång porlade.

www.brassbutton.se

10 Fint Tillsammans

Det rör sig

Med fingret på den vardagsnära och vardagliga pulsen i ett skevt universum tillåter sig fina gamla (tio års sedan skivdebuten!) Fint Tillsammans att muta in sin popvärld ytterligare. Denna gång med vokala insatser. Charmigt är bara förnamnet.

www.silence.se

11 Sofia Härdig and the Needles

Sunshine

Tillsammans med bland annat Hellacopters-basisten Kenny Håkansson, Flesh Quartet-cellisten Sebastian Öberg och med producenthjälp av Bob Hund's Johnny Essing har Sofia fått sina låtar att riva och klösa. Vassa gitarrer och manisk sång är alltid en effektiv blandning.

www.sofiahardigandtheneedles.com

12 Kung Kodum

Ingen man, ingen lag

Åtta man starka helsingborgsbandet Kung Kodum ger rootsigt smakprov från kommande debut-fullängdaren *Vik din egen krona, bli din egen kung*. Denna kampsång svävar fram med hjälp av gästande Frida Lindharts väna stämma och en gristajt rytmsektion. Dags för festivalröj?

<http://i-ration.se>

13 K-laz + Formula One

You Gotta

Bästa låten från Robinson-Klas producentplatta *The Soulsnatcher BD* är *You Gotta* där Form Ones flow är perfekt till de soulvarma beatsen som bumper i takt med raggarbilarna i Västerbotten (?). Inget tyder på att detta är speciellt svensk musik, skulle lika gärna kunna vara en hit i Kalifornien.

www.valentinerecordings.com

14 Redlight

Ben Parker

Klassiskt rockig gitarrpop med karaktär och charm är vad göteborgska Redlight levererar. Efter det Broder Daniel-osande intro drivs tempot upp i DAD-takt i denna historia om en person som har det kämpigt. Debutalbumet heter *Just a Phase*, där ännu ett dussin ivriga spår trängs.

www.wonderlandrecords.com

15 Whitesilver

In Brief

Med energi som Energizer-bunnyn boogierockar Whitesilver sönder vilken förrest som helst. Metal och pop blandas om vartannat till en melodisk men ändå intensiv helhet. Soundet blir väldigt eget. Och samtidigt allmängiltigt. Hög radiorotation verkar vara enda rimliga vägen.

www.atenzia.com

16 Niklas Lindkvist

With Your Friends

Med de drömska The Edge-gitarrerna och Larry Mullen-trummorna i *With Your Friends* suggererar Niklas oss alla att tro att vi är vänner. Och det är lätt att bli frälst. Hans vrål svävar ut över nejden och färdas långt, långt. Precis som stor musik ska göra.

www.niklaslindkvist.com

17 Stereolith

Be Alone

De fyra grabbarna i Stereolith poserar framför en långtradare på sin nya EP och visst riskerar man att bli road kill efter en dust med *Be Alone*. Ljudväggen är kraftig utan att för den delen bli ony-

anserad, melodihookar finns där tillsammans med grungemangel. Hårt+mjukt=Stereolith.

www.atenzia.com

18 Wan Light

That Grim Reality

Att man med storvulet arrangerad musik och tillgjord sång kan åstadkomma något så vackert som *That Grim Reality* övergår mitt förstånd. Men låten (och framförallt refrängen) är så hudlös att man lätt ryser en lång stund efter sista tonen ebbat ut. Det är lätt att bli beroende.

www.labrador.se

19 We & Lisa

Keep Your Eyes Wide Open

Med psykedeliska bilder på näthinna färdas man genom *Keep Your Eyes Wide Open* där trion We & Lisas spröda popvision omvandlas till ett nytt sinnestillstånd. Sextioalet var aldrig så här guligt. Bandet består av sångaren Petter, gitarristen Ante och Dr Ronny. Supermysigt!

www.weandlisa.com

20 Dusty Brown

Let It Rain

Med en naturlig och trendokänslig ton i sina låtar känns unga sjuannabandet Dusty Brown som en frisk fläkt i altcountryns tassmarker. Pigga bluegrassvindar susar fram bland de under-sköna körarrangemangen som befolkas *Let It Rains* varma inre. Man mår även gott genom hela fullängdaren *Another Turn*.

www.dustyrecords.se

21 Peter Lindberg

A Way Back Home

Ital Skurk-sångaren Peter Lindberg har gjort en egen skiva kallad *Hiding Out for a Better Day*, och detta är öppningsspåret. Med ett personligt anslag och en önskan om att kunna hitta hem till något ursprungligt han inte känner till. Men kanske känner igen. Hans längtan känns i alla fall verklig.

www.vesper.se

22 Ludvig Berghe Trio

Just Her Weekend Fling

Sveriges främsta unga jazzbolag släpper ännu en spännande skiva med den nyfikna och infallsrika Ludvig Berghe Trio. *Weekend* spelades in på en dag och *Just Her Weekend Fling* är en värdig avslutare på denna Groove-CD. Finstämt men med idéer om nya vägar för musiker med hjärta.

www.moserobie.com

6

11

21

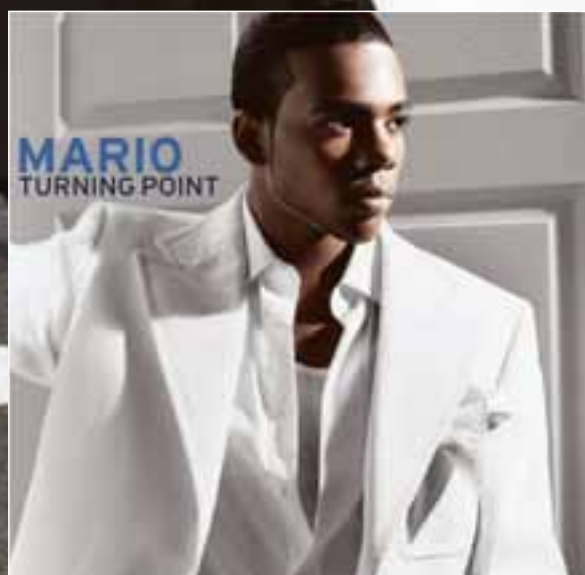
5

Text & musik: 1 E Höjden Atenzia Publishing 2 H Berggren 3 J Kock Fashionpolice Records 4 M von Boisman, R Olsén, B Ohlsén, J Westholm, T Persson 5 C Sepulveda, M Jaan Kinnander, J Lindgren, N Sposato 12-51 Publishing 6 W Fischer, C Spooner Fischerspooner 7 S Steffestef, C Hectorius Talking Music/Waketi Songs 8 P Lindroth 9 M Lindmark, F Ellison BrassButton/Sony/ATV Music Publishing 10 H Svensson, M Stensö, H Wiklund 11 S Härdig 12 N Rodríguez, K Granath, T Jari, E Wall, I-M Gran, K Södergren, M Wahlberg, F Karoliusen, F Lindhart 13 K Granström, J Reinhold 14 A Hansson 15 H Hagedorn Atenzia Publishing 16 N Lindkvist 17 O Ammer, P Söderström Atenzia Publishing 18 K Svensson, M Karnock Labrador Songs 19 A Andersson, P Hartman Magnusson, R Sander 20 M Hanson Country Rock Specialisten 21 P Lindberg 22 L Berghe

MARIO OCH CIARA

USA'S

SENASTE RnB STJÄRNOR

Dessa två album finns i butik nu!

CDON.COM

Viny

Dominik Eulbergs technohymn till klockgrodorna, *Rotbauchunken*, får två nya skepnader i och med remix av Robag Wruhme och Tobi Neumann (Traum/import). Inget att gå i taket över, men kompetent produktion och felfritt utförande. Något bättre är splittolvan där Mathew Johnson *And The Moles* *Dirt Road and a Boat From Soundwave* samsas med Axel Bartsch *Galaxy*. Feta basgångar och poppiga technobeats som vi vant oss vid från Kompakt. Men i och med Kaitos tolv *Color of Feels* (Kompakt/import) är det dags att plocka fram det stora leendet. Japanen har tidigare visat hur kompetent han är på att få sin techno att kännas tranceifierat svävande och skön, de två låtarna här är inga undantag. Musik som är det perfekta soundtracket till vårens värmande solstrålar.

Mats Almegård

DVD

THE NOTORIOUS B.I.G.
"Live!"

Rock Vegas/Soulful

Här är ännu en hyllningsprodukt till knub-bisen Biggie med inspelningar från diverse fester där man får uppleva grymma uppträdanden med anskrämligt ljud. ODB, Lord Finesse, 50 Cent, Lil' Kim och ordningsmannen/affärsmannen Puffy dyker alla upp i samband med den störste. Det mest spännande är att man inte sett materialet förut, men inte kommer jag att kolla igen – så mycket lyser inte magin igenom.

Gary Andersson

TESTAMENT

"Seen Between the Lines"

Escapi/Sound Pollution

Amerikanska Testament är idag en spillra av sitt förflutna. Det svartklädda thrash metal-band hade tekniska gitarriff och dimskalan som image. De var snäppet bakom Metallica i popularitet, men halkade brutalt efter när de släppte *Souls of Black* 1990. I samband med det albumets turné spelades den här filmen in, som visar upp ett Testament som ännu inte vet att de är på väg att bli gårdagens nyhet.

Själva liveshown är totalt ointressant, både bild-, ljud- och scenshowmässigt. Behållningen är i bakom scenen-bilderna, de korta intervjuuttagnen och en del extramaterial. Bakom scenen luftas allt från hur bandet fick sina tatueringar (sångaren Chuck Billy bjöd hela gänget under en Brasilieturné) till hur mycket gitarristen Eric Peterson hatar trummen Louie Clemente ("sättet han går på, sover på, hur han klämmer fram tandkräm ur tuben") och tvärtom. I dagens ljus är det extra intressant i och med att Louie Clemente fick sparken av just Eric.

Seen Between the Lines är inspelad 1991 och har getts ut på VHS tidigare. I slutet av DVD:n kommer fyra videor från bandets dittills fyra plattor. Som extramaterial får tittarna vara med på en middag i Tokyo och följa killarna när de besöker ett tempel. Bassisten Greg Christian tigger i i kameran om att folk ska köpa mer Testamentgrejer. Några minuter senare signerar en uppsluppen Chuck Billy ett fans t-shirt med "Satan". Med sån respekt för sina fans måste väl ändå bandet förtjäna rekordsiffror i försäljningen av den här måttligt intressanta DVD:n?

Torbjörn Hallgren

Album

220 VOLT

"Made In Jämtland"

Swedmetal/Sound Pollution

Kan inte låta bli att dra paralleller med ett jämförbart svenskt band – Leviticus. Båda gängen hade sin storhetstid på andra sidan nittiotalet och har väl om man ska vara riktigt ärlig inte varit saknade av så värst många sedan det begav sig.

När nu åren gått uppstod ett sug att lira igen vilket i båda fallen resulterat i liveutgåvor med titlarna *Live at Bobfest* (Leviticus) och så den aktuella *Made in Jämtland* med 220 Volt. Möjligen är det så att det var magiska kvällar och alla som var där önskade säkert att tillställningen fästes på tape men för alla oss andra som inte bevistade 220 Volts spelningar i Jämtland under 2002-2004, eller Leviticus Bobfestspelning 2003, är det inte riktigt lika spännande.

I min värld har de elektrifierade jämtlänningarna endast glimmat till i låten *I'm On Fire* och jag erkänner villigt att det fortfarande är en höjdarlåt. Fast visst klarar man sig fullt tillräckligt med den tappning som presenterades på *Eye to Eye* från 1988 så denna liveskiva leder nog inte till så många nya fans – möjligen tillfredsställer den det gamla gardet vilket så klart är ett fullgott skäl för dess existens.

Roger Bengtsson

ACID HOUSE KINGS

"Sing Along with Acid House Kings"

Labrador

Singeln *Do What You Wanna Do* är sannerligen en poppärla av det allra mest glittrande slaget. Som får en att vilja ha ändlösa sommarlov, dagar på stranden, i vilstolen. Gärna med ett glas flädersaft i handen och så de där Burt Bacharach-möter-Beach Boys-och-Motown-tonerna pumpande i bakgrunden. Och så där rullar det egentligen på hela tiden på *Sing Along with Acid House Kings*. Okomplicerat charmig pop med sextioalssnitt där solen strålar hela tiden. Vilket är skivans styrka, men också dess nackdel eftersom det i längden blir lite väl saftkladdigt och menlös.

Mats Almegård

ADEMA

"Planets"

Earache/Sound Pollution

Det är synd att kaliforniska kvartetten Adema inte har vett att bestämma sig. Antingen ägnar man sig åt dynga som till exempel *Rise Above* och *Planets* eller så slyslar man med hederlig modern grungeinfluerad rock som förlagsvis *Shoot the Arrows* och *Better Living Through Chemistry*.

Kombinationen av de båda alternativen är inte att föredra. Ett lovått initiativ vore om *Planets* fjorton spår bantades ner till en schysst EP istället.

Roger Bengtsson

A HAWK AND A HACKSAW

"Darkness at Noon"

Leaf/Dotshop.se

När finner Jeremy Barnes och Emir Kusturica varandra? Jag kan inte tänka mig någon som skulle göra bättre soundtrack till Kusturicas skruvade buskisfilmer än A Hawk And A Hacksaw, vars folktronica har samma intensiva tempo och skruvade stämninglägen som filmer som *Svart katt, vit katt* eller *Livet är ett mirakel*.

Precis som med nämnda filmer tappar jag andan helt av A Hawk And A Hacksaw. Och det är inte för musiksens skönhet. Nej, snarare för att den liksom filmerna har för högt tempo, vill för mycket och istället för att våga stanna upp och reflektera kör ett buskisskämt till. Pressar in influens på influens och landar i en Åsa Nisse-stämning som i alla fall ger mig kalla kärar.

Mats Almegård

ALL MY FAITH LOST

"As You're Vanishing In Silence"

Cold Meat Industry

Cold Meat Industry har funnits med oss en bra stund nu och försett oss med en rad fina släpp. Specialister på hård, mörk och kall musik som vi vant oss att kalla industri efter att Throbbing Gristle myntat uttrycket "industrial music for industrial people" en gång i tiden. Fast All My Faith Lost gör knappast industrimusik. Det som förbinder dem med denna scen är det mörka allvaret, de stora poserna och en vilja att se livet från den lite mindre glada sidan. Men istället för att skapa industrilandskap med stål och syntar använder sig italienarna av viskande sång, gitarr, stråkar och piano. Tyvärr lyckas de inget vidare. Det är dimgråtråkig musik som är avsedd att vara vacker. Men avsaknaden av dynamik och kontraster gör den här skivan till något man kan vara utan.

Mats Almegård

APPAREIL

"Judas Kiss"

SYSTEM

"Cold"

Lobotom Records

FUSSPILS

"Elektro-Polizei (Alarm für Fusspils 11)"

SUBSONIC SYMPHONEE

"Extreme Evolution"

SPV/Playground

Junior Boys var nyligen i Sverige och visade på scen vad de redan visat på skivor som *Last Exit*. Nämligen att syntpop inte behöver ha något med nörderi att göra, att det går att göra syntpop 2005 som inte låter som en enda lång retrokys med åttiotalets band som Yazoo, tidiga Depeche Mode, Soft Cell och de andra. Hoppas det kommer fler profeter av det slaget till vårt land, för de behövs!

Den trave syntpop denna recension behandlar är sorgligt nog av det andra slaget. Av det slaget som blickar bakåt, som är konserverande och som ångsligt betraktar vad som händer för sisådär tjugo år sedan. Av de fyra skivorna framgår dock att situationen är ännu värre i vårt södra grannland Tyskland. För System är de som lyckas bäst i sin avhumaniserade pop med vocoderröster och vinande syntfanfärer. Bolagskamraterna Appareil har ett bra drag i låtarna, men betyget dras ner av att sångaren överdoserat Robert Smith.

Tyska Subsonic Symphoone vill vara hårdast i stan, men gör egentligen inget för att vi ska bli rädda. De som glömt Front Line Assembly helt och hållet kanske undrar vad som står på, men inte skrämmer det. Inte ens deras Nosferatuimage får det att pirra ett uns i magen. Fast magen hamnar snabbt i olag när man lyssnar på Fusspils. Men mer illamående känslor då. För det här är crazysyntpopumör från Tyskland. Lundensarna från Tyskland rent av. Det är totalt harmlöst ända till de ger sig på att tolka *Where The Wild Roses Grow*. Och allt som gjorde det till en vacker duett mellan Nick och Kylie trasas sönder av plastiga syntar, falsksång och en allmänt taskig attityd. Fy.

Mats Almegård

ARDITI

"Spirit of Sacrifice"

Regain/Sound Pollution

Så här låter orcherans marschmusik. Dystopisk och malande. Arditi's *Spirit of Sacrifice* består av tunga trummor och lågt mixade demagogiska tal. Ibland till smaltret av maskingevär. Musiken står i bakgrunden och det viktiga är den rytmiska takt mänskligheten ska ta till sig. Arditi's krigshyllande metal lämnar ingen oberörd. Det är lika stämningfullt som det är skrämmande.

Bandet är döpt efter Italiens elitstyrkor,

sionerna av hitsen är förstas bitvis grym men en samlingskiva är ändå oftast bara profit och det stinker. De som vill upptäcka Broder Daniel har nog redan gjort det och alla nytilkomna trasselsuddar med slipsar köper nog hellre en av deras fyra vanliga skivor, de finns ju alla tillgängliga i en butik nära dig. Och när Henrik själv i intervjuer ifrågasätter urvalet av låtar, ja då blir man väldigt tveksam.

Fredrik Eriksson

THE BUCKSHOTS "The Buckshots"

Enviken Records
Raggfrisyrerna har inte längre ensamrätt på rockabilly, punkarna får inte ha punken ifred, modsen har inte patent på vare sig northern soul, Small Faces eller garage-rock. När Gearclub huserar på Debaser i Stockholm uppstår ett möte mellan indie-kids, raggare, mods, hårdrockare, hippies, punkare med mera. Alla går de dit för att de älskar stompig soul, rockabilly, och garage-rock. Det brukar bli fantastiska kvällar. Senast igår dansade jag bort klackarna. En vacker dag, eller snarare sen fredagskväll, kanske vi får se Göteborgstrion The Buckshots där. De lirar klassisk rockabilly influerad av Cochran, Burgess och Vincent. Däremot kanske för klassisk för att kunna falla andra än rockabillyfolk och raggare i smaken.

Buckshots verkar inte ha några ambitioner att vara nyskapande eller annorlunda. Eller ens uppdaterade som Rocket From the Crypt. Hur som helst, plattan är bra och på några spår glöder det till ordentligt. Det är svårt att sitta still och sura till *My My* och tryckerna *Whiskey & Cigarettes* får mig att tänka på Elvis *I Want You, I Need You, I Love You*. Ståbasen mullrar, gitarran twangar och sångaren har en tupp i halsen. Som det ska vara alltså! Däremot är sexton spår för mycket för mig. Jag hinner ledsna. Jag är ju ingen raggare. Och jag tror att The Buckshots kommer ha svårt att hitta fans utanför sin egen subkultur. Men det kanske inte heller är deras ambition.

Annica Henriksson

CALLISTO "True Nature Unfolds" Earache/Sound Pollution

Callisto debuterar på Earache med sin egensinniga, långsamma dödsmetall. Slalom mellan rena ackord-stycken och dista-de riff har de gjort en tiopårsplatta som kan vara svår att ta till sig. Det är konstnärligt, tungt och europeiskt. Callistos musik är vad clownen lyssnar på efter sin föreställning. Ensam, och med tårarna sakta rinnande för kinderna. Det är nästan den stämningen musiken kräver. Långt från party och tretton rätt på tipset, men alltid en längtan dit.

True Nature Unfolds kommer inte att gå hem hos kidsen, men alla som finner nån som helst ro i Isis eller Cult of Luna måste lyssna på detta. Callistos mest lättsmälta låtar är *Cold Stare* och sköna *Storm*. Båda funkare som ingångsdrog till de tyngre spåren.

Kul med band som skiter i topplistor och radiotid.

Torbjörn Hallgren

CASSETTBOY "Mick's Tape"

Antidote/Soulful

Excentriskt hopklipp av intervjuer, tv-prat och musik resulterar i *Mick's Tape* där låtar med Jaylib, Squarepusher, Curtis Mayfield, Fela Kuti och MF Doom figureerar. Låturvalet är sålunda högklassigt, men sammanhanget känns konstruerat och inte alls så roligt som man hoppats. Det känns mest som ett fånigt studentspex som spårat ur. Därför finns det inte mycket positivt att ta med sig från Cassettboy.

Gary Andersson

CHIXDIGGIT "Pink Razors"

Bad Taste/BonnieAmigo

Klämkäcka punktakter, allsångsrefränger och upprepane rockriff. Ungefär så upphetsande är Chixdiggit från Calgary på sitt senaste släpp *Pink Razors*. En hårdare variant av Gyllene Tider, mycket roligare än så är det inte.

Andreas Eriksson

KELLY CLARKSON "Breakaway"

Sony/BMG

Avril Lavigne, någon? Hon har väl en sådan där piercing i snoken? Och en god dos kladdigt, nattsvart smink runt ögonen. En plågad, ung tjej med en elgitarr. Ni har säkert sett henne gråta i någon musikvideo på tv.

Kelly Clarkson har ni kanske också sett på tv. Hon vann den amerikanska Idol-tävlingen. Hennes näsa pryds också av en piercing. Nu vet jag inte om det står i hennes manus att posera med en gitarr. Jag vet inte ens om hon kan spela, men vad gör det?

Musikaliskt ligger Kelly i samma division som Avril Lavigne, men med en aning mer svårta i harmoni och text. Refrängerna går i moll, texterna handlar om hjärta och smärta. Varannan låt "överraskar" med en höjning på slutet och några pianoballader slängs in för att din mamma ska godkänna det.

Ni har hört det förut och kommer att få höra det igen.

Christian Thunarf

COPYWRITE "Cruise Control Vol. 1" Nature Sounds/Soulful

I väntan på uppföljaren till *The High Exhauled* harvar Copywrite vidare med mixtappen *Cruise Control Vol. 1*. Hans versioner av standards som *Got it Twisted*, *Thief's Theme*, *Kick in the Door* och *Breathe in, Breathe Out* känns mest onödiga med simpla punchlines som "you couldn't move a unit if you drove 50 and Lloyd Banks tour bus". Originallåtarna, producerade av bland andra J. Dilla och J-Zone, funkare som tur är bättre. Men Copywrite verkar inte kunna bestämma sig för om han vill göra musik för de äkta skallarna i underjorden eller satsa på att nå ut till den breda massan. Därför blir helhetsintrycket av *Cruise Control* alldeles för splittrat.

Daniel Severinsson

CORROSION OF CONFORMITY "In the Arms of God"

Mayan/Showtime

Hade Göran Greider spelat metall hade hans utstuderade look passat perfekt i dagens *Corrosion of Conformity*. Musiken på *In the Arms of God* är däremot inte lika sliten, men inte heller särskilt fräsch.

Det är inte kul att lyssna på COC av idag. Ändå är det inte helt kört. Bandet har gjort en tung platta med driv i. Det är vilt, svettigt och flörtar med allt Tony Iommi gjort. Det här är rock'n'roll med attityd, men skyggslapparna för vad som hänt de senaste tio åren stjälpel helhetsintrycket. COC lyfter aldrig.

In the Arms of God är första studioplattan på många år. Amerikanerna slog igenom i Sverige när de var förband till Metallica 1996 – frågan är dock om svenskarna orkar engagera sig igen. Precis som Voivods återkomst lärde oss bör COC få svårt att nå upp till vad de en gång var.

Torbjörn Hallgren

THE CZARS "Goodbye"

V2/BonnieAmigo

Jag får samma känsla när jag lyssnar på *Goodbye* som jag får när jag lyssnar på The Polyphonic Spree. För på något sätt känns de besläktade. Framför allt i det att de vågar ge sig in på musikaliska marker där

minsta lilla felsteg gör att man direkt rasar ner i ravinen som symboliserar det alltför pretentiösa och det storvulet överdrivna. Nu håltar den jämförelsen lite, eftersom The Czars arbetar med betydligt mer minimalistiska medel. Pianobaserad pop, ibland med små jazzfirtar, ibland med oväntade, men aldrig malplacerade, små, nästan utflippade och kvasispsykedeliska frön till arrangemang.

Men lika ofta skulle det kunna vara ett band som vill göra brittiskt influerad pop med körer i amerikansk crooner-stil. Svårt att sätta fingret på, men inte otrevligt, definitivt spännande att lyssna på. Och fastän att det går lite väl släpigt emellanåt så biter låtarna sig fast med en envishet och en frenesi det är svårt att motstå. Och varför skulle man?

Magnus Sjöberg

CHRIS D/DIVINE HORSEMAN "Time Stands Still"

Atavistic/Border

Chris Desjardins pryder framsidan på *Time Stands Still*, som är en återutgåva som från början släpptes 1984. I sin ena hand håller han en flaska tequila, och i bakgrunden skymtar en och annan kaktus. Med en galen röst sjunger han om att gråta som ett barn och letar efter en fristad. Ibland låter han nästan som Sisters Of Mercy, och det är då detta funkare i mina öron. Annars slår det desperata klankandet på gitarran lika illa som den klagande sången. Är inte masken i tequilan död, så borde den avlida ståendes på Chris D:s gitarrstärkare – både av skränet och hjärtesorgen.

Mikael Barani

DARREN SMITH BAND "Keep the Spirit Alive"

MTM/Showtime

När Bon Jovi och Dokken döper sina band efter eget efternamn är egotrippen total. Darren Smith gör likadant, men lägger in ordet "band" efter namnet för att han är så himla schysst. Men det här är *hans* band. Tro inget annat.

I 60 kilometer i timmen levererar han och Helix-gitarristen Mike Hall rockig musik å la Shawn Mullins som är så klämkäckt att hälften hade varit nog. Det här är rock'n'roll som morsan dansar till i köket när du sätter på den. Balladen *There You Go* målar upp Darren Smiths målgrupp perfekt – en redneck-kvinna som tyst sjunger medan hon röker en cigg i sitt tomma hus.

Trots två ballader handlar Darren Smith Band om glädje. Den som vill bli uppgad, vågar stå för sina Hansonplattor men vill ha det lite hårdare kommer att älska rökiga *It All Comes Back* och finstämda *King for a Day*. Va fan, en svängig låt som *Everybody Knows* kan inte ens en luttrad hårdrockare låta bli att gunga till.

Torbjörn Hallgren

THE DEAD PLAYBOYS "Last Call for Alcohol"

Deaf & Dumb/Sound Pollution

Tänk er att du sitter i en bil. Rak fin nyasfalterad motorväg. Inte en bil i sikte. Du kan obesvärat hålla 110 km/tim. Du behöver inte svänga av någonstans på tjugofem minuter. Inga gupp, ingen lera, ingen halka. Inga mötande bilar, inga bilar bakom. Tomt. Du är ensam på vägen. Bensin är det gott om, bilen nyservad. Allt är tiptop. Det går fort, det går bra. Men tråkigt. Du har varit med om det förut. Du har kört samma väg åtskilliga gånger. Och varje dag hoppas du på att möta en bil. Eller få solen i ögonen. Eller se en räv springa över vägen så du får trampa på bromsen som omväxling. Den andra foten har domnat. Men, sorry, inget händer. Det går fort, det går bra. Och vart fan vill jag komma? Jo, Dead Playboys spelar råbarkad punkrock med betoning på

rock. De är unga, de är arga. Plattan har tio spår och klockar in på 25:26. Ändå har man bara hört en enda låt. Typ en tjugofem minuter lång *Ace of Spades* (låten alltså).

De är bra, de kan sin rock, de hanterar sina instrument. Men det är gud så tråkigt. Inga gupp, ingen räv, ingen vänstersväng. Men det kommer. De är ju unga och arga.
Annica Henriksson

DES ESSEINTES "Les Diaboliques" Malignant Records

Magnus Sundström är mannen bakom både Des Esseintes och skivbolaget Fin de Siècle Media. Den här gången ger han dock ut på Malignant. Det är väl egentligen logiskt att en kille som har ett skivbolag som heter Fin de Siècle Media betraktar kvinnan som en mörk, mystisk kontinent – precis som medicinen, psykologin och vetenskapen gjorde vid sekelskiftet mellan 18- och 19-hundrat.

Citat från skivan: "en kvinna kan inte skilja på kropp och själ, hon är enfaldig som djuren, om man vore elak skulle man kunna säga att hon inte har något annat än kropp. Kvinnan är hungrig och hon vill äta, törstig och hon vill dricka, hon är brunstig och hon vill bli betäckt. Så aktningsvärt. Kvinnan är naturlig det vill säga avskyvärd, dessutom är hon alltid vulgär det vill säga dandyns motsats."

Detta i kombination med skivomslagets collage av porrbilder. HALLÅ. Vad fan är det här? Nu är skivan inspirerad av Jules Amédée Barbey d'Aurevillys bok *Les Diaboliques* från 1874 och texterna stammar förmodligen därifrån. Men eftersom de får stå oemotsagda verkar det som om Sundström skriver under på vad som sägs. Och det känns oerhört tråkigt. Att det är 2005 sprids skivor med detta budskap. Visst, ta vilken hiphopskiva som helst. Där har vi det också. Men ändå, det går inte att *inte* reagera. Varför tolerera misogyni?

Des Esseintes verkar i industrimusiktraditionen. Musikaliskt är det helt okej, om än väldigt influerat av klassiska akter som S.P.K. och Throbbing Gristle samt det mesta från Cold Meat Industry. Och visst, alla de nämnda ville också provocera, men det ursäktar ingenting.

Mats Almegård

DE STIJL

"Details"

NEG/BonnierAmigo

Kvartetten flyttade temporärt från Göteborg till Gula Studion i Malmö för att hitta en ny musikalisk inriktning. Resultatet blev ett betydligt poppigare The Stijl men jag är tveksam om det är mer intressant för det. Deras debutskiva från 2003, *Yeahvolution*, korsade aldrig min väg och hade inte uppföljaren *Details* ramlat genom mitt brevkast hade även den varit ett okänt musikkapitel i mina öron. Visst har de attityd och även ett smittande driv i vissa låtar men det blir inte bättre för det.

Andreas Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"A Canarie Records Collection"

Canarie

För att underlätta läsandet ger jag er samma instruktioner jag fick tillsammans med denna samling musik:

Betrakta det vackra omslaget.

Tag varsamt ut skivan ur dess plastskinn.

Njut av känslan att nu skall ni snart få lyssna på en oerhört bra samling med mer eller mindre för er okända band.

Men först, hämta en god kopp kaffe och en valfri sötsak.

Stoppa in skivan i en stereo nära dig, gärna vid ett skrivbord eller ett soffbord.

Tryck på play.

Jag gjorde följande:

Betraktade det intetsägande, fula omslaget.

Plockade måttligt varsamt ut skivan ur plastfodralet.

Funderade på vad i hela friden mina öron skulle få utstå och förberedde mig på det värsta.

Skippade kaffet och sötsaken på grund av kalorimängden.

Placerade skivan i min stereo innan jag skulle sova, med fingret förberett på stoppknappen.

Konstaterade att jag aldrig hört riktig indiepop förrän nu. Om man gillar spret för spretets skull och vill vara så ohpp som möjligt rekommenderar jag det här. Då kan man stolt skryta om att man minsann lyssnar på Vit Päls, Allt är musik och Grapefruit & Bodybuilding. Men om man ogillar hämningslösa skåningar som gnäller, ylar, gnider och skramlar bör man hålla sig på behörigt avstånd.

Christian Thunar

DIVERSE ARTISTER

"Acoustic Songbook"

Capitol

Med en smakfull samling kvalitetspopartister såsom Marit Bergman, Ed Harcourt, Air, Ane Brun, The La's, Phoenix, Anna Ternheim, José González, Heather Nova, Radiohead, Norah Jones och Deportees är det svårt att misslyckas, därför är således dubbel-CD:n *Acoustic Songbook* en trevlig bekantskap för den som vill ha 36 bra låtar från olika epoker men inte vill köpa en massa plattor. Och det är väl fint nog.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Be Cool"

TVT/Playground

Denna Uma Thurman/John Travolta-fortsättning på underhållande *Get Shorty* relokaliserad till musikbranschen bedar på soundtracket gammalt (James Brown, Kool & The Gang, Earth, Wind & Fire och Sonny & Cher) och nytt (Christina Milian och The Rock!). Utan att man hajar till en enda gång (okej, Loretta Lynns låt *You ain't Woman Enough* av muskelberget The Rock är skapligt bisarr...). Och både Aerosmith-Steven Tyler och André 3000 är med i rolistan.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"DJ-Kicks – The Glimmers"

!K7/Playground

Belgiska duon Glimmers eller Glimmer-Twins som de också kallat sig bjuder in till fett party på sin mix-CD i DJ-Kickserien. Via discoutflykter som Kerri Chandlers *Disko Satisfaction* och Connie Cases *Get On Down* styr de obönhörligen dansgolvet mot electro och porrfunkiga Ragtyme *Fix It Man*, Lotterboys *Heroine* och Peaches *Lovertits*.

Förmodligen den groovigaste av alla DJ-Kickssamlingar. Och med en rejäl portion sjuttioårsinfluenser får denna skiva garanterat fart på många fester. Mixningarna är inte alltid helt klockrena, men vad gör det? Det svänger ju ändå.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Love's a Real Thing – The Funky Fuzzy Sounds of West Africa"

Luaca Bop/BonnierAmigo

Det är underligt att man fortfarande förväntas. Trots all musik man dagligen blir överöst av finns det ständigt nya guldgruv att finna. Det finfina bolaget Luaca Bop verkar ha tagit som uppgift att gräva fram allt av gårdagens obskyriteter. Den västafrikanska psykedeliska funkscenen under sjuttioalet hade jag personligen inte hört mycket om – kunskaperna om afrikansk funk överhuvudtaget sträcker sig till Fela Kuti.

Men *Love's a Real Thing...* visar en

stor bredd och blandning. Mer klassisk funk till betydligt mer utflippad. Den helt underbara *Better Change Your Mind* av William Onyeabor lär få såväl Bootsy Collins som George Clinton att avundsjukt vrida på sig. Lika tung som skruvad basgång tuggar oförtrutet på. Och Super Eagles *Love's a Real Thing* kommer inte långt därefter.

Enda bakslaget är att man vill ha mer. Mycket mer. Nu. Men man kan ju inte få allt här i världen...

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER

"Swedish Goa Trance & Progressive" Spiral Trax

Med en laguppställning som rymmer Human Blue, Vibrasphere, Atmos och Stress Assassin är det givet att det bjuds på pumpande rytmer och hårdvinande syntljjud. Malande trancebeats övergår i varandra på denna maffiga dubbel-CD som bevisar att Sverige är en trancenation, vad än Rejv-kommissionen tycker om saken. Son Kite ligger givetvis lite utanför i stil, men jag kan inte undgå att sakna dem lite. I övrigt finns det som sagt inte mycket att säga.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Tearing Down the System – A Hardcore Compilation!"

Buzzbox Records

Samlingen består av åtta nya svenska band inom hard- och grindcore. Trots den ojämna kvalitén, både ljudmässigt och musikmässigt, är det alltid positivt att höra nya förmoder. Det är ett bra tecken på en vital och intressant musikscen i Sverige. Bäst är The Kalashnikow Boys, Rentokiller, Liquid Phase och The Lolita Stasi Collective med en egensinnig hardcore där det stundtals är starka kopplingar till favoriterna The Blood Brothers.

Andreas Eriksson

DROWSY

"Growing Green"

FatCat/Border

Drowsy är engelskans ord för att vara sömning, redo att falla i sömn. Jag är osäker på om Mauri Heikkinen vill beskriva sin egen musik eller om han vill vagga sina lyssnare till sömns men Drowsy är onekligen ett passande namn på finnets projekt. Tempot är långsamt, instrumenteringen sparsam, pauserna långa och Mauri själv sjunger som en full sjöman. Därmed inte sagt att det inte kan vara trevligt att lyssna på, men man får nog vara på ett särskilt humör. Som det mellan sömn och vaket tillstånd.

Isac Nordgren

DUB TRIO

"Exploring the Dangers Of"

ROIR/Border

Det finns mängder av artister som sysslar med dubmusik. Men de flesta håller sig inom genrens ganska snäva ramar och vågar inte ta ut svängarna och göra någonting efter eget huvud. Det gäller till viss del också Dub Trio från New York. Killarna har kompetensen, gör musik på traditionella instrument och spelar både med attack och energi. I *Casting Out the Nines* dominerar svävande syntslingsor och en ivrigt galopperande hi-hat medan *Sick Im Kid* är ett skönt släpigt stycke med drömska ambienta inslag. Självfallet mullrar och dånar basen blytungt precis som den ska medan ekoboxarna jobbar för högttryck. Av skivans åtta låtar är tre liveinspelade då trion visar att den klarar av att spela snortajt även inför publik. Gott så. Men låtarna är allt för långa för sitt eget bästa – det händer för lite som bryter av dubblunken – och därtill är arrangemangen emellanåt rätt så konventionella. Lyssna hellre på The Tassili Players, Twilight Circus eller Calamalka.

Robert Lagerström

DUNGEN

"Dungen"

Subliminal Sounds/Border

Delar av den här skivan är en nytgåva av Dungens debutalbum från 2001 och för första gången finns låtarna på CD. Tillsammans med några tidigare utgivna melodier (skapade mellan 1999-2001) delas *Dungen* upp i tre akter. *Stadsvandringen* (med underkategorierna *Runt och tillbaka*, *Ångzlycka 1*, *Mittan av Mars* och *Nediör, släpper du taget?*), *Midsommarborgen* (med underkategorierna *Samling*, *Ångzlycka 2*, *Alstermos flygplats*, *Livet som man borde leva det*, *Bockagöl* och *Livet som man lever det*) och slutligen *Lilla vännen* som innehåller *Det äkta och nära*, *Dock allere'n*, *Om lilla vännen* och avslutande *Känslan som gror*. Allting flyter mer eller mindre ihop till en naturligt blomstrande musikprakt som andas av forntiden i en modern klädsel med somriga orientaliska rytmer, lite som en svensk variant av Mercury Rev. Dungen är precis vad jag behöver i ett land där vintern vägrar släppa taget på allvar.

Andreas Eriksson

DUSTY BROWN

"Another Turn"

Dusty/Border

Den lilla etiketten Dusty Records fortsätter att sprida noga utvald countrymusik och americana. Den här gången genom debutalbumet för göteborgsgruppen Dusty Brown som under sin tvååriga existens har spelat en del inför publik och uppträtt i radioprogrammet *Frank*. Sångaren Magnus Hansson skriver slagkraftiga låtar och sju-man-bandet gör pigg och rapp musik som bottnar i country men också är färgad av bluegrass, rock och soul. Det hela låter väldigt amerikanskt. Så även det cowboy klingande namnet Dusty Brown som nästan blir parodiskt när det används av sju unga människor från Sverige.

Robert Lagerström

KATHLEEN EDWARDS

"Back to Me"

Rounder/Playground

Kathleen Edwards sitter och retas i de trakter där country, rock och folk möts. Retas i den bemärkelsen att hon inte egentligen vill låta någon av genrererna ta över helt och hållet i sin musik. Oftast lyckas hon, men ibland blir det lite mycket av bara country och rock, vilket väl inte tillhör de mest originella koncepten. Och då riskerar allt att bli riktigt trist. Men de gånger countryfolken tar över blir det om inte originellt, så i alla fall inte ointressant. Kathleen Edwards bryter ingen ny mark, långt ifrån, men kan ibland i alla fall visa varför det inte alltid är helt irrelevant att stå och stampa på redan upptrampade ställen.

Magnus Sjöberg

EMANUEL

"Soundtrack to a Headrush"

Eat Sleep/Border

"Listen up, motherfuckers!" är en aningen klyschaktigt inledning. Men kvartetten Emanuel satsar stort på det i *Hey Man!*. Deras skramliga och småskeva rock funkar annars ganska bra, lite synd att förstöra med den löjliga inledningen.

De låter som ett mer distat The Hives, mer tungt riffande och inte insnärjt i snäva ramar. Med mer melodiska inslag och amerikansk touch. Vilket håller i stora delar av *Soundtrack to a Headrush*, men över ett album sacker takten rejält. Som liveband på en festival kan man stå en halvtimme ungefär – i väntan på kvällens större begivenheter.

Niklas Simonsson

ALEC EMPIRE

"Futurist"

Digital Hardcore/Sound Pollution

Berlins meste ljudterrorist, Atari Teenage Riot-dirigenten Alec Empire, piskar upp

tempot och raseriet på sin nya soloplatta *Futurist*, men jag måste erkänna att även om låtitlarna känns igen (bland annat *Kiss of Death*, *Night of Violence*, *Make 'em Bleed*, *Hunt You Down*, *Uproar* och *Terror Alert: High*) så verkar Alec hamnat i ett tomgångsläge. Jag tror nämligen att få bryr sig om honom numera. Under de värsta ATR-attackerna kändes deras elektroniska punk som en knytnäve i solar plexus, men så här nästan tio år senare blir reaktionen inte lika stark. Alecs barrikadpoesi som spottas fram med napalmandedrätt blir bara till en varm bris. De huggande barréackorden och de smattrande trummorna känns mest irriterande. Och det är trist eftersom man ändå kan förnimma Alecs musikaliska släktskap med Iggy Pops gamla metalliska mästerverk *Raw Power*.

Gary Andersson

ENDUSER

"Run War"

Ad Noiseam/import

När nu riksdagsmännen ska ta ställning till den nya upphovsrättslagen borde kanske Endusers nya platta ingå som diskussionsmaterial. Inte för att den är nedladdningsbar i högre grad än andra skivor, eller att den ligger ute på nätet så vitt jag vet. Men för att den borde vara ett exempel på den klipp-och-klistra-kultur som dansmusiken är. Kalla det postmodernistiskt, kalla det samplingestetik eller vad du vill. Det här är musik som bygger mycket på att sno från andra, stöpa om det och sälja det i ny form. Björksamlingen i *Under My Bed* skulle nog få isländskan smickrad eller helgalen för att hon inte får några royalties exempelvis. Eller *Chopping Lambs* där en Lamb-låt hackas upp som vilken lammkotlett som helst.

Enduser rör sig oftast i drum'n'bassens utkanter som kallats drill'n'bass. Hårdare skitigare och billigare ljud än vad Goldie och Roni Size gav oss på nittiotalet alltså. I sin enkelhet kan det ofta fascinera. *My Favorite Black T-Shirt* är exempelvis stämningsfull, även om den låter som den kommer direkt ur sladdarna på en gammal Amigador. Men skivan lider också av detta pusslande och knäpande med samplingar, med billigt skitigt sound. Lätbyggerna i sig själva förmår nämligen inte lyfta över det vanliga.

Mats Almegård

ETERNAL OATH

"Wither"

Black Lodge/Sound Pollution

Svenska Eternal Oath gör misstaget att blanda in skönsång i den annars stenhårt grötiga röstväggen. Joni Mäensivu har en alldeles för svag lugn stämma för kunna klara av något sådant, men tillsammans med gitarristen och sångaren Peter Nagy, en gång i tiden i Mörk Gryning, formigen strömmar metallbitarna ur deras strupar.

Bandet har mycket gemensamt med Edge Of Sanity, det låter stort, elakt och med många och bra syntpartier som bygger upp väldiga atmosfärer. Men fan, Edge Of Sanitys *Crimson II* är så sjukt bra att jag ser *Wither* som en light-version av den.

Mikael Barani

FATE

"Scratch n' Sniff"

MTM/Showtime

Har du läst någon av mina tidigare MTM-relaterade recensioner så har du nog förstått att jag inte är så förtjust i detta bolag. Den melodiska (hård)rock som de ger ut ligger inte mig så varmt om hjärtat och återutgivningarna av gamla dåliga plattor blir inte precis bättre bara för att de åter görs tillgängliga.

Fate bildades 1985 av bland annat Hank Sherman som i olika omgångar huserat i Mercyful Fate. Även Matthias "Ia"

Eklundh (Freak Kitchen) fanns med på denna deras andra platta från 1990 och då hans gitarrekvilibrism vanligen leder till ett glatt humör var ju oddsden på något trivsamt större än vanligt. Fast icke. Europes *Out of This World* var en höjdare i slutet på åttiotalet men i dagsläget finns inte mycket till övers åt dess gelikar. De två bonusspårerna som är lite tyngre och mer grunge får jag nog påstå passar mig bättre.

Roger Bengtsson

KAREN JO FIELDS

"Chase the Blue"

TMC/BonnierAmigo

Hälften amerikanska, hälften norska, som också haft framgångar i grannlandet. Och helt onaturligt låter det ju inte när man hör henne. För oftast känns det som att det handlar om det gamla vanliga trallandet i singer/songwriter-soulstil som man hört till leda. Men här finns också mer, det man hoppas ligger bakom att hon faktiskt rönt framgång.

Det finns en lite halvoriginell lägereldskänsla över många av låtarna, inte bara för att vi har den obligatoriska akustiska gitarren, utan framför allt på grund av de nästan subtilt primitivt monotona rytmer allt verkar uppbyggt kring. Ofta liggandes som en svag repetitiv kulliss som låter Karen spinna sången runt sig. En bas att stå på, "less is more". Och det är det som lyfter det hela, så man kan urskilja det vackra, det gömda, det man letar efter. Det som känns märkligt med hela skivan är att de två singlar som klättrat på Norgelistan tillhör de tråkigare spårerna. Men det är väl mitt problem.

Magnus Sjöberg

FISCHERSPOONER

"Odyssey"

Capitol

Warren Fischer och Casey Spooner återvänder efter deras monsterhajpade album #1. En tung bevisböroda vilar på deras axlar: var de en one-hit-wonder och medie-clowner som kom vid exakt rätt electroclash-tidpunkt eller har de något mer att ge?

Odyssey skiljer sig inte särskilt mycket från debuten. Men de har i alla fall plockat lite med ljudbilden och avdigitaliserat den en smula. De sparkar igång med singeln *Just Let Go* direkt och efter den följer skivans bästa spår: den medryckande popdängan *Cloud*. Men så värst mycket mer blir det inte. Den här gången heller, för förra skivan baserades i mångt och mycket på brottarhiten *Emerge*. Och här är de igen med två trevliga popdängor och resten lite anonymt ackordsvajande på basen. Så de bevisar väl inte så mycket mer än att de är kapabla att få till medryckande syntpop någon gång ibland.

Mats Almegård

THORSTEN FLINCK

"Vildvuxna rosor"

BonnierAmigo

Eftersom jag inte går på teater så ofta är Thorsten Flinck bara känd för mig som en kvasiintellektuell löpsedelmänniska. Musikaliskt är han inget för mig. Vet att han turnerat runt med Jenny Öhlund och band under stort jubel. Så varför kommer *Vildvuxna rosor*? Behövs den överhuvudtaget?

Svaret är givetvis nej! Thorsten har tagit några Afzelius-låtar, ett par Dan Andersson-texter och simsalabim så var man working class hero. Patetisk.

Duetten med Monica Törnell känns rätt. Duetten med Totta Näslund är peristaltisk. Duetten med Ola Salo i *Dansa i neon* är en parodi på allt som kallas musik. Thorsten ser ut som rock star, men beter sig som en folkpartist i valtider. Tillbaka till Dramaten med dig Thorsten!

Per Lundberg GB

FOETUS

"Love"

Birdman/Border

Det är länge sedan Jim Thirlwell skapade mästerverk som *Hole*, *Nail* och *Thaw*. Under den tid som gått har han varit upptagen av att sampla tjocka lager av jazz och svänga ihop plattor med denna samplingssmet under namnet Stereoid Maximus. Det har inte varit dåligt, bara så mycket sämre än exempelvis *Nail*. När han nu samlar sig till ett nytt Foetus-album är givetvis samplandet inget han undviker, men det handlar här mer om standard-Foetus-låtbyggen, en mix av industriell musik, storslagna symfonier och jazzljud kombinerat med elakt tuggande gitarrer och sång.

Det är oräddvist att jämföra, men det går inte att undvika: ingen av låtarna på *Love* hade platsat på *Nail*. För det första låter hans röst tröttare idag än för tjugo år sedan. Helt självklart, men ändå ett faktum. Men det tråkigaste med *Love* är att Foetus slutat ta ut svängarna. De där tvåra kasten som fick ens öron att åka bergochdalbana saknas. Det låter daterat och trött helt enkelt. Men en ljusglimt finns det: för han är fortfarande en driven kompositör. Så jag ser fram emot hans samarbete med Kronos-kvartetten, det kan bli något riktigt bra av det.

Mats Almegård

FORCE OF EVIL

"Black Empire"

Escapi/Sound Pollution

Med en tjugis utside släpper Force of Evil sin andra giv. Fyra av bandmedlemmarna har någon gång haft affärer med King Diamond, bland annat svingar Michael Denner och Hank Shermann de sexsträngade yxor.

Black Empires texter är en stor flört med lastgamla skräckfilmer, som *Fredagen den trettonde* och *Omen*. Musikaliskt är det lika ålderstiget. Hank Shermann har slutat ta intryck och stöper all sin musik i en heavy metal-form legerat med UFO. Ett hyfsat utgångsläge om man skriver lika bra låtar som Hammerfalls Oscar Dronjak. Sämre om låtmaterialet inte övertygar. Force of Evil tillhör den skaran.

Bandet slås i B-regionerna. De här begränsad ekonomi, och eftersom pengar påverkar produktionen, och låtmaterialet redan är under all kritik, är resultatet lika hopplöst som utgångsläget. Det är uppenbart vem som hade talangen i Mercyful Fate och King Diamond.

Torbjörn Hallgren

FREEDOM CALL

"The Circle of Life"

SPV/Playground

Efter överraskningar som Masterplan och Kamelot kliver Freedom Call fram som påminnare om hur det faktiskt förhåller sig med power metal. Schlagerrefränger som i *Carry On* och *Kings & Queens* hade männe fört tyskarna till melodifestivalens andra chans i tuff konkurrens med Alcazar och Katarina & The Nameless – men vem orkar bry sig? Hissmusik i hårdrocksförklädnad är verkligen inte något att slösa sina slantar eller sin tid på.

Roger Bengtsson

GAKKO 3

"Signals"

Dust Music/Warner

Oavsett vad man anser om musiken skivdebuterande finländarna Gakko 3 skapar är det en tuff uppgift att lyssna på den där rösten. Den pipiga, nasala, gnälliga, osäkra rösten. Nagelbitare varnas. Sångaren Joakim låter som en blandning mellan Smashing Pumpkins Billy Corgan och valfritt bedårande barn från tv-programmet *Småstjärnorna*.

Att Gakko 3 lyssnat både en och tio

gångar på Smashing Pumpkins är uppenbart. Och likheter med landsmännen 22 Pistepirkko lyser igenom. De tydligaste spårerna kommer från Smashing Pumpkins svanesång, *Machina – the Machines of God*. *Spinning Around* innehåller alla ingredienser enligt receptet på en typisk pianodrivna Smashing-låt.

Gakko 3 är aldrig usla, men heller aldrig bra. Och det krävs mycket mer än könlös, amerikansk midtempo-rock för att imponera på mig – eller på någon annan för den delen.

Christian Thunarf

TISH HINOJOSA

"A Heart Wide Open"

M2/Playground

50 år gammal med åtta album i ryggen återvänder Tish Rinojosa med *A Heart Wide Open*. Fem år har passerat sedan förra ansträngningen *Sign of Truth*.

Med rötter i Mexico och en förkärlek för country ger hon oss lättsam popcountry i singer/songwriter-skolan – växelvis på spanska och engelska. I låtar som *Derechos de el Corazon* visar hon också upp en bredd långt bortom Dolly Partons hylla.

Det är proffsigt och rutinerat så det förslår: Tishs röst innehåller lagom mycket sorg och vibrato utan att låta desperat. Och när dragspelet dansar tillsammans med fiolen i *The Poet the Painter* vill jag faktiskt applådera.

Men det skär sig ändå mot min smak. Det spelar ingen roll hur gråtmild Tish låter när hon sjunger "Blue eyed Billy was a veteran", för hon slår inte an en enda ton i min själ. Men så har jag ju aldrig någonsin varit svag för country.

Christian Thunarf

HOME GROWN

"When it All Comes Down"

Drive-Thru/Showtime

På punkfronten som vanligt intet nytt. Home Grown från Kalifornien debuterar med EP: n *When it All Comes Down* och det är ingen upphetsande upplevelse. Klämkäcka poppunkiga melodier som inte lämnar några spår efter sig. När skivan slutat är allt bortglömt.

Andreas Eriksson

HOT HOT HEAT

"Elevator"

SIRE/Warner

Där debuten *Make Up the Breakdown* var glödhet med eldklot som singeln *Bandages* är *Elevator* fickljudmen och repetitiv. Kanadensarna har inte lyckats återskapa magin, eller kanske har bara tiden hunnit ikapp dem. Deras slängigt gladpackade musik är mindre slacker och mer tillrättalagd Svensson, även om klängiga refränger och vibrerande orglar kan nagla sig fast i minnet.

Gary Andersson

JORI HULKKONEN

"Dualizm"

F Communications/Playground

"Science is keeping me happy" sjunger Jori ackompanjerad av ett stillsamt piano i *Science*. Det är tio år sedan han skickade in sin första demo till franska F Communications och även om de kanske inte ägnar sig åt vetenskap har de hela tiden varit i framkanten för tekniskt innovativ musik. Och detta album är inget undantag även om det innehåller pianoballader och retroinfluenser. För det finns ett starkt sug efter futuristisk dansmusik även om det blandas upp med syntpop och new romantic i spår som *Lo Fiction*. Eller varför inte i *Dislocated* där John Foxx medverkar på sång och som låter väldigt mycket John Foxx vid tiden för hans *In the Garden*. Överhuvudtaget är det mycket syntpop över albumet, men det balanseras upp av funkigare, mer dansanta techno/houseutflykter i *The Baxter Sequen-*

ce och *Fermi Paradox*. Och i *Dying in Beauty* med Tiga på sång smälter stilarna samman till en enda glädjekavalkad.

Mats Almegård

HUSH

"A Lifetime"

Universal

Dolly Parton är dansk och heter egentligen Dorthe Gerlach och Nashville ligger inte alls i det stora landet i väst utan flyttade istället till Köpenhamn för fem år sedan. Det är uppfattningen som infinner sig när *A Lifetime* med danska Hush snurrar i stereon. Det är stundtals spökligt likt den storbystade lilla sångerskan med den stora rösten. Är likheten negativ? Inte alls, mer en påminnelse om att bra och behagligt känslofyllt country inte behöver komma från den amerikanska södern. Det räcker att ta Öresundsbron.

Tillsammans med gitarristen Michael Hartmann har Dorthe Gerlach kämpat med sitt debutalbum sedan sommaren 2000 då duon packade sitt liv i väskor och åkte till huvudstaden. Och svetten och tårarna som säkert har gjort inspelningsstudior dyngsura genom åren har betalat av sig. I en blandning av banjo (som brukar vara mitt hatinstrument), mandolin, stråkar och piano som backas upp av mer traditionella musikredskap som trummor och bas är det lätt att hänge sig till skönheten.

Andreas Eriksson

I AM KLOOT

"Gods and Monsters"

Pias/Playground

Debuten *Natural History* kändes speciell. Som att upptäcka en nära vän som man inser man aldrig träffat tidigare. Med låtar som kändes bekanta och kära, men som man hörde för första gången. I sin enkelhet och sin bekanta struktur alltför sällsynt. Uppföljaren *I Am Kloot* var lite mer elektrifierad, och därigenom också lite mer operosonlig, faktiskt. Nästan en liten besvikelse. Men här fanns också stora stunder. Utveckling och förändring känns inte alltid av godo, även om den är nödvändig. Men nu när man vant sig, nu när man inte endast förväntar sig nära, akustiskt avskalade mästerverk, så känns *Gods and Monsters* både logisk och värdig. För där inte låtarna håller absolut högsta klass, så finns det försök att klä dem i mer framträdande och mer attraktiva kläder. Dock ibland lite väl fantasilöst, som den envetna (om än helt rättänkta) orgeln i den närmast vaudevillinspirerade titellåten. Ibland lite tjatigt, men aldrig så man tröttnar, aldrig så man inte vill ha mer. Fortfarande stöpt i den brittiskt softa poptraditionen, som nästan blivit synonymt med singer/songwritergenren emellanåt. Perfekt illustrerat i avslutande *I Believe*. Så enkel, så sublim, så snygg. Och visst känns det som man hört den förr?

Magnus Sjöberg

I CAN MAKE A MESS LIKE NOBODY'S BUSINESS

"I Can Make a Mess Like Nobody's Business"

Drive-Thru/Showtime

Mannen bakom I Can Make a Mess Like Nobody's Business, Art Enders, är kanske mest känd som frontman i The Early November, ett band som jag ännu inte stiftat bekantskap med. Och ju mer bekant jag blir med hans soloprojekt, desto mer övertygad blir jag att det kanske inte behöver vara något negativt. För en sån här schizofren platta har jag inte hört på år och dar.

Inledande obetillade introlåten släpar sig fram med spår efter både Sonic Youth och Deftones. Efterföljande *Whispering* består av lika delar emorock och progressiv metal. Steget till *Pain of Salvation* är inte långt och sången ligger kusligt nära svenska ångestfantasterna Koma.

Sedan inträffar något oförklarligt. Som om jag i sömnen bytt skiva i spelaren ljunder plötsligt amerikansk, akustisk radiorock ur mina högtalare. För att få rätsida på mysteriet plockade jag ur den lilla plastbiten för en hälsokontroll. Men efter upprepade genomlysningar har jag fått klart för mig att I Can Make a Mess Like Nobody's Business varken är en samlingsplatta eller ett pinsamt misstag. Det ska låta så här. Synd på en skiva som i början verkade ganska lovande.

I fem låtar agerar han sövande trubadur tills elguran dyker upp i låt nummer åtta (obetitlad) – för att sedan läggas på hyllan igen. Här finns det vinnande konceptet. Varför, jag undrar varför, har elgitarren fått samla damm under inspelningen av denna förunderliga soloutflykt?

Christian Thunar

BILLY IDOL "Devil's Playground" Sanctuary/SonyBMG

Ojoj, vad gamle Billys röst är vek och krampaktig! Han försöker givetvis tuffa till den (precis som gitarren är tänkta att "rocka") utan att lyckas. Bara passager i vissa låtar påminner om vad han åstadkom med Generation X för 100 år sedan.

Bästa covern på honom själv är *Scream* som påminner mycket om *White Wedding* och *Rebel Yell*. Annars hör man knappt att det är Billy som sjunger. Det skulle kunna vara vilken harvande coversnubbe-på-en-sleazy-bar som helst.

Gary Andersson

INSENSE "Soothing Torture" Black Baloon/Sound Pollution

Norska Insense gör verkligen smart och bra hardcore/progressiv metal. En jävla intensitet och höga gitarrväggar, både akustiska och elektriska. Tredje skivan *Soothing Torture* rymmer såväl sköna sing-a-long-refränger som aviga beats. Dags för ännu ett norsk band att ta till sig för resten av världen.

Per Lundberg GB

JAZZTRONIK "Samurai" Pantone Music MARK DE CLIVE-LOWE "Tide's Arising" ABB Soul/Soulful

Både japanske Ryota Nozaki (eller Jazztronik som han kallar sig som artist) och japansk-nya zeeländske Mark de Clive-Lowe började tidigt spela piano. Jazztronik har berättat att hans mamma tvingade honom ta lektioner och Mark de Clive-Lowe började redan som fyraåring. Så det kan inte vara någon tvekan om att de båda herrarna behärskar sina klaviaturer. Däremot får deras soulfunkfusionjazzhouse mig att allvarligt undra om det inte är broken beats som tjänar som uppsamlingsplats för alla de där skolbanden som bildades för att funka loss en gång om året till sommarlovsstarten. Antingen har de som medverkade på scen och gjorde sköna covers av lite lagom läranpassad musik väl blivit studiomusiker åt någon ointressant rockartist eller så måste det vara broken beats de gör. För det är faktiskt så både Clive-Lowe och Jazztronik låter. Visst, Jazztroniks titelspår *Samurai* är schysst, men resten av skivan är så där funktokigt tråkigt som man bara trodde att Jamiroqui eller Brand New Heavies fick vara. Och så är det: jag vill inte ha skolavslutningsfunk, ingen acid jazz och inte det här stelt perfektionistiska svänget i studion heller. LCD Soundsystems skiva var ingen höjare, men jag skulle ändå önska att Jazztronik och Mark de Clive-Lowe lyssnade lite på den och insåg att allt som är polerat en miljard gånger inte nödvändigtvis behöver vara bättre än den musik som skjuter från höften.

Mats Almegård

JESU "Jesu"

Hydra Head/Sound Pollution
Justin K Broadrick är kanske mest känd för att spelat i band som Napalm Death och Godflesh. Men han var också en av hjärnorna bakom Techno Animal som gjort det hårdaste hiphop-beat jag någonsin hört på plattan *Brother Hood of the Bomb*. Nu har Justin tillsammans med Paul, Ted och Diarmuid skapat en skiva som innehåller massor. Suggestiva trummor och bas. My Bloody Valentine-gitarrer. Programmerade ljudkulisser. Sängen långt borta. Och själva kontentan, essensen, av Justins låtar är att det ska vara en helhet. En totalupplevelse. Och upplevelsen kan te sig skrämmande att gå in i. Som en thriller utan slut. Bara en dörr som leder in i dunkelt ljus och enda vägen ut är att rusa tillbaka. För ska man ta sig igenom Jesus självbetitlade skiva så måste man våga gå in där igen och igen och leta efter utgången lite på chans. Det är med en skräckblandad förtjusning varje gång jag ger mig in i halvdunklet. Men jag gör det om och om igen. Fast bara i dagsljus än så länge.

Per Lundberg GB

JOE SPINACI & THE BROOKOLINO ORCHESTRA FEATURING MIRIAM AIDA

"To Darn Hot"
HOT CLUB DE SUEDE
"Homage a Django"
MARTIN SJÖSTEDT BAND
"Slow Charles"
Sittel

Det finns en otrolig märklig huvudådra inom den samtida jazzmusiken som mer handlar om levande historia än om musik. Mer museum än samtid. I sin otroliga vördnad om sin egen historia hittar många ingen anledning att ge sig ut på äventyr utan ägnar sig istället att helhjärtat försöka plagiera något som de aldrig kommer att kunna mäta sig med. Jag vill inte alltid kalla det pastisch men ibland svarar det farligt ute i kitschens utmarker. Anledningen att inte totalt avfärda detta hantverksmusicerande som totalt meningslöst ligger ofta i att det är så oerhört välgjort och bitvis med såpass mycket personlighet att jag bortom alla klichéer skymtar någonting glänsande och vackert.

Gitarristen Joe Spinaci och hans The Brookolino Orchestra (varför ta ett artistnamn när man heter Carl Alberto Bettini?) anammar trettio- och fyrtiotal, swingerans storhetstid. Fullkomligt naturtroget, vackert supersvängigt och absolut fullkomligt arkeologiskt. En rad standards, numera mer eller mindre spelade, framförs med nästan kirurgisk precision. Miriam Aida är strålande sval med sin lite altiga och kraftfulla stämma. Det är gjort att röjas och svängas till, och visst fungerar det alldeles utmärkt utan några större pretentioner än så. På skiva känns det hela ändå rätt platt och lite kemiskt men live knäcker det säkert.

Några andra som gräver sig bakåt är gitarristerna Andreas Öberg och Gustav Lundgren som tillsammans med basisten Hampus Lundgren utgör Hot Club de Suede. De hymlar inte heller med sin avsikt att reproducera musikhistorien. Här dock med den vänligt inställsamma avsikten att hylla. De har också genom tidigare inspelningar rönt en viss uppmärksamhet med sina naturtrogna Reinhardt-imitationer. Just i deras fall tycker jag att det börjar bli väldigt vanskligt mellan pastisch/imitation och kitsch. Jag kan förstå deras kärlek till Django Gypsy Jazz, det är lätt att göra, men inte riktigt deras vilja att så fullständigt kopiera. Visst är de duktiga, visst svänger det men varför slösa bort så mycket talang i ett coverband?

Basisten Martin Sjöstedt är den av dessa tre som vågar sig längst ut bortom pastischer och kärleksfulla hyllningar. Fast utan att alls egentligen heller röra sig ut på några avantgardistiska myrmarker. Istället lagom sörjning bruksjazz i kvintettformat med som vanligt tappra individuella insatser från några av landets mest anlitade musiker (Fredrik Kronkvist, Jonas Östholm, Daniel Fredriksson och Karl Olander). Ett gäng original och ett par gamlingar som allihop är ganska harmlösa som kompositörer betraktat. Istället ska man väl lyssna på solon, timing och sådant, vilket på *Slow Charles* är alldeles för anonymt för min smak. Inte på något sätt dåligt men ganska ointressant.

Fredrik Eriksson

JOSEF OCH ERIKA "Wallpaper Stories" Footprint/CDA

Småskalighet kan vara oerhört befriande. Inte minst som omväxling, om man överdoserad bombastiska arrangemang, tjocka produktionsväggar eller rytande gitarrorkaner. Där kan artister som Josef och Erika finna en plats – likt ett vattenhål efter ökenvandringar, ungefär. Kontrabas plus röst utgör allt som oftast det enda på *Wallpaper Stories*. Och det funkar riktigt fint, *Your Heart Within My Pocket* är riktigt stark. Även om det är svårt att se några låtar som kommersiella singlar. Det är för naket och minimalistiskt, men som smådrömsk filmmusik skulle det funka alldeles utmärkt.

Och att plattan är inspelad på en dag hamnar givetvis också på pluskontot.

Niklas Simonsson

KEITH FULLERTON WHITMAN & GREG DAVIS "Year Long" Carpark/Dotshop.se

När laptopexperimentalisterna och improvisatörerna Fullerton Whitman och Davis går loss på elektroniken finns det nog bara två möjliga förhållningssätt (nej jag vet att det finns flera, men anta att det är så): antingen håller man för öronen och anser att det bara är konstigheter de båda skägga snubbarna sysslar med eller så kan man öppna öronen och sugas in i de ljudexperiment som de båda öser ur sig. Den senare varianten är givetvis att föredra, men jag kan redan nu skicka ut ett varningens ord. Det är en fascinerande färd, men inte den lättaste. Det handlar om musik som är skapad i gränslandet mellan rena ljudexperiment, noise och elektroakustisk. Och det är när kompositionerna drar åt det elektroakustiska hållet det tänder till. Då införs en dynamik i musiken som lyfter oljudsattackerna åt tränga in i musiken och ta den till sig.

Mats Almegård

KENT "Du & jag döden" BMG

Jag mår lite dåligt av Kents nya skiva. Att lyssna på den känns som att vakna upp efter en mardröm och inte riktigt minnas vad man drömt men ha kvar en stark olust-känsla i kroppen. Är det bra? Jag vet inte riktigt. Nej, inte särskilt. Jag gillar inte att må dåligt utan att veta varför.

Jag saknar Kent när de var ett popband i likadana kostymer som intervjuades i *Slitz* (när den fortfarande gick att läsa) om brudar och utekvällar. På den tiden gjorde de fantastisk popmusik. Idag gör de medelmåttigt deprock.

Bara för att man gör allvarlig musik måste man inte ta sig själva på för stort allvar. Bara för att man tycker att man har något viktigt att säga måste man inte vara pretentiös. Kent borde snegla på Morrissey som förmår sjunga tragiska texter i dur och

som förstärker allvaret med underbart kvick humor. Eller på Silverbullit vars mörker är laddat med lika delar sorg och sexuell frustration. Kents skiva andas enbart uppgivenhet. Jocke Berg skriver utomordentligt bra texter men han sjunger dem fullkomligt oengagerat. Och musiken är malande anonym. Jag ser fram emot när Jocke sätter sig ner för att skriva en diktsamling. Den kommer jag definitivt att köpa.

Moa Eriksson

K-LAZ
"Presents: The Soulsnatcher BD"
Valentine/SonyBMG

Gueron Robinson-Klas "k-laz" Granström har här proddat ihop ett debutalbum straight outta Luleå som svänger av klassiskt somriga westcoastbeats och Kanye West-sånghookar. Soulkänslan är överväldigande och vare sig *You Gotta* med sina Fresh Prince-Summertime-vibbar eller sköna *The Reason* flödar ur högtalarna inser man att det är svårt att göra sig rolig över mannens såphistoria – i detta sammanhanget är det faktiskt rätt egalt. Plattan är tajt och på grund av att flera olika emcees konkurrerar om utrymmet över Klas beats blir det mer spännande än man kanske fruktat. Kul med en "tv-kändis" som faktiskt levererar.

The Soulsnatcher BD känns dock inte speciellt 2005. Den är en romantisk tillbakablick på den soldränkta glidardhipopen från början av nittiotalet. Sampla och croona, liksom. Bäst lyckas göteborgaren P.S. a.k.a. Tha Marginal Error i lite hårdare *Shyne*, Form One i funkiga *You Gotta* och FORTY4 i introspektiva *I Need Time*. Allt över Klas kompetenta beats.

Gary Andersson

JAMES LABRIE
"Elements of Persuasion"
InsideOut Music/Border

Det är oftast inte så lätt att bedöma en InsideOut-produkt i en handvändning. När manusstopp ligger någon vecka framåt är det bråda dagar att hinna sätta sig in i de progressiva alster som brukar stå på programmet.

James Labrie står till vardags bakom micken i Dream Theater och detta är hans tredje soloalbum. *Elements of Persuasion* spänner över ett brett register från lugna ballader som *Smashed* till tyngre metalstycken som *In Too Deep* vilket bidrar till att helhetsintrycket känns lite spretigt. Karlen besitter en väljudande pipa och vid varje genomlysning har nya skikt uppenbar sig i musiken. Därom råder ingen tvekan. I nuläget har jag ändock svårt att bestämma mig för hur omistlig denna produkt är i samlingen. Kanske kan jag ge ett klarare besked om ett par månader.

Roger Bengtsson

LEIF KARATE
"Let's Back the Wrong Band"
Corruption/Border

Det sju man starka band från Sundsvall bjuder på en ganska lättuggad vardagsrock med vissa släktband till punken i form av attityd och tempo. Men den största behållningen är deras lättsamma, men samtidigt allvarliga, inställning till musiken och livet i allmänt, eller vad sägs om titeln *Steve McQueen Was Great in Papillon*.

Leif Karate har redan gjort sig ett namn som liveband och har haft The Pixies som supportrar och en blödande Torsten Flinck som förband. Det är ju alltid något att berättas för barnbarnen när musikkariären är över.

Andreas Eriksson

LIKWIT JUNKIES
"The L.J.'s"
ABB/Soulful

Både Defari från Likwit Crew och DJ Babu från The Beat Junkies har långa karriärer

bakom sig men har aldrig uppnått stora framgångar. Det gamla knepet att bilda en supergrupp för att öka intresset har funkat förr men *The L.J.'s* kommer knappast att bli deras stora genombrott. Första spåret *LJs Anthem* och *One Day Away* känns hyfsat fräscha men de flesta av Babus beats låter som om de blivit över från senaste Dilated Peoples-plattan och Defari rimmar mest på rutin. Utan att någonsin vara direkt dålig ligger *The L.J.'s* nästan hela tiden på fel sida av den fina gränsen mellan skön och seg.

Daniel Severinsson

LIQUIDO
"Float"

Nuclear Blast/Sound Pollution
Det kommer mycket hemskheter från Tyskland. Scorpions, Scooter och Rammstein är bara ytskrapet. Det finns inte många tyska band som är bra. Television Personalities tyska avkomma The Bartlebees, Kraftwerk, Tootronic är undantagen. Och Stereo Total, vi kan kalla dem tyska trots fransk sångerska. Säkert finns det massor av schyssta band som harvar på små klubbar, men de har ju inte jag hört.

Liquido då? Ja, de låter inte så tyska. Jag var säker på att det var ännu ett amerikansk Blink 182-band. Mainstream punk-pop alltså. Säkert i grungeshorts och keps bak och fram. Den jävel som uppfann denna musik-och klädstil borde skickas till Guantanamo-basen. Den killen är ett större hot mot mänskligheten. USA borde ta hand om sina egna problem och sluta beskyllda resten av världen. Och de borde ge fan i att skyffla sitt avfall på intet ont anade Tyskland. Konsekvenserna blir band som Liquido.

Annica Henriksson

LINDSAY LOHAN
"Speak"
Casablanca/Universal

Nej, nej, nej! Vad är det här för MVT-stöpt ny ung rocktjej? Med så andefattiga och förutsägbara låtar att man storknar. Att den amerikanska marknaden sukter efter söta rocktjejer med bredstansade refränger är välkänt, men så här mycket fejkade känslor på en platta måste vara ett lågvattenmärke. Hittar inget positivt att säga om vare sig *Speak* eller Lindsay Lohan. Hej då.

Gary Andersson

JENNIFER LOPEZ
"Rebirth"
Epic/Sony

Det råder inget tvivel om att det en dag kommer sammanställas en rätt hygglig Jennifer Lopez-samling. Hennes singelkatalog är förvisso ojämn, men den innehåller Rodney Jerkins-klassikern *If You Had My Love* och en rad andra oförnekliga r'n'b-pophits. Vinters monsterringel *Get Right* med sitt briljanta dansbeat hör givetvis till dessa. Men tills den där samlingsskivan dyker upp gör man bäst i att undvika Jennifer Lopez i albumform.

Thomas Nilson

JENNIE LÖFGREN
"Jennie Löfgren"
Curling Music/Border

Jennie Löfgren tassar fram – ibland lite trevande, ibland lite väl försiktig – bland avskalade melodier. Bitvis smakfullt orkestrerade, inramande de sköra melodierna, håller upp dem, låter dem inte dunsta, förtvina, krackelera. Vissa av dem sköna i sin kontext, andra transportsträckor i ordets rätta bemärkelse, leder mest över till något annat, ibland värt resan, andra gånger inte. Och även om det finns bra melodier känns helheten lite för försiktig, lite för vän för att stanna kvar; lite för snäll, lite för vardaglig. Man kan inte vara för snäll, men det gäller väl inte musik?

Magnus Sjöberg

PAUL M
"The 1st Chapter"
Daddy Cool Music

Hittills mest känd för att ha uppträtt med en gammal Basic Element-medlem i en av Melodifestivalens deltävlingar släpper nu svenske soulsubben Paul M sitt debutalbum på eget bolag. Som sångare är han knappast originell, men har en ändå en ganska snygg soulröst som i alla fall delvis lyckas lyfta den här trista svennesoulen. För det är i låtmaterialet och produktionen det brister, *The 1st Chapter* låter så sjukt daterad att Christian Walz framstår som R Kelly i jämförelse.

Thomas Nilson

MAETRIK
"Casi Profundo"
Treibstoff/import

För den som tror att Dallas inte har mer att erbjuda än TV-serier, olja och ett rusligt bra hockeyleg har det blivit dags att tänka om. Inte för att det är någon nyhet att Eric Estornel gör bra musik. Han har redan släppt ett antal tolvor under sina olika alias Maetrik, Mariel Ito och Jell Cell, men med detta album på tyska Treibstoff flyttar han fram positionerna ytterligare. Hans techno är djup, dansant, mystisk och flytande. De olika ljudlagren böljar över varandra, flyter in i varandra, byter plats och återgår till sina utgångspositioner. De mestadels mollstämda tonerna harmonierar väl med de hårt dansanta rytmerna. Det blir heller aldrig för hårt. Estornel har lärt av de stora i Detroit – det gäller att bibehålla känslan och suget i en låt för att inte få den att bli baktung. Det lyckas han finfint med. En lysande skiva helt enkelt.

Mats Almegård

FRANK MARTINIQ
"Little Fluffy Crowds"
Boxer/import

I The Orbs diskografi finner man *Little Fluffy Clouds* och Frank Martiniq anspelar givetvis på denna ambientouseklassiker. Med The Orb kanske han inte så värst mycket gemensamt, förutom en känsla för detaljer och fina ljudskulpturer. Martiniq har redan ett tiotal maxisinglar och tre album i bagaget och det märks att han inte är någon nybörjare. Finnejslade små blipp bryter in på ställen som känns exakt rätt och bryter så bra med de dansanta techhouse-rytmerna. Det är dansmusik som rymmer så mycket mer än bara en bra basgång och ett skönt beat. Hela tiden förskjuts nyanser i musiken och gör den extremt lyssningsvänlig. Jag är helt övertygad om att Martiniq kommer att kunna förvandla vilken publik som helst till en fluffig liten folksamling som studsar runt som små lyckliga troll när han spelar sin sköna musik.

Mats Almegård

MARY LORSON & SAINT LOW
"Realistic"
Cooking Vinyl/BonnieAmigo

Skönsjungande Mary Lorson var sångerska i Madder Rose, ett band jag knappt kommer ihåg. Tillsammans med Saint Low har Mary gett ut skivor sedan början av 2000. Ljudbilderna är luftiga. Där ryms Marys röst tillsammans med piano, dragspel, gitarr, tassande trummor, pedal steel och drömska köror. Vackert och tillbakalutat med en viss melankoli.

Per Lundberg GB

WILLY MASON
"Where the Humans Eat"
Virgin/Capitol

"I just turned 20. We have been joking that my music career's over now". Orden kommer från den amerikanske singer/songwritern Willy Mason, som inte bara stått på scen längre än de flesta i sin egen ålder. Han låter också betydligt äldre än vad han är.

Albumet *Where the Humans Eat* inleds i knarrig *Oh Brother Where Art Thou*-stil, och unge Mason fortsätter sedan att med lugnt handlag utforska country, blues och folkmusik. Han lyckas skapa en rätt skön och bonnig känsla, och vi slipper den praktiga finstämdhet som många samtida singer/songwriters lider av. Willy Mason är slafsigare. Mer lösfläppt.

Däremot kan jag tycka att han saknar de där riktigt starka låtarna. Hitsen. Till nästa gång kanske han ska ringa polaren och Bright Eyes-mannen Conor Oberst och tigga till sig ett par sånger som kan ge det där extra lyftet.

Daniel Axelsson

MAXIM
"Fallen Angel"
Edel/Playground

Någon ängel har han väl kanske aldrig varit. Men väl en cool dansare i The Prodigy. Om det gör att hans status är så hög så att han idag kan kalla sig fallen ängel må vara osagt. Men rent musikaliskt känns det som om Maxim fallit platt. Detta hans andra soloalbum efter den sorgliga *Hell's Kitchen*. Och *Fallen Angel* får ingen att bli gladare: bombastisk bigbeat kryddad med hårdriffande gitarrer. Ruggigt ointressant.

Mats Almegård

KATE & ANNA McGARRIGLE
"La Vache Qui Pleure"
Munich/Playground

Det är en speciell känsla att lyssna på systarna McGarrigle. För det är nästan bara dessa kanadensiskor som kan frammana den där kombinerade känslan av tidlöshet. Som att de båda funnits i evighet, som att deras röster speglar världen utan tid, som lyckas knyta samman nutid och forntid.

På *La Vache Qui Pleure*, som titeln antyder nästan uteslutande på franska, finns allt detta, allt som Kate och Anna bedårat oss med tidigare, inklusive Philippe Tatartcheffs recitation i en småmagisk *Hurle le Vent*. Som ofta blir det dock lite mycket av det goda emellanåt, inte så att det blir tråkigt och segt, men som att man inte orkar ta in det sköna i så stora doser, att man bör dela upp goda rätter för att inte själv konsumeras av dem. Det är dock inget negativt. För att tvingas återkomma i små doser till musik man tycker om och berörs av är något man inte känner varje dag. För att uppleva storheten måste man också förstå det lilla.

Magnus Sjöberg

MOPEDS
"Fortissimo"
Crunchy Frog/BonnieAmigo

Jag vet inte till vem The Mopeds vänder sig. Jag menar, jag vet inte vem de tror ska bli till sig i trasorna av deras texter. Jag känner ingenting. Tydigen ska det finnas massor av humor i texterna, men jag är inte jätteförtjust i tokroliga band. Musik är ju allvarliga saker. Den sprudlande, anstormande musiken, grymt influerad av sjuttitalstalspoppen, ger mig inte heller någon kick. Klart de är duktiga och talangfulla. Men det känns som musikskolelever som tycker det är roligare att experimentera med instrumenten än att beröra folk. Radioskval helt enkelt. Jag är ledsen. Det kanske är mig det är fel på.

Annica Henriksson

STEFAN MORÉN
"The Last Call"
Swedmetal/Sound Pollution

Varför måste medelålders rockkillar som ger ut plattor i eget namn spela medelåldersrock? Stefan Morén borde veta. Det här är musik i Conny Blooms anda, utan anamma och med mottot "det här är en platta jag velat göra väldigt länge".

När hårdrock är trallvänlig popmusik fungerar det inte. När dessutom omslaget visar ett atombombsmoln och en dödskal

känns kulturkrocken total. *The Last Call* är uträkig och mjåkig, men Stefan Morén ska inte hänga läpp för det. Friskt vågat är hälften vunnet, och fans till Heartplay och Krokus borde gilla det här.

Till sist: aldrig förr har en låt om knulla, covern på Sweets *Wig-Wam Bam*, sjungits med mindre inlevelse. När sänggröns färg och textens budskap inte klaffar borde producenten ha sagt till på skarpen. Problemet är att Stefan Morén är både musiker och producent.

Torbjörn Hallgren

NAS & COMMON
"Uncommonly Nasty"
Nocturne/Soulful

Som en välkommen motpol till dagens pubertala hiphop kommer Nas och Commons mixtape *Uncommonly Nasty*.

Några av rapparnas bästa spår återfinns här remixede av svenske producenten Soul Supreme från Boden som tidigare producerat bland andra KRS-One och Statik Selektah. Är man konservativ och redan äger största delen av Common och Nas skivsläpp så kan man nog klara sig utan det här samarbetet. Men även om man har dem kan det vara värt att ge de här omarbetade versionerna en chans.

Soul Supreme vet vad han gör och har modet som krävs att mixtra med de här tungviktarnas spår. Inte ens *The 6th Sense* som från början är en DJ Premier-produktion har avskräckt honom. Han har mjukat upp originalen med bitvis mer soulstämning och mycket tjejsång. Det passar bra speciellt till Nas tillbakalutade flow och genomtänkta texter.

Moa Stridde

NEW TANGO ORQUESTA
"Bestiario"
Source/BonnieAmigo

Det tredje albumet av den svenska nytangkombon visar upp ett band som allt mindre verkar fundera på hur saker och ting ska och bör låta, utan bara kastar sig halsbrytande ut bland influenser och referenser. Hela tiden med någon sorts grund i melankoli, smärta och hela den varande tangokulturens attribut, men alltid på väg någon annanstans. Sökande, finnande, vidare. Framför allt mot jazzen och folken, tar hela tiden upp, vänder och vrider på genrer och tidsepoker. Också alltid med ett episkt, nästan filmiskt inslag, som vore hela tillvaron den resa den är. Per Störbys bandoneon och upptäckarglädje i musiken smittar, och man hittar hela tiden mer, som att han vet mer än oss, som att han inte vill visa oss mer än bara små bitar av sanningen i taget. Som musik ska låta när man slutar prata om gränsöverskridande och inser att den faktiskt är gränslös.

Magnus Sjöberg

NICK CAVE & THE BAD SEEDS
"B-Sides & Rarities"
Mute/Capitol

Nick Cave fortsätter ösa ur sin rika källa av låtar. Efter greatest hits och liveskiva har det blivit dags att vädra de lite mer svåråtkomliga låtarna. Mycket har man självklart redan samlat om man är Nick Cave-fan. För de tre CD-skivorna består till största del av de B-sidor som omtalas i titeln på denna box. Men det finns givetvis en hel del godsaker att hämta också. Blixa Bargelds sång i *Where The Wild Roses Grow* vill man för allt i världen inte missa. Inte heller den mer filmiskt svävande versionen av *Red Right Hand* som flimrade förbi på ljudspåret till *Scream 3*. *Time Jesum Transeuntum Et Non Riverentum* som fanns med på en skiva baserad på TV-serien *X-Files* är mycket vacker i sin lågmålt sammanhållna skepnad.

Givetvis finns också rariteter här som inte känns så värst inspirerande. *There's*

No Night Out at the Jail, Opium Tea och *That's What Jazz Is to Me* känns mer som parenteser och det hade inte varit någon större förlust om man aldrig fått höra dem. Men i stort är det här ett ytterligare bevis på Caves storhet, för en B-sides-/raritetssamling som håller så här hög klass säger en hel del.

Mats Almegård

NORTH MISSISSIPPI ALLSTARS
"Hill Country Revue: Live at Bonnaroo"
Cooking Vinyl/BonnieAmigo

Jag skiter i om bröderna Dickinson har cred. Jag skiter i att deras farsa heter Jim Dickinson och är vida känd i musikkretsar. Vita killar ska inte spela blues! Speciellt inte tillsammans med svarta gamla gentleman. North Mississippi Allstars är ett amerikanskt svar på Grymlings. Dickinsonbrorerna har samlat levande legender. Låtvalet är inget man trillar stolen för heller. Låtar av Fred McDowell, Ry Cooder och R.L. Burnside som också är med på scen tillsammans med sina söner Garry, Duwayne och sonson Cody.

Lite kul att Black Crowes-sångaren Chris Robinson är där och sjunger Cooder-låten *Boomer's Story*. Men i övrigt ska vita hålla sig ifrån att spela blues. Och svarta som spelar blues ska hålla sig från vita. Då kan det gå lika illa som det gått för B.B. King. Medalj av kungen och framträda i kostym. Det är inte blues för mig. Och den här skivan är långt ifrån en bra skiva.

Per Lundberg GB

FARIS NOURALLAH
"King of Sweden"
Western Vinyl/Dotshop.se

Den här plattan börjar väldigt bra med fina *Reverse Engineering*, som i flera avseenden påminner om Jim O'Rourke's akustiska skivor *Bad Timing* och *Halfway to a Threeway*.

På *King of Sweden* presenterar Faris Nourallah tillbakadragen pop, lite småslarvig i utförandet. Ja, det finns faktiskt en hel del likheter med vår svenska konung där.

Stråkar och mollackord varvat med klockspel och dur gör musiken intressant. Det är stapplande och lurigt i väntan på det där klockrena som kommer ibland och blixtrar till. Som till exempel refrängen i *Disenfranchised*, eller det sataniska introet till *Into the Void*.

Men för ofta blir Faris lite väl släpig och trög.

Den här mannen spelade tidigare i bandet Nourallah Brothers tillsammans med sin bror Salim. Men Faris hoppade av och har sedan dess hunnit med att släppa två soloplattor.

King of Sweden är ingen tiopoängare men det finns helt klart potential.

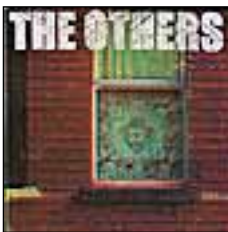
Faris, det kommer att inte att komma några stekta sparvar flygande in i munnen på dig. Men kör på ett tag till. Jag tror att din tid kan komma.

Johan Joelsson

NOVAK
"Forever Endeavour"
MTM/Showtime

Under det till synes självklara namnet Novak vill Andreas Novak med *Forever Endeavour* påminna oss om en pinsam parentes i musikhistorien – den melodlösa åttitalstalsrocken. Bortom tid och rum har han skapat ett åttitalstonsmonster. Ett monster som talar med sprudlande gitarrtoner och Bregott-refränger. Vi snackar alltså mer Def Leppard, Europe och Rainbow än Mötley Crüe och Judas Priest.

Melodierna attackerar från alla håll och kanter. Och det är det som är behållningen. Novak bygger skickligt upp låtarna runt hållbara melodier och detaljrika arrangemang istället för att falla ner i det till döden uttråkande gitarrsoloträsket.

Det känns för mig mycket obekvämt att i början av 2000-talet lyssna till en genre man helst hade hoppats skulle falla i glömska. Men för alla er övervintrade rävar som aldrig tappat hoppet kommer Novak förmodligen som en triumferande frisk fläkt.

Christian Thunar

THE OTHERS
"The Others"
Popton/Universal

Det verkar inte finnas något stopp på band som tar en noggrann titt på punken från tidigt åttiotal. The Others från London är ett sådant band och de har studerat sina rötter väl. Debuten *The Others* kokar nästan över av all frustration och det är ett genomgående högt tempo utan att kvartetten snubblar över farten. Du kommer säkerligen få fler anledningar att lära känna The Others.

Andreas Eriksson

JANOVE OTTESEN
"Francis' Lonely Nights"
Virgin/Capitol

På något sätt hade jag ändå väntat mig lite mer. När sångaren i superba norska Kaizers Orchestra gör solodebut hade jag nog väntat mig att en del av den idérikedom som finns i bandets musik åtminstone skulle finnas där som en liten skugga, som ett litet antydande. Men nej. Janove sitter i sin fätölj, sig befinnande i traditionellt singer/songwriterland, och exekverar all den traditionalism man hoppades och faktiskt trodde man skulle slippa.

Man suckar, man förs bort i gråhet och slätstrukenhet. Men man inser också att det skulle vara orättvist att låta första intrycket basera hela omdömet. Nu kommer jag aldrig riktigt ifrån det, jag känner hela tiden att det borde kunna finnas mer fantasi och uppfinningsrikedom här, att det borde finnas en ådra av upptäckarglädje. Men *Francis' Lonely Nights* är ändå, när man kommit bort från den initiala besvikelsen, en habil skiva. Bra melodier, om än i alltför traditionell miljö för att det ska explodera, för att det ska lyfta sig över allt annat. För även om det är en habil skiva, så är det stora problemet, liksom så ofta, att det är lite för likriktat, lite för vanligt, lite för mycket av det man hört förr. Och när det gäller Janove Ottesen är det en riktig besvikelse.

Magnus Sjöberg

PENNEBAKER
"A New Skyline"
NEG/BonnierAmigo

Grunden i Pennebaker utgörs av duon Björn Öqvist och Daniel Bengtsson och grunden i musiken utgörs av soul och jazz i en kommersiell blandning som säkert faller de flesta radiostationerna i smaken. Och det är lite av problemet, låtarna på *A New Skyline* är lite för tillrättalagda, lite för polerade. Hårda kanter som river och skapar motstånd hade höjt den annars behagliga resa, där Elton John är hedersgäst. Synd att Pennebaker inte vågar ta ut svängarna.

Andreas Eriksson

PENNYBRIDGE KINGZ
"No Holds Barred"
Egen distribution

Ni som tycker att svensk hiphop har stagnerat på sistone kan andas ut nu. Producenten Al Azif och MC Kodie, den rappande boxaren, från Örebro har satt ihop en debutplatta som innebär en ganska rejäl upprykning för scenen.

På mixtapet trängs både P.S. aka Tha Marginal Error och ADL med en hel massa skits, små pratsekvenser. Marginal Error-samarbetet *Some of Them* är ett helt okej förfestsoundtrack men *Desert Kings* är det mer drag i.

På killarnas telefonsvarare, som vi i rik-

tig Looptroop-anda får lyssna av, informeras vi om att det inte bara är P.S. och ADL som vill samarbeta med kungarna utan även Swing som är på jakt efter husproducentens beats.

På det något kaxiga introet, från filmen *The Kings of Comedy*, meddelas att kungarna är här. Så tidigt på skivan var jag inte beredd att hålla med. Men de stora orden backas upp av deras samstämmighet, tigha rim och imponerande breda produktion. Kodies engelska verser levereras förvånansvärt säkert och är genomgående av det uppkäftiga slaget. "I'm a fuckin legend in this town" kommenterar Kodie sin tid i boxningsringen.

Azif kan konsten att mixtra med stråkar och smurfilknande ljud såväl som med gammal soul. Jag kan inte låta bli att hoppas att det ska gå bra för kungarna från Örebro. Och att de ska kunna fylla kostymen som tronarvingar till den svenska hip-hopscenen.

Moa Stridde

PETRA HADEN & BILL FRISELL
"Petra Haden & Bill Frisell"
Rykodisc/Showtime

Det är väl på både gott och ont att aldrig riktigt veta vad man kan förvänta sig av en artist. När man tar en skiva med en artist som Bill Frisell får man liksom oftast nollställa sig. Här tillsammans med Petra Haden på violon och sång. Och en platta med covers. Som visserligen vid en första anblick ser intressant ut med tanke på vilka låtar som finns med; låtar av Tom Waits, Stevie Wonder, Elliott Smith och Gershwin. Tillsammans med två originalkompositioner. Och trots att innehållet ändå är sammansatt och enhetligt, så känns det emellanåt väl förutsägbart och tradigt. Och nästan, just därför, ojämnt.

För hur gör man intressanta versioner av exempelvis *Moon River* och *When You Wish Upon a Star* utan att känna att tristessen och livsledan tar över hela ens tillvaro? OK, de försöker – men det funkar inte. Slätt och operonligt. De enda spåren som faktiskt lyfter är *Bai-la Taigam*, en traditionell sak från Tuva i Sibirien, och den avskalade versionen av Tom Waits *I Don't Wanna Grow Up*, som faktiskt lyckas kombinera naiviteten och erfarenheten i den till den vaggvisa för vuxna den ändå är. Resten är bara trist, dessvärre.

Magnus Sjöberg

THE PLOT TO BLOW UP THE EIFFEL TOWER

"Love Is the Fascist Brothel"
Revelation/Sound Pollution

Om man tar ett putslustigt bandnamn och kallar sin andra platta något smart så borde man ju fatta att det här är ett band som gör splittrad musik. The Plot To Blow Up The Eiffel Tower från San Diego är trots sin oförutsägbarhet ganska genomskinliga. Man blandar stilar hejvilt. Pop, rock, punk och fusion jazz. Man mixar gitarer, sax, och piano. Det borde vara intressant men blir kakofoni på kakofoni. Sälla bland idéerna boys och kom tillbaka om ett år.

Per Lundberg GB

POPNONAME
"Piece"

Firm/import

Med denna EP tar Popnoname upp kampen med LCD Soundsystem om vem som kan få indie-rocken att bli dansant med hjälp av teknokomp och soliga leenden. Men det är egentligen bara i avslutande *First Time*, där technon tilläts regera ostört från rock- och white-funk-influenser som det blir något vidare bra. Där är det pur dansgolvs-glädje med malande syntbas och snärtigt uppdriv tempo. I övrigt en rätt stel tillställning, precis som LCD:s platta alltså. Inte ens de gamla trogna Kompakt-käm-

parna Schaeben & Voss lyckas med mixen av *Quest*. Visst, Schaffel, men så tråkigt åttiotal så man stirrar nervöst på CD-spelarens tidräknare och undrar när det ska sluta.

Mats Almegård

POPSICLE
"The Other Side of; Popsicle"
Warner

Första halvan av 1990-talet. Indie. I sin rätta bemärkelse. Ständigt röktynad dansgolv, högtalare som skrapade av hög volym, berusade nätter och öl spillda på gula Seefeel-tröjor.

Popsicles debutplatta *Lacquer* är än idag (för mig) en av de bästa svenska fullängdarna någonsin. Rå och skör, hand i hand genom ett skoningslöst mangel och direkta melodier. Än idag, nästan 13 år senare framstår den som fräsch och direkt. Inte alla plattor kan med samma styrka motstå tidens slitage.

1999 tyckte bandet att det var dags att lägga ner. Inspirationen fanns inte där längre. Personligen tycker jag att de kunde hängt av sig gurorna fyra år tidigare, för de två sista plattorna var obeskrivliga besvikelser. Inte ens idag, med distans att ge de senare låtarna en chans, är de ens i närheten av vad bandet presterat tidigare. Visst är det intressant att se skillnaderna, hur bandet valde att "mogna" ifrån sitt ursprungliga sound. Men inte ur positivt bemärkelse eftersom de sista två åren är så obeskrivligt mycket mer lamt och tråkigt än de två första.

Jag missade bandets återföreningsspelning. Men frågan är om den spelningen bokades med anledning av denna samlingsplatta eller tvärtom. För med handen på hjärtat känns inget av de två speciellt aktuellt. Trots *Lacquers* storhet.

Niklas Simonsson

POVO
"We Are Povo"

Raw Fusion/BonnierAmigo

Köpenhamnsborna Lars Vissing och Anders Peter Andreasen kompletterar varandra perfekt för den musik de vill göra. Lars är jazzmusiker och producent, Anders är skivsammlare och DJ. Det resulterar naturligtvis i klassisk jazz kombinerat med klubbrytmer och danssväng. Fast det känns som om de båda herrarna får ta olika mycket utrymme på olika låtar. Det är ingen total harmonisk uppdelning av uppgifter verkar det som. I en del spår är det standardjazz som gäller; i andra lite mer klubbkänsla som påminner om svenska Koop eller Kyoto Jazz Massive. Bäst blir det i de klassiska jazzstyckena, främst i Lou Reed-covern *Perfect Day* som faktiskt är långt vackrare än det redan fina originalet.

Mats Almegård

PRO-PAIN
"Prophets of Doom"
Rawhead

Pro-Pain från New York är inne på sitt trettonde år som band. De har tidigare hunnit med att flöta med nu-metal, men av den finns inga spår kvar idag. Här slår de ihop speed metal-instrumentering med en mer hardcore-aktig sång till något som bäst ackompanjeras av ljudet från ölburkar som trycks mot pannor.

Prophets of Doom låter hyfsat torr och old school, en ljudbild som stundom uppdateras av små nyanseringar i bakgrunden, men de upprepade riffen av typen Sepultura gör att jag till slut tröttnar och stänger av.

Mikael Barani

LAS PUERTAS
"Las Puertas"
Combatdisc

Rasmus Kellerman verkar vara en av vårt lands stora musiktalanger just nu. Hans ett

år gamla *Is My Head Still On?* som Tiger Lou var bland de bästa albumen under 2004. Och i *Las Puertas* – där han spelar tillsammans med frugan Andrea – märks samma känsla för melodier. Men ibland nästan medvetet opretentiöst.

Den elva låtar långa plattan klockar in på under 18 minuter, vilket är aningen dumdrigt. Utfillnadsspår på 30 sekunder varvas med höjdare som *New Life* och *The Water*. Riktiga popstänkare som förtjänar uppmärksamhet, och på sina ställen är det är väldigt lekfullt, utan att helt sjunka till dagis nivå. Men risken finns att denna skiva drunknar i värflorens releaser. Synd, eftersom den förtjänar ett mycket bättre öde.

Niklas Simonsson

PURPLE CITY "Road to the Riches" Babygrande/Souful

Detta är gräddan av låtar från ett antal mixtapes som lila östkustklicker bestående av Shiest Bub, Un Casa och Agallah gett ut genom åren. Låtarna är stora gungande streetmonster med muggiga och malande beats av Agallah där bolagsledaren Bub "The Emperor" och Un Kasa "The Don Bishop" kämpar ner alla som står i vägen. Lite fänigt är det ju, men användandet av Prince/D'Angelo/Daft Punk-ylande gitarrer funkjar ju alltid. Och stråkfyllda *Will Not Lose* är helt okej. Bästa spåret på plattan är dock DK:s *A Part of History* som både känns underground och skönt soulig i refrängen. Annars blir det väldigt jämntjockt.

Gary Andersson

QESH "Egonomic" Television Records/import

I inledande *Streets* väser mörka syntljudd över en slagborrmaskin som hackar i bakgrunden. Men Qesh tar det inte längre än så. Redan i nästa spår *Ghettobitch* visar de vad de egentligen kommit för – att få igång dansen. Pumpande technobeats, men fortfarande med de där skitigt maskinella ljuden förankrade i bakgrunden. Polissirener, skrot och annat soniskt skräp backar upp det som händer i den mer dansanta förgrunden. Påföljande *Candy Girl* har redan blivit en hit och det är inte svårt att förstå varför: en extremt lättillgänglig melodi balanserar på hårda basljud och sång till största delen bestående av ett nynnad da-da-da-da.

Hade inte Qesh blandat in ett par svaga spår som *Bone Adventure* hade det här varit en kanonskiva. Nu är det inte det tyvärr. Den är alldeles för ojämn för att kunna beskrivas med de orden. Men det är en skiva som rymmer ett par kolsvarta ädelstenar. Och det räcker ganska bra så.

Mats Almegård

RAGING SPEEDHORN "How the Great Have Fallen" Steamhammer/Playground

Ungefär mitt emellan London och Birmingham ligger Corby. En tuff industristad. Medlemmarna i Raging Speedhorn menar att om de inte spelat i bandet hade de varit döda eller suttit i fängelse.

How The Great Have Fallen är bandets tredje platta och här har de hittat sitt eget sound. I korsningen amerikansk östkusthardcore och Black Sabbath. Plattan har en laddad stämning. Av aggressivitet och tyngd. Det här är bandets klart bästa platta. Förhoppningsvis blir det också Raging Speedhorns genombrott.

Per Lundberg GB

RANTOBOKO "Urban Africa" Juju/Playground

Med behärd övertygelse och lidelse i rösten försöker Siphon "Rantoboko" Sithole i sann Bob Marley-anda använda musiken

som ett sätt att kommunicera sin syn på orättvisor i världen. Men även glädjeämnen, som i *I Love Music* tillsammans med Promoe, Chords och Timbuktu.

Via Breakmekanix-beats med rotsystemen i Afrika kokar denna medvetna reggae-gryta under Rantobokos överseende. Man gungar huvudet åt både rytmerna och åsikterna som båda är självklara och lättöverskådliga. Rantoboko sysslar med nödvändig och vänlig lobbying för Afrikas rätt till självstyre och människovärdiga levnadsförhållanden. Den typen av rättigheter vi i Sverige tagit givet i många generationer nu. Synd att den här typen av upprop fortfarande behövs.

Gary Andersson

REDLIGHT "Just a Phase" Wonderland Records

Ta lite Kent, lite Broder Daniel och toppa med U2. Den föga originella blandningen utgör Redlights debutskiva *Just a Phase*. Bandet har hunnit släppa en EP, då under namnet Redligt District. Bandet ska göra sig bäst på scen och det kan jag förstå av Redlights låtar. Det är stundtals lika energiskt som ett kärnkraftverk och melodierna svänger som ett löv i den värsta orkanen. Men vad hjälper det när helheten är dödan-de tråkig och förutsägbar.

Andreas Eriksson

ROCKET SCIENCE "Eternal Holiday" Modular/BonnierAmigo

Rocket Science, med samma hemvist som Crocodile Dundee, spelar sprakande garage-rock. Tydligt så sprakande att Gaz i Supergrass blev förälskad och tog med sig bandet på turné. Varför blev han så upphetsad då? Jag vet inte riktigt. Men Rocket Science har en snygg produktion och en ganska spejsad ljudbild. Och det låter faktiskt ganska bra när bandet sätter psykiska hammondlyd och skeva gitarrslingor på första parkett framför de där riktigt klassiska rockriffen, som bara känns som att sticka ner huvudet i komposten.

Refrängen i *Eternal Holiday*, kören i *Pop Lover*, det hackiga gitarrintrot i *Sex Call* och hela *Connect Me* med sin fint distade gitarr är finemang. Det finns en glöd i låtarna som man får ge Rocket Science en eloge för.

Men det ska ju givetvis vara så jävla mycket påklistrad coolhet och rockattityd med en massa "sex and death" och icke ironiska låttitlar som *Dressed to Kill* att man bara känner för att cykla och skriva in sig på en intensivkurs i Ashtanga Yoga.

Man får helt enkelt ta det onda med det goda.

Johan Joelsson

SILVIO RODRIGUEZ "Greatest Hits" DIVERSE ARTISTER "Dancing with the Enemy"

DIVERSE ARTISTER "Diablo Al Inferno" Luaka Bop/BonnierAmigo

Gamle Talking Heads-sångaren David Byrne fortsätter leta guldorn i världsmusiken. Den här gången har han tagit ett rejält spadtag i den kubanska myllan och presenterar inte mindre än tre fullmatade skivor under mottot *Los Clásicos De Cuba*. Först ut är Silvio Rodriguez samlade hits. Rodriguez som under sjuttio-talet i det närmaste blev en inofficiell kulturattaché i västvärlden har varit aktiv under trettio-talet år och har en rik katalog att ösa ur när det är dags för en *Greatest Hits*. Som icke-spansktalande misstänker jag att jag misar en hel del, men det är ju självklart inte bara texterna som bär upp Rodriguez musik. Bäst funkade de spår där han sjunger ackompanjerad av akustisk gitarr, medan de

mer orkestrerade styckena går under av en alltför fluffig produktion.

Samlingen *Dancing with the Enemy* (en anspelning på USA:s handelsembargo som går under parollen Trading with the Enemy om något säljs eller köps) är mer klassisk kubansk musik av det slag vi vant oss att höra på exempelvis *Buena Vista Social Club*. Samlingen innehåller musik från 1960-/1970-talet och här finns mycket att upptäcka!

Del tre i de kubanska klassikerna fokuserar på samtida musik. Här blir inslag av rock och hiphop tydliga, samtidigt som det blandas med klassisk kubansk musik. Precis som hos Rodriguez blir produktionen ibland märkbar på ett negativt vis. Det låter plastigt och rent av dåligt på sina ställen. Men låt inte produktionen stå i vägen för denna musikaliska utflykt. Det är nämligen ändå mycket intressant att få lite nya tongångar från Kuba och inte bara höra standardverken. Allt är inte bra, men helt klart intressant.

Mats Almegård

SABATON "Primo Victoria"

Black Lodge/Sound Pollution
Denna svenska heavy metal kvintett har lirad heavy/power sen 1999. Förutom en hel del spelningar har de även hunnit lira in plattan *Metalizer* som ännu ligger och säsar på något italienskt skivbolag. Än en gång styrde Sabaton kosan mot den legendariska Abyss-studion där de huserat två gånger tidigare. Tommy Tägtgren har återigen anträt producentstolen.

Egentligen är det rätt traditionell power metal som bombarderas genom högtalarna men Joakim Broderus, för stilartern, djupare och något nasala stämna korrelerar väl med denna skapelse som doftar både Manowar och Rhapsody. Här finns en knippe medryckande harmonier men textmässigt blir det väl schablonartat och heavy metal-aktigt.

Roger Bengtsson

SCENES "Call Us at The Number You Provide" Escapi/Sound Pollution

Tyska Scenes firar tio år, och gör det med att debutera. Bandet spelar progressive metal, en genre som domineras av Dream Theater. I norra Europa är det en stor genre. Typiska kännetecken är en stor bejakelse till melodier, jazzkänsla, klaviaturspel och en och annan tjock syntmattan. Allt i ett klister av hårdrock.

I valet mellan pest och kolera, i en genre som ofta är lika spännande som hushållsost, är Scenes ett bra band. Kompetenta musiker och fina melodier som i Maiden-inspirerade *You Walk Away* och *So (Father)* talar för det. Känsloladdade *My Own Life* är albumets bästa låt, där gruppen växlar mellan piano och forte fram och tillbaka, upp och ner på ett medryckande sätt.

Torbjörn Hallgren

KLAUS SCHULZE "Mirage" "X"

"Dreams" "Le Moulin de Daudet" Revisited/Border

Över femtio album. Så många har den tyska elektronmusiklegenden spelat in sedan debuten för mer än trettio år sedan. Nu ges de ut på nytt, tillsammans med bonusmaterial och informativa booklets, och först ut är fyra skivor från olika perioder av hans karriär.

Schulze blev känd i slutet av sextio-talet som trummis i Tangerine Dream men visade upp en betydligt mer lugn och reflekterande sida som soloartist. Efter de lite mer rytmiska albumen *Moondawn* och *Body Love* spelade han in *Mirage* 1977, hans första konceptalbum, som var menat att skildra

ett elektroniskt vinterlandskap. Men Schulzes bror låg för döden och gjorde det mer förtätat och dystert än det var tänkt. Året därpå gavs hans tionde skiva, *X*, ut och kombinerade syntar och sequensermonster med trummor och stråkar vilket gjorde det karaktäristiska ljudlandskapet ännu mer storvulet och meditativt. Inför inspelningen av *Dreams* 1986 bjöd Schulze in en massa musiker han inte kände till studion för att skapa kontraster vilket resulterade i ett ganska spretigt album. Precis som *Le Moulin de Daudet* från 1992 som utgör soundtrack till en film med samma namn. Där dominerar orkestrala arrangemang.

Schulzes episka och långsamt pulserande ljudbyggen har influerat bland annat new age-rörelsen. Visserligen är han en pionjär inom elektronmusik men har påfallande ofta gjort monotont, kyligt och ganska tråkigt musik.

Robert Lagerström

SELF SCIENTIFIC "Gods and Gangsters" Nature Sounds/Soulful

DJ Khalil och MC Chace Infinite, det vill säga Self Scientific, började släppa independent singlar från Los Angeles underjorden redan 1996. Efter att låten *The Best Part* kom ut på Tommy Boy Records 1999 och blev nummer elva på Billboardlistan släpptes första fullängdaren *The Self Science* 2001. Mixtapet *Gods and Gangsters* är uppföljaren.

Hälften av spåren är gruppens egna men gästar på skivan gör också Planet Asia, Strong Arm Steady (ett crew där Xzibit är med) och DJ Warrior som bidrar med en lek- och scratchfylld *Drop*.

Chaces insatser i form av rap har en tendens att bli ganska tråkiga och trött-samma och får livas upp av Khalils beats. Han har samplat mycket soul och roliga instrumentaler och på några spår visar han vilken grym turntablist han är med en imponerande uppvisning. Överhuvudtaget är showen till stor del Khalis, som även producerat G-Unit och Xzibit, i början på den här skivan. Men efter hand piggnar Chace till och ger prov på ett något bredare teknikkregister. På *Jealousy* kommer han äntligen till sin rätt och man får höra hur bra de kan komplettera varandra.

Det roligaste med skivan är all scratch och att man stundtals får en riktigt tidigt nit-tiotal-westcoast-känsla i kroppen.

Moa Stridde

ELIN SIGVARDSSON "Smithereens" Warner

Jag tyckte Elin Sigvardsson verkade vara någon att räkna med. Jag trodde att det fanns så mycket musik i henne att man inte skulle behöva riskera att en hel skiva rann bort utan att lämna något spår efter sig. Jag hade tydligen fel. Inte för att *Smithereens* är en dålig skiva, absolut inte, men jag har trott att Elin stod över de här välpolerade vanligheterna som är vanligt när man rör sig i de här musikaliska trakterna. Jag vill inte tro att det bara var Lars Winnerbäck's hantverk som gjorde att en del på *Saturday Light Naive* stack ut som det gjorde. Men ens farhågor finns ju där när det är Elin själv som gjort det mesta på *Smithereens*, och det ändå känns så utslätat, så vanligt, så kompetent valhänt. Det är välgjort, men välgjort på det där sättet alla andra också använder sig av. Och jag kan inte tycka annat än att det är synd. För det hade kunnat vara så mycket mer.

Magnus Sjöberg

SINAI BEACH "Immersed" Victory/Sound Pollution

Slår man upp verbet *immerse* står det "för-djupa sig i". Jag vet inte vad Sinai Beach

menar med det. Några kvarglömda Morbid Angel-riff och ett ratat Meshuggah-trumbreak. Lägg till en stor dos hardcore och bilden börjar klarna. Debuterande Sinai Beach är ett ämne för framtiden. Bandet är väldigt samspelade och låtarna faller precis in i mallen för hur hardcore ska låta.

På *Immersed* glittrar det till vid några få tillfällen. Det är när man kliver utanför mallen som i *The God I Would Be* när ett gitarrsolo får ta plats. Annars en hyfsad debut. Sinai Beach är bandet som kommer att åka som förband under två år innan de slår igenom stort. Kom ihåg var du läste det först.

Per Lundberg GB

SKUGGE & STAVÖSTRAND "Humla" Onitor/import

Det lilla fina technobolaget Onitor verkar ha fått upp ögonen rejält för Johan Skugge och Mikael Stavöstrand. Inte nog med att de släppt deras *Rheinsberger EP* tidigare, under våren släpper det tyska bolaget två ytterligare tolvor och denna fullängdare. Albumet spelades in förra sommaren i Johan Skugges studio och efterbearbetningen gjordes i en stuga på landet. Av denna naturidyll hörs dock inte så mycket. Det är minimalt funkig techhouse av det slag vi numera vant oss vid från herrar Skugge och Stavöstrand. Mer storstadspuls än livet på landet alltså. Det låter (också som vanligt) mycket bra. Skönt djupa basgångar och dansanta beats med inslag av små ljud som forskjuts och liksom trevar sig in i varandra. Låtarna vänder ut och in på sig själva utan att det låter krystat – snarare som en utveckling av en grundidé som låter helt självklar, fast ändå överraskande. Det ligger rätt nära Johan Skugges *Volume*, fast utan dess hitkänsla. Kanske för att sången saknas, men också mycket för att det här är musik som i större utsträckning siktar på dansgolvet. Favoriten är *Back to Laos* med sina orientaliska flirtar, men hela albumet är långt, avslappnad dansglädje.

Mats Almegård

SLAGSMÅLSKLUBBEN "Sagan om Konungens ärsinkomst" Beat That!

Slagsmålsklubben (namnet taget från filmen *Fight Club*) låter inte som något annat band. Deras unika variant av analog, dansant elektronisk pop med naturliga sånginsatser gör bandet andra fullängdare till en säker hit på landets diskotek. Deras något udda låttitlar, bland annat *Djur don't love mir yet*, *Rakade ögonbryn ska det vara*, *Grovhuggen gottgris* och *I hennes majestats hemliga hatt* vittnar om en stor portion humor. Och det är definitivt en rolig upplevelse som bandet bjuder på. Garanterat många svettiga stunder på dansgolvet att vänta.

Andreas Eriksson

WILL SMITH "Lost and Found" Interscope/Universal

Inledande *Here He Comes* är proddad av gamle polaren Jazzy Jeff men den är ingen *Summertime* direkt. Nästa låt är pinsamma *Party Starter* där Big Will hävdar att "you may have a good time/but we party harder" och "writing rhymes is my game". Ni fattar själva att dessa uttalanden är rent önsketänkande från Philly's egen Fresh Prince.

Men han måste ju utöva någon attraktion i alla fall eftersom både Mary J och Snoop gästar på detta ärkepekorall kallat *Lost and Found*. Inledningen stavas väl \$ gissar jag.

Gary Andersson

SMOKE OR FIRE "Above the City" Fat Wreck Chords/Border

Det stora landet i väst fortsätter att spotta

ur sig nya band med fötterna fast i den melodlösa punken. Smoke Or Fire är senaste tillskottet till musikscenen som ter sig mer och mer ointressant. På debuten *Above the City* är det dessbättre nya element att rapportera, även om de egentligen inte är så omvälvande. Men grabbarna försöker i varje fall göra något eget trots att det som vanligt handlar om stor frustration över samhället (vilket definitivt är bra, det behövs alltid fler som sparkar uppåt!), snabba gitarrer och snabba trumpinnar. Men mitt i det traditionella byter de tempo och riktning och det räddar helheten. Den halvaktiska *Cryin' Shame* är ett sådant exempel.

Andreas Eriksson

METTE SOMMER "Another Step" Apparat/Rekord

Mette Sommer tar oss med ut i naturen på sin debutskiva *Another Step*. Här blandas tidlöshet och moderna tongångar i något som stundom rent musikaliskt låter rätt likt Tori Amos där akustiskt och naket möter organiska rytmer. Sången däremot ligger mer åt Joni Mitchells håll, även om den inte är lika extrem.

Sommer snirklar sig fram i sin trädgård där stämningen styrs av vackra arrangemang, och det finns någon sorts blandning av ett vuxet ljud som möter ungdomens lekfulla spontanitet och utbristningar. En svår skiva att greppa, ibland låter den väldigt utstakat men just då kommer något överraskande. I slutändan är den främst frustrerande.

Mikael Barani

SON OF CLAY "Two Abstract Paintings" Mitek/import

Andreas Bertilssons tredje album fortsätter på samma färd som hans två tidigare: det handlar om minimala ljud (och i Son Of Clays fall är det verkligen minimalt jag menar – eller mikromikrominimalt) som spelas in, hackas upp, processas och sätts samman till en ljudväv så tät och fin att det vid den första lyssningen låter märkligt tomt och händelseöst. Men det här är givetvis musik som kräver sina lyssningar. Lyssnaren måste också processas in i ljudflödet. Fast flöde är nästan fel ord, för det är ingen ström av ljud som sveper över en. Snarare en detaljrik skapelse som försiktigt söker ett uttryck. Den som hört Son Of Clays tidigare album vet vad jag pratar om.

Two Abstract Paintings består av två musikstycken som samlar torra löv, papper, trä och damm. Ytterligare ett exempel på den extrema minimalism Bertilsson ägnar sig åt alltså. De båda styckena är lite mer än tjuugo minuter långa vardera och under det första känner jag mig en smula besviken. Det låter för mycket som det vi redan hört från Bertilsson och det utvecklas inte så värst mycket. Musique Concret-influenserna är tydliga, men det är lite väl abstrakt (!). Men andra spåret är desto bättre. Som att stå i ett ljummet duggregn på sommaren. De små små ljuddropparna dansar försiktigt ner från himlen och gnistrar och återger konstiga reflektioner av världen på nedvägen. Det är mycket vackert.

Mats Almegård

THE SOUNDBYTE "Rivers of Broken Glass" Amaranth/Aural Music

Trond Engum (The 3rd And The Mortal) spelade i denna solodebut under en tvåmånadersperiod i en båt ute på Nordsjön. Nu har jag aldrig befunnit mig därute på en båt men av denna skiva att döma verkar det vara kallt, dystert, storslaget och en smula ensamt. Ibland det drar lite åt Depeche Mode och De/Vision. Det gillar jag.

Även de storbandsvängiga trombon-

partierna i *Waiting* pockar lite extra på min uppmärksamhet. Överlag är *Rivers of Broken Glass* ändå ett rätt malplacerat soundtrack till årets första t-shirt-dag med där tillhörande grillning och trivsamma uteaktiviteter. I tanken förpassas man tillbaka till tonårens pseudodepressioner och nej, jag vill inte dit.

Roger Bengtsson

SPITALFIELD "Stop Doing Bad Things" Victory/Border

I någon förort till Chicago 1998 bildades detta band. Sju år senare har de hunnit med några splitskivor, lite EP:s och tre fullängdare – denna inräknad.

Följande ord ur *Simple Minds, Simple Lives* säger det mesta: "We are simple minds/we live simple lives/and we're doing what we love/Not trying to just appeal to you".

Simpel rock åt Foo Fighters-hället blandat med emo-pop låter faktiskt roligare i verkligheten än på papperet. I detta fall är resultatet godkänt med råge.

Roger Bengtsson

SPÅNKÅ NKP "City of the Golden King" Envis Produktion/BonnierAmigo

Det må låta som en motsägelse, men Spånka har gjort sitt spretigaste verk någonsin och samtidigt sitt första riktiga album. För både *Vol. 1* och *Vol. 2* var alldeles för homogena för att man skulle orka igenom från första stund till det att sista tonen klingade ut. Så var de ju mer att betrakta som singelsamlingar också. Och där höll norrköpingspojkarne dansgolvet i ett fast grepp – det var gospelhouse och pumpande beats för hela slanten. Allt inramat av Frosches vackra stämma. Men i längden blev det lite ansträngande. Det som var vackert i början noterades mot slutet med en bekräftande nickning: yepp nu kör vi en till.

Så därför kan man kanske kalla *City of the Golden King* för deras första album, eller för det mogna albumet. Välj vilket ni vill. Faktum kvarstår: Spånka har klivit ur den allra mest åtsittande danskostymen och letat sig ut i nya musikaliska områden. Inte så att gospelpredikningarna är borta, åh nej, det tar dem bara ännu högre i *Higler*. Frosche var förmodligen svart baptistpastor i amerikanska södern i ett tidigare liv. Men samtidigt ger de sig av mot djupare mer elektroniska områden i exempelvis *02:45* som beskriver den där desperata känslan man kan få om man är singel på jakt och det bara är en kvart kvar till stället stänger.

Mycket av snacket kring nya skivan har fokuserat på att Moneybrother och Marit Bergman gästar på sång. Och ja, det gör de. De sköter sig bra. Men de konkurrerar inte med gospel-Frosche, inte på långa vägar. Men de ger samtidigt en vokal variation som är skön. Spånka har vågat mer den här gången och det är bra. Ytterligare ett framsteg av ett band som redan tidigare var inne på rätt spåravgsspår.

Mats Almegård

LISA STANSFIELD "The Moment" Edel/Playground

Det var länge sedan Lisa Stansfields karriär gick särskilt bra. När hon nu återvänder med sitt första album på fyra år är det på ett mindre skivbolag men med tydliga ambitioner att ta sig tillbaka till topplistorna. Tyvärr har det inneburit att hon sneplat mer på mainstreamradios spellistor än på soulskivorna hemma i skivhyllan. Det låter okej i de mer återhållsamma partierna, som i fina soulballaden *Easier*. Men när producenten Trevor Horn fläskar på – och det gör han som bekant gärna – är resultatet förfärligt. Plötsligt är hon inte längre sångers-

ka som gjorde *All Around the World*, den bästa brittiska soulsingeln någonsin. Hon är Anastacia.

Thomas Nilson

STONEGARD "Arrows"

Bells Go Clang/BonnierAmigo

Norsk tung kvartett som överdoserat sitt intag av det mesta från Slayer- till Black Sabbath-influerad rock. Inte de sämsta bland influenser, men samtidigt inte direkt nyskapande. Något även tung rock kan vara i behov av med jämna mellanrum.

Tydligen har hypen varit stor på hemmaplan. Men de är knappast Nästa Stora Rockexport. Inhemska konkurrenter, som Turbonegro med flera, spelar fortfarande i en betydligt högre division. *Hunter* och titelspåret väcker förvisso luftgitarrnerven, men lyckas inte bibehålla energi att räcka hela albumet. Långt därifrån.

Niklas Simonsson

STROMBA

"Tales from the Sitting Room" FatCat/Border

De båda brittiska producenterna James Dyer och Tom Tyler har jobbat ihop under namnet Stromba sedan 1998 men det är först nu som deras första fullängdare släpps. I sina bästa stunder kan deras instrumentalmusik påminna om storheter som Tortoise eller Sandoz men alltför ofta smetas den ned med skitnödiga trumpeter, chaidrickarflöjter eller sinnesutvidgande koklockor. Basisten James McKechnan gör sitt bästa men hans talang är bortkastad. När Stromba stundtals lyckas tona ned folkhögskoleduktigheten i en hel låt rycks man med, som i *Feed Her Procedure* eller *Swamp Donkey*.

Som helhet låter det dock väl mycket nittiotial, för att använda en fång medieterm. Faktum kvarstår att den här typen av eklektisk dansmusik gjordes bättre för cirka tio år sedan av grupper som Ballistic Brothers, Smith & Mighty eller Sabres of Paradise.

En skiva som faktiskt blir sämre ju mer man lyssnar på den.

Isac Nordgren

SUPERPITCHER

"Today" Kompakt/import

Kan man avsluta en mix-CD på ett vackrare sätt än med Sebastian Telliers *La Ritournelle*? Nej, jag tror inte det. Denna bitterljuva stråkerenad som pysslar om ens själ i ett par minuter innan rösten släpps in är bland det bästa på länge. Och som avslutningslåt efter tio spår småfinkig pop-techno passar den mer än väl. Superpitchers *Here Comes Love* vidare stillsamt i poppens ömma famn men lyckades ändå få in technon på ett stort hörn. När Aksel Schaufler står bakom vinyltallrikarna är det givetvis mer fokus på dansanta beats än poppiga melodier. Men trots att det är mestadels instrumentala låtar och dansanta stycken så släpper inte popkänslan. Det är inte tungt och smaskande bas. Det är lätt, drömskt och harmoniskt. Som väntat gräver han mestadels i Kompaktkatalogen och det borgar ju för kvalitet. DJ Kozes *Let's Help Me*, Michael Mayers *Slowfood* och Triolas *Leuchtturm* är några exempel på Kompaktpärlor som låts glimra på denna mix-CD också. Mycket bra.

Mats Almegård

SWEATMASTER

"Tom Tom Bullet" Bad Afro Records

Jahapp, det var väl bara en tidsfråga innan Finland fick sitt svar på The Hives. Men behöver världen fler garagepunkband? Behöver vi höra de där gitarriffen en gång till? Jag vet inte, själv har jag hunnit tröttna. Men det betyder inte att Sweatmaster

ska gå hem och lägga sig. Även om det på vissa ställen låter som rena Hives-riporfs så har de en handfull finfina låtar. Första halvan av plattan är framförallt bra exempelvis *Dirty Rabbit* som är mer sextiotalsgarage än Hives. Och så naturligtvis *Song with No Words* med den supersnygga videon där sångaren låter som Jack White. Bandnamnet är dock uruselt och missledande. Det låter som något bara en tysk eurotechnosnubbe kunnat kalla sig. Jag kan se namnet på ett Snap!-liknande omslag. Nåväl, det är bara att stå ut. Eller säga att man glömt bort vad de heter, det där coola garagebandet från Finland som inte är Flaming Sideburns.

Annica Henriksson

SWEDENS BAHIA CONNECTION "Conexão Suecia Bahia" Mirrors/CDA

Bakom detta svensk-brasilianska projekt står den evigt unge trumslagaren Fredrik Norlén. Tidigare har han spelat med några av de största inom svensk jazz, som exempelvis Lars Gullin, men även tagit sig över Atlanten för att jamma med amerikanska jazzmusiker. Den här gången har han i stället begett sig till Brasilien och satt samman en sextett. Det har resulterat i en fin samling låtar där brasilianska tongångar möter den svenska jazztraditionen. Kompetent, säkert och svängigt på samma gång. Förutom Norléns säkra trumkomp är kanske Joatan Nascimento's känsliga trumpetspel värt att framhålla lite extra. Han vilat tryggt i sitt spel och skjuter musikerna framåt. Men samtidigt är det orättvist mot de övriga, för de är också väldigt bra. Ska bli spännande att se vart Norlén beger sig härnäst och vad han samlar för spelkompisar då.

Mats Almegård

SWEDENS FINEST

"Love Bomb" Swedens Finest/Universal

Jättetuffa Swedens Finest får MVG på två punkter. Ett: eget skivbolag. Två: de spelar kompromisslöst den musik de vill lyssna på själva. Tyvärr kommer den musiken att kännas enormt gammal om två år.

Bandet består av medlemmar ut Psyco- och Mary Beats Jane. De spelar samma stuk som Rallypack, fast i en mindre kostym. Sepultura och Primus är också influenser. Vad killarna behöver är modet, eller förmågan, att slänga in melodier i mer än gitarriffen. Att prata sig igenom verser eller refränger är för fantasiöst. Att göra refränger genom att rytmiskt ropa "love bomb" eller "get down" håller inte i längden.

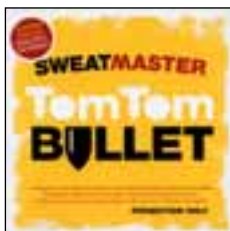
Men ändå - *Real Men Dance, All Right!! O.K?* och Bronski Beat-covern *Small Town Boy* är underbara låtar. Jättesköna. *A Supersized Apology, Two for the Money, Uh La La* och refrängerna på *Proper* och *She's Kinda Wow* skulle ha skrotats så fort de dök upp. Inför nästa platta får skivbolagschefen ställa lite krav.

Det här är solig attitydrock och passar utmärkt i halvtidsvilan på Gamla Ullevi.

Torbjörn Hallgren

EDITH SÖDERSTRÖM "Timmar på taket" Capitol

Det första som slår en är rösten. Inte bara för att Edith har en bra röst, men också för att den framför texterna på ett sätt som känns lite märkligt. Jag vet att det är ett skänkt dialektalt idiom, men det känns inte så – det känns som något annat. Tyvärr är det nog så att man är så van att kvinnor i svensk musik sjunger på ett så strömmlinjeformat sätt, att minsta lilla avvikelser får en att tappa fokus, att undra vad som är fel i musikbilden. Jag har inga problem med det, men efter ett par genomlysningar undrar

jag om det var rösten som fick bort fokus på musiken, som fick låtarna att verka flyktiga och försvinna. Men det verkar inte så.

För även om *Timmar på taket* innehåller en del riktigt bra låtar, så håller det inte hela vägen. Ibland känns det som att text och musik är så aparta, så långt ifrån varandra, att det är svårt att få dem att förenas, att bli en helhet, att bli ett. Ibland blir det lite väl kantigt, lite väl många små oväntade musikaliska vändningar för att det ska kännas habit. När det ändå gör det, så känns det ibland också lite för vanligt för att sticka ut, för att finna en identitet bland alla svenska kvinnliga singer/songwriters eller soulwannabe som präglad nutidshistorien. Från Åkerströmmare till Löfgrenare. Helt okej, emellanåt, men inget som lämnar några spår efter sig.

Magnus Sjöberg

AMON TOBIN

"Chaos Theory"

Ninja Tune/Playground

Det är nu officiellt: datorspelmarknaden kräver samma respekt som Hollywood. Istället för att enligt känt manér samla ihop några fartfyllda låtar och kallade det ett ljudspår bad skaparna bakom *Splinter Cell: Chaos Theory* Amon Tobin specialkomponera musiken till spelet. Enligt uppgift jobbade han nära spelmakarna och delade upp varje låt i komponenter som kan passas ihop på en mängd olika sätt, så att känslan och farten i musiken ska passa spelets gång. Spännande.

Lite mindre upphetsande är musiken på egen hand. Det låter som vi är vana vid att höra Amon Tobin. Snabba breakbeats och samplade instrument från musikhistorien. Amon själv poängterar att detta inte är hans nya skiva utan ett soundtrackalbum, beställarna ville ha något som låt som hans tidigare plattor. Det är habil Amon Tobin-musik, men det engagerar inte vidare. Det blir mest en ljudmatta.

Henrik Strömberg

TIGER TUNES

"Absolutely Worthless Compared to Important Books"

Tiger Tunes/BonnierAmigo

Ja visst, jämför man med viktiga böcker är danska Tiger Tunes inte helt relevanta. Kanske inte helt värdelösa, men ändå. Det fem man starka bandet bör nog inte ses som något som förändrar världen, men det är ju inte helt avgörande om musik gör det. Det är nog helt enkelt bättre att jämföra med annan musik i stället. En referens som snabbt poppar upp är svenska Lo-Fi-Fnk: galel svängig blandning av dansmusik och indie-rockkänsla. Men även här får danskar-na stryka på foten, för lika bra som Lo-Fi-Fnk blir det inte. Fast en stund funkar Tiger Tunes. Deras rastlösa röv och deras Jonathan Richman-influenser är riktigt kul en stund. Men det håller inte för ett helt album.

Mats Almegård

VICTORIA TOLSTOY

"My Swedish Heart"

ACT/BonnierAmigo

Det är alltid skönt med artister som har bra inställning till sitt jobb. En berikande inställning att producera. Victoria Tolstoy's senaste alster är knappa året gammalt, och trots idogt turnerande kommer nu hennes nästa. Som senast har hon handplockat gräddan ur den svenska jazzeliten att jobba med. Nils Landgren, Ale Möller och Ulf Wakenius är några.

Som titeln skvallrar om är låtarna ett axplock av Victorias personliga favoriter, vissa omarrangerade. *Jag vet en dejlig rosa* är enda svenska bidrag. Och det är flera som är riktigt schyssta, perfekta för häng i hotellbar med en Fidel Castro i näven. Som vanligt sjunger hon storslaget rakt igenom albumet. Så även om man unnar henne alla

spelningar runt om i världens jazzmetropoler vore det kul om hon höll sig på hemmaplan med jämna mellanrum. För att se henne lär vara en riktig upplevelse.

Niklas Simonsson

TRIVIUM

"Ascendancy"

Roadrunner/BonnierAmigo

När David Letterman talar lyssnar man. När Roadrunner släpper en skiva gör man likadant. Det holländska skivbolaget har tappat en del cred genom åren, men måste ändå ses som ett intressant märke när det gäller metal.

I år släpper de Triviums andra platta *Ascendancy*. Bandet från Florida tillhör det som idag kallas New Wave of American Heavy Metal, hur mycket man än ogillar namnet. Det låter Iron Maiden, In Flames, gammalt Slipknot och Staind.

Trivium kommer att dela upp musiklägret i två delar, för och emot. Och kanske en tredje grupp som inte bryr sig. Det här är soffsittarmetal. Något att slappa till, även om det är dynamiskt och så gärna vill att du headbangar till det.

Bandet saknar inte melodier, men har definitivt brist på "catchiga" sådana. De rensjungande partierna skapar ointresse eftersom sången totalt saknar karisma.

Torbjörn Hallgren

VENEREA

"One Louder"

Bad Taste/BonnierAmigo

Venera bildades redan 1991 i Falkenberg och har med *One Louder* producerat fram nio skivsläpp av olika format. Något av veteranband visar det sig som enligt dem själva har lämnat den värsta skatepunkten. Men det finns fortfarande starka kopplingar kvar och det är något störande. Generellt sätt är det en musikgenre som sett sina bästa dagar. *One Louder* är bandets första släpp på Bad Taste Records, tidigare har bland annat tyska bolag stått för uppbackningen och killarna har redan turnerat flitigt i Europa. Nu väntar USA och Japan och det kommer säkert att fungera hur bra som helst. Egentligen tycker jag inte att deras musik håller måttet för en stor internationell satsning, men det är en helt annan sak.

Andreas Eriksson

VIRTUOSO

"Evolution of the Torturer"

Penalty/Showtime

Virtuoso från Boston är arg som en hel bisvärm. Med låtar som *Military Intelligence* och *Fahrenheit 911* spyar han galla över världspolitiken i allmänhet och Bushadministrationen i synnerhet. På *Evolution of the Torturer* med undertiteln *Word War II* samarbetar han med respekterade artister som Akrobatik och Del och i CD-häftet skriver han en lång uppmaning till alla att använda sitt intellekt och komma ihåg att vi är speciella. Fast om man poserar på omslaget i riddarrustning och svärd med lättklädda tjejer och tigrar i bakgrunden krävs det mer än så för att man ska bli tagen på allvar.

Daniel Severinsson

WEDNESDAY 13

"Transylvania 90210. Songs of Death, Dying and the Dead"

Roadrunner/BonnierAmigo

Gruppen Murderdolls sångare Wednesday 13 släpper eget genom Roadrunner. *Transylvania 90210* är en mix av punk, heavy metal och skräckfilmsmusik. Det sista med fokus på goofiga kalkonfilmer å la Ed Wood snarare än skickliga regissörer som Hideo Nakata. Med Wednesday 13:s goda minne. Han är mer Twisted Sister och party än Marilyn Manson och seriositet. I Wednesday 13:s värld är livet en klackspark, långt bort från Irak, arbetslöshet och våld-

täcksdebatter.

Lika lätt ska alla lyssnare ta på hans musik. *Transylvania 90210* är tuggummi-metal, en rockigare version av Good Charlotte. Texterna handlar om zombier och om presidentval med Döden som kandidat, hela tiden med b-filmskänsla över konceptet.

Torbjörn Hallgren

WEIRD WAR

"Illuminated by the Light"

Drag City/Border

Gamle The Make-Up-demonen Ian Svenonius är numera smygfunkig i orkestern Weird War. Han har dragit ner på tempot och gospelpredikandet för att istället bara vara cool. Vilket funkar. Men musiken blir också mindre spännande.

Illuminated by the Light är trots allt inget misslyckande. Den är en mjukt svängande pophybrid där medlen att få lyssnaren att le är mindre än förut, volymen är neddragen några snäpp. De flesta låtarna är sofftade, vuxna versioner av kaos- och partydängorna från förr. Vilket känns riktigt bra ju fler gånger man lyssnar på plattan.

Gary Andersson

WOODBINE

"Best Before End"

Domino/Playground

Sakta och släpigt. Lite avigt, lite skevt, lite ofokuserat. Men charmigt. Bitvis riktigt charmigt. Woodbine levererar väl inga direkta poppärlor, men har på *Best Before End* ändå skapat en avskalad och nästan nocturnal stämning som låter en driva med. Som låter en omslutas av mörkret i den ljuva storstadsnatten, som guidar en genom neonlandskapet på andra sidan bilrutan. Mycket andas brittisk pop, på ett positivt sätt, bara förstärkt av de små enkla melodierna, inte alltid helt synkroniserade, inte alltid helt på samma spår som allt det andra. Ibland lite väl mycket av långsamheter, av pregnant transportsträckor, alltid med innehåll, men inte alltid ett innehåll som leder någon vart. Men vill man bara ge det tid, är det värt att upptäcka vad som händer bakom de mörka fasaderna.

Magnus Sjöberg

THE WORKS

"The Works"

Subliminal Sounds/Border

Ett nytt svenskt popband som tar i för att låta sextioal så de nästan spricker. Men det visar sig finnas mycket under den färgglada ytan. Ett komplext sound indränkt i reverb, fasförskjutningar, manipulerad sång och mängder av pålägg med diverse instrument. Varje låt har sin egen verklighet med väldigt mycket innehåll. Små stick och diverse utsvävningar är vardagsmat för The Works. De tenderar att hamna på den svulstiga sidan av den progressiva psykodeliska sfären snarare än den lätta poppiga.

Andreas Stellan har ett uttryck som skulle passa på en stor arena och han sätter de självsäkra tonerna perfekt. Ibland blir jag lite tveksam men Martin Fogelströms utdragna gitarrslingor gillar jag verkligen och tillsammans med orgeln bildar de en helhet som sveper omkring och skapar stämningar. Lite tjockt och ibland för överlastat för min smak men ändå en färgklick och ljusglimt på den gråa svenska musikhimlen.

Jonas Elgemark

WYCLEF JEAN

"Welcome To Haiti, Creol 101"

Eagle/Playground

När sång- och dansmannen Wyclef Jean med ett nytt album handlar det inte om något tokroligt MTV-party. Istället gör han ett seriöst försök att utforska sina haitiska musikrötter. Han närmar sig sina hemtrakters musik med både värme och lugnt sinne, och det blir rätt tydligt att Wyclef inte bryr sig om vare sig försäljningssiffror eller

radiorotation. Han har helt enkelt gjort den här skivan för att han kände för det. Och det kan han väl kosta på sig efter alla listframgångar.

Hur som helst. *Welcome to Haiti* är en cocktail av karibiska rytmer blandat en del modernare, elektroniska inslag och en liten, men bara en liten, del hiphop. En del av låtarna görs på engelska, men i flera fall väljer Wyclef att sjunga på creol. Ironiskt nog tycker jag att den här skivan är som roligast just vid de tillfällena när den är som mest lättillgänglig och kommersiell. Som i *Fistibal-Festival* när Wyclef hojtar "festival" och lånar refrängen från Debarges gamla åttioalshit *Rhythm of the Night*. Eller när han i *La Bamba* samlar enkla poängar med Ritchie Valens klassiska låt.

De allvarligare och lite lugnare partierna känns tyvärr mer intetsägande, och gör att skivans 70 minuter känns ganska långa. En hårdare sällning av låtmaterialet hade kunnat göra *Welcome to Haiti* till något mer än ett behjärtansvärt försök som när en bit, men inte riktigt ända fram.

Daniel Axelsson

YO LA TENGO
"Prisoners of Love"
Playground

När Yo La Tengo försöker sammanfatta sin karriär på denna dubbel-CD har de ett svårt jobb. Ett femtontal skivor har New Jersey-bandet fått ur sig sedan debuten *Ride the Tiger* från 1986. Men det har alltid varit till det drygt tio år gamla albumet *Painful* som jag återvänt. Där finns bland annat den charmigt enkla *From a Motel 6* som också finns med här. Styrkan hos Yo La Tengo är förmågan att bygga upp entoniga Velvet-stämningar med drag åt det hypnotiska, mycket tack vare ett Sonic Youth-flimmer över gitarrer och i sina bästa stunder träffar Yo La Tengo vissa nerver som framkallar sällsynta trevliga känslor. Det finns flera sådana ögonblick här. Den enastående *Swing for Life* är ett sådant tillfälle. Men jag ska inte sticka under stol med att jag alltför ofta hakar upp mig på Kaplans ganska begränsade röstresurser.

Jag har aldrig blivit riktigt besviken på en Yo La Tengo-skiva, men heller aldrig riktigt överraskad eller euforisk. Och det är där problemet ligger. Även om det är ett ganska litet problem. Det är bara det att man har väldigt höga krav på sånt man vet att man gillar.

Jonas Elgemark

ZANDRA
"Zandra"
P&R Entertainment/Playground

"Jag känner mig oerhört privilegierad som har blivit erbjuden den här möjligheten" säger före detta gospelsångerskan Sandra Wallin i pressreleasen. Verkligen? Men gör något av det privilegiet då. Använd till exempel dina gospelrötter till att utveckla något sorts eget uttryck. För så här extremt opersonlig mainstreamrock kan man inte bygga en karriär på.

Thomas Nilson

ZAN CLAN
"Who the F**k Are You??!"
GMR Music Group

Under gymnasietiden lyssnade jag en hel på Shotgun Messiah, ett svenskt band som inledningsvis hette Kingpin. Sångaren Tim Sköld återfinns numera som basist i Marilyn Manson. Shotgun Messiah låt ungefär som Zan Clan, dock ett par divisioner sämre. Daterad rock med trötta försök att provocera och bevisa utanförskap (albumtiteln säger en del). Det är onekligen ett par år för sent, trots mycket av hårdrockens upprättsel. Och även om jag ibland återvänder till Shotgun Messiah än idag sker det mer och mer sällan. Dessutom stavas en av anled-

ningarna nostalgi – inte direkt något som Zan Clan lyckas förmedla.

Niklas Simonsson

Z-ARC
"Magnetic Shift"
www.clickclickdrone.co.uk

Kris Derry verkar vara djupt fascinerad av John Carpenters sätt att bygga upp stämningar och harmoniskiftningar. Och då pratar jag inte om hur Carpenter regisserar sina filmer, utan sättet han gör soundtracks till dem. Derry använder sig av många ljud som påminner om dem som Carpenter och Vangelis pumpade ur sig på åttiotalet, men han tillför något eget också. Mest uppenbar blir skillnaden i och med att Derry i högre grad förlitar sig på beats, men även i melodierna och harmonierna finns något eget – även om influenserna som sagt lyser igenom hela tiden. I väntan på att ClickClickDrone-bossen Lawrence Grover släpper sitt nya Boc Scadet-album senare i vår funkar det här utmärkt. Och gillar man dessutom science fiction-filmer (och soundtrack till dem) som exempelvis *Blade Runner* är det här ett givet köp.

Mats Almegård